

برای خوشه‌ویست کاک ساله نه‌لۆسی
www.peshmergekan.com به هه‌زاران سلاو. ئه‌وه‌ش
وه‌رگێراوه‌ی کتێبی (کوندی کوێر). ده‌سته‌کانتان به‌ گه‌رمی
ده‌کوشم.

سه‌رکه‌وتوو بن.

براتان حامیدره‌شیدی زه‌رزا. ۱۱/۱۰/۲۰۱۳ ی زایینی.

کتێبی (کوندی کوێر)

نووسه‌ر: سادق هه‌دايت: وه‌رگێری کوردی: حامید
ره‌شیدی زه‌رزا.

له‌ ژياندا گه‌لێک برینى ته‌شه‌نا هه‌ن، که‌ وه‌کوو خوڤه
له‌ قولینچکێک، ورده‌ ورده‌ گیان ده‌کړینى و ده‌خوات.
ناکړى ئه‌و ده‌ردوو کولوو ناسوڤانه، له‌ لای چ که‌سێک
ده‌ر بېرێ و بدرکینى، چونکه‌ له‌ سه‌ر یه‌ک خه‌لک
پێیان وایه‌ که‌ ئه‌م درده‌وو که‌سه‌رانه‌ی باوه‌ر پێنه‌کراو،
به‌شێک له‌ ږوداوو پێشنامه‌دی به‌ ده‌گمه‌نن و به‌
عه‌جایب و جینگای سه‌ر سورمانیان ده‌ژمێرن، و ئه‌گه‌ر
که‌سێک بڵیت یا بنووسى، خه‌لک به‌ پێى عاده‌ت و
ئاقیده‌و بیرو بۆچوونى خوڤان، تێده‌کوڤشن ئه‌وى به‌
پێکه‌نین و شک و گومان و گه‌مه‌ و قومار پێدان و
بزدان و پاسقالی به‌ حیساب پێنن، چونکه‌ ئینسان
هه‌شتا چاره‌و ده‌رمانى بۆ نه‌دوژیوه‌ته‌وه‌ و ته‌نیا
ده‌رمانى وى له‌ بیر بردنه‌وه‌و فه‌رامۆشى و خو‌ لێگێژ و

گیل کردن و په‌نا بردن به مه‌ی و مه‌یخانه و خه‌وی ده‌ستکرد و تریاک و هی‌روئین مادده هوش‌به‌ره‌کانه، به‌لام به داخه‌وه ئه‌م جـۆره ده‌واو ده‌رمانانه چـرکه و چاخ و کاتی وه‌رزین و له جیاتی ئارام و ته‌سکین و سوکنایی به‌خشین، له دوا‌یی سه‌ر ده‌میکی کورت ده‌رده‌که‌ی کولترو توندو ته‌شه‌ناترو کۆله‌وارتر ده‌کات.

ئاخۆ پـۆژیک دا دئ که له‌و پـازو نه‌پـنیه کاریانه‌ی ته‌ژی له‌ پـه‌مـزو سه‌رداپۆشـراو و نه‌درکـاوی ئه‌و پرووداوانه‌ی سروشتی، له‌م ده‌نگـدانـه‌وه‌و زایه‌له‌ی سـییه‌ری گیان، که له‌ نـیوان بـه‌هـوشـی و بـیـداری خـۆی ده‌نـوینـی، که‌سیک لـیـی حالـیـی و سه‌ره‌ده‌ری لـیـده‌رکات؟

ئه‌من ته‌نیا به‌ راقه‌و شـیکردنه‌وه‌و ئازهنـتی، سه‌باره‌ت به‌یه‌کـیک له‌و پرووداوانه‌ داخـۆم که بـۆخـۆم هـاتـۆته پـیش و خـۆم له‌ گه‌لـی ده‌ست له‌ ملان و ده‌ست به‌یه‌خه بووم و به‌ پـاده‌یه‌ک ئه‌منی راتـله‌کانـد که هـیچ کات له‌ بـیری نابـه‌مه‌وه، و شـوینـپی نه‌حـس و به‌د یوومی وی-هه‌تا له‌ سه‌ر دونیا زینـدوم، له‌ ئه‌زهل هه‌تا ئه‌به‌د، هه‌تا ئه‌و جـیگایه که له‌ ده‌ره‌وه‌ی تیگه‌ین و فامین و ری تـیـبردنی ئینسانه- ژيانی من زه‌ه‌راوی ده‌کات. ژه‌راویم نووسی، به‌لام ده‌مه‌ویست بـلـیم دایم و ده‌ره‌م هه‌لگـری داخ و ده‌ردی ویم له‌ گه‌ل خـۆم هه‌بووه‌و له‌ گه‌ل خۆم ده‌ییت.

ده‌جا ئه‌من حه‌ولده‌ده‌م هه‌تا ئه‌و جـیگایه که له‌ بیرمه، ئه‌و هه‌ی که له‌ په‌یوه‌نـدی ئه‌و پرووداوه له‌ زه‌یـنـم دا ماوه بنووسـم، به‌لکـوو بـتـوانم له‌ مه‌ر وی داوه‌ریه‌کی سه‌رحه‌م بـکـم، نه‌ک! ته‌نیا دلنـیابـیم و یان له‌ بنه‌رته‌دا بـۆخـۆم بشـیم باوه‌ر بـکـم- چـۆنکه بـۆ من چ

گرینگایه تی نییه که ئیدیکه باوربکه ن، یان نه که ن. ته نیا خوڤ له مه ده که م که سبه ی بوخووم بمرم و هیشتا خووم نه ناسییت. چونکه له ده و رانی ئه و ئه زموونانه ی ژبان، تووشی ئه و بابته بووم که چ هه لدریکی ترسه نوک له زیوان من و ئه وانیتیر بییه و بوونی هه یه، و تیگه یه و فامم کرد، ده جا هه تا بووم ده لوی ده بی ییده نگ بم و هه تا ده لویت ده بی هزری خووم بو خووم راگرم و ئه گهر ئیستا یارم گرتووه که بنووسم، ته نیا بو وه یه که خووم به سیبه ی خووم بناسینم- سیبه ریک که له سه ر دیوار خووار بوته وه، وه کوو وه یه که هه رچی ده ی نووسم به هه زو ئیشتا یه کی هه ر چه ند ته واوتر هه لیده لووشی و قووتی ده دات-. بو وه یه که ده مه وئ ئه زموونیک بکه م، بزانه به لکوو بتوانم یه کتر باشتر بناسین. چونکه له و کاته وه که په یوه ندی خووم له گه ل ئه وانانی تر پچراندوه، ده مه وئ خووم باشتر بناسم.

هه زرو فکری پوچ و ناو به تال! له هه ر راسه تییه ک زووتر ئه من ئه شکه نجه و جه زره به ده دات. ئاخو ئه و خه لکه نانه ی که وه کوو منن، که به ره واته پیداو یسه تیه کان و هه واو هه وه سی منیه ان هه یه، خه ریکی فریودانی من نین؟ ئاخو لوچیک سیبه ر نین که ته نیا بو قه شه ره و گالته و پاسقالی و فریودان و بنکلیشه و به هه له بردنی من به وجود هاتوون؟ ئاخو ئه وه ی که هه سستی پیده که م، ده بیییم و هه لیده سه نگیم، سه رانه سه ر شه یوه یه ک خه یالای نییه، که له گه ل راسستی و دورستی زوری ته و فیه هه یه؟

ئەمەن تەنیا بۇ سەيپەرى خۇم دەنوسم كە لە بەر چرا،
وہ دیوار كەوتووہ، دەبی خۇمی پېئناسیئم.

***

لە دونیای هیچ و پوچ و تەژی و دارمال و لېپالېپ لە
هەژاری و شوینی ژیان، بۇ یەكەمین كەرەت، فکرم
کرد كە لە ژیانى مندا برووسكەيەكى رۆژ درەوشاو،
بەلام بە داخو، ئەمە ترووسكەى خۆر نەبوو، بەلكوو
تەنیا تیشكێكى تێپەریو، هەسارەكى بالدار بوو كە بە
بیچمى ژنێك، یان فرشتەيەك خۆى نواند، لە
رووناكایى ئەو چركە، تەنیا یەك سانیه، هەموو
بەدبەختى و چارە پرەشییهكانى خۆم بینى و
بەگەرەیی و عیزەت و جەلال و شكۆى ویم فام كرد،
دوایی ئەو تیشكە، لە گێژاوى بۆلیل و تاریكانى كە
دەبوو، ون بێت، سەر لە نوێ ون بوو. نا، نەشیام و
نەمتوانى ئەو ورشەو پرشنگ و پرەهیلەیه، بۇ خۆم
راگرم و دەستمۆ كەم.

سى هەیف- نا- دوو مانگ و چوار رۆژ كە پى شوینی
ون بووى ویم، هەلگرتبوو، بەلام بیرەقانى چاوەكانى
سەیحربازى، یان ئاورینگ و پریشكى پرەكێشى
خەمزەكانى، لە زیوارو ژیانى من دایم و دەرهم
مایەو. چلۆن دەتوانم و دەشیم ئەوێ فەرامۆش
كەم و لە بێر خۆم بەرمەو، كە ئەوھا پەيوەندارو
بەستراو، بە ژیان و ژيوارى منە؟

نا، ناوى وى چ كات و چاخ ناهيئم، چونكە ئەو ئىدى
بەو بەژن و بالای باریك و تەم ئاوى،، بەو دوو چاوى
گەرەو سەر سورەینەر و ورشە دار، كە لە پشت
ژیانى من سەبرۆكە بە دەر دو خەم و دەسوژیاو

دەتـواوـە، ئەو ئىدى پەيوەندى بەم دونىاي ھىچ و پۆچ و
دېرندە نىيە. نا، ناوى وى نابى تىكەل و ئاويتە بەو
شتانەى سەر گوڭى ھەرد بکەم.

لە پـاش وى ئەمـن ئىدى خـى لە جەرگەى
ئىنسـانەکان، لە جەرگەى گەوجەکان و خـى
شانسەکان بە سەر جەم ھىنادەر و بـى لە بىر
بەردنەوہى ئەو دەردانە، بـى مەى و مەيخانەو تریاک و
وافورم پەنا بەرد. ژيانى مەن تەواوى پۆژ لە ناو چوار
دیوارى ھۆدەکەم تىپەر دەبوو و دەيىت. سەرانسەرى
ژىوارم لە نىوان چوار دیوار تىپەريوہ.

سەرانسەرى پۆژ سەر گەرمى مەن نەخش کىشان لە
سەر، لاپەرەى قەلەمدان بوو. ھەموو کاتم بۆيە کارى
و شـکل کىشان لە سەر جـلدى قەلەمدان و
خواردنەوہى شەراب و ئارەق و کىشانى تریاک دەبوو،
کارى گالتەى شـکل کىشان، بۆ ئەوہى خـوم گىژ بکەم،
بۆ ئەوہى چاخ بکوژم.

لە جوانچاکى پرووداو مـالەکەم لە دەرەوہى شارى، لە
ناوچەيەکى کپ و يىدەنگ و ئارام دوور لە ئازاوەو و
ھەراو ھورىاي ژيانى خەلک ھەلکەوتووە، دەوروپشتى
وى، بە تەواوى جيا کراوە، دەورانەدەورى کاو لە. تەنیا
لە لای خەندەک، مـالەکانى بە قور دەرسەت کراو
دیارى دەدا، شار دەست پىدەکات. نازانم ئەو مـالە،
کام شىت يان کام يىسەليقە لە سەردەمى د
قيانوووس دەرسەتى کردوہ! چاوم کە لە سەر يەک
دادەنـيـم و دەقـوچـيـنـم، نەک تەنیا ھەموو کـوـنى
دەسەمبەکان لە بەر چاوم دەبيـنـم، بەلکـوـو تەوژمى
ئەوان لە سەر شانى خـوم ھەست پىدەکەم. مـالـيـک

که تهنیا له سهر قهلهمدانهکانی کهونارا مومکینه
شکلین کیشاییت.

دهبی ههموو ئهمانه بنووسم، ههتا بدینم که له خوم
شک وگومان نهکردوه! دهبی ههموو ئهوانه به خپروو
پتوونی بو نیسییی خوم، که کهوتوته سهر دیواری
شیکه مهوه. بهلی، پیشتر له بووم دلخوشکه ریهک،
یان کاکلی دلخوشی، وهک گویری پوچهل لیهاتبوو. له
نیوان چوار دیواری هودهم له سهر لاپهړه قهلهمدان
شکلم دهکیشا و بهم خو خافلاندنه ی پیکه نین هیئنه،
وهخت کوژیم دهکرد. بهلام دوايي ئهوهی که ئه دوو
چاوه م بینیی، له پاش ئهوهی که چاوم به وی
کهوت، له بناخه دا مانا، و مهفهوم و بایه خی ههر
بزوتنه وهو جـولانه وهیهک له بهر چاوم کهوت. بهلام
شتیک که سهیرو، شتیک که جیگای باوهر پیکردن
نه بوو، نازانم بوچی مه بهستی دانیشتنی ههموو
شکل کیشانهکانی من، له سهره تاوه جوړه شکلیک
بووه! دایم و دهرهم داریکی شهنگه بیم، دهکیشا،
که له بن وی پیره پیاوه کی پشت کووروو کوم
وهکوو(مرتاض) هندوستان عه بای له خوی هالاندوه،
له سهر چینچکان دانیشتووه، پیچی له سهری
بهستوو، قامکی گهره دهستی چوپه ی به شیوهی
بلبسین و واق ورممان له سهر لیوی داناوه. له پروو به
پرووی وی کیژیک به جل و بهرگی رهشی داوین دریژ،
خوی خوار کردوتهوه، گولیکی نیلوفهر پیشکیش به
وی دهکات- چونکه له نیوانی وان جوگه لهیه کی ئاو
مابهینی بوو- . ئاخو ئه من ئه دانیشتنه م پیشتر
بینی بوو؟ یان له خهودا به من ئیلهام کرا بوو؟ نازانم،
تهنیا دهزانم ههر چیم شکل دهکیشا، ههمووی ههر

ئەو مەجلىس و ئەو مەبەست بوو. دەستىم بە بىئى ئىرادەى خۇم ئەو نەخش و نىگارانەى دەكىشا، سەيرتر لەمە، بۇ ئەو نەخش كېشانەم كېيار پەيدا دەبوو، و ھەتا بە ھۆى مامم لەو جلدە قەلەمدانانەم، بۇ ھندوستان دەنارد، كە دەيفرۇشت و پارەكەى بۇ دەناردم.

لە حالېكىدا ئەو مەجلىسە لە بۇم دوورو نىك بە نەزەر دەھات. باشم لە بىر نىيە- ئىستا قەزىەكەم ھاتەوہ بىر- گوتىم: دەبى بىرەوہرىەكانى خۇم بنووسم، بەلام ئەو روداوہ دوايى قەومما، چ پەيوەندى بە مەبەست نىيە و بە ھۆى ئەم روداوہ، بە تەواوى لە نەقاشى و شىكل كېشانم دەست ھەلگەرت. دوو ھەيف پېشتر- نا- دوو مانىگ و چوار رۇز لە وى تېدەپەرى. سىزدەى نەورۇز بوو. ھەممو دانىشتوانى دەرەوہى شارى ھېرشىيان ھېنا بوو، ئەمەن پەنجەرەى ھۆدەكەم داخستبوو، بۇ ئەوہى بە ئاسودە شىكل كېشى بىكەم. نىكانى رۇز ئاوا بوو، خەرىكى شىكل كېشان بووم، لە ناكاو دەرگا كراوہ، مامم ھاتە ژوور، يانى بۇخۆى گوتى كە ئەمەن مامى تۇم. ئەمەن ھىچ كات ئەوم نەبىنى بوو- چونكە ئەو لە سەرەتاي لاوى بۇ سەفەرىكى دوورو درىژ رويبوو- وەك دەيانگوت پاپۇروان بوو، فكم بۇ چوورەنگە كارى توجارەتى بە مەن ھەيىت، چونكە گويىس ببوم كە مامەلەش دەكات.

بە كورتى مامم پىرە مېرىكى پىشت كوور بوو، كە پېچى ھندى لە دوورى سەرى ھالاند بوو، عەبای زەردو كەشكۆلىك لە سەر شان، سەر رووى بە شالگەردن پېچا بوو، بەرۆكى ھاوہلا بوو، سىنگى وەك بزن مووى كۆلكن دەبىندرا. تالە مووى ردېنى

تەنكى لە بن شالگەردن ھاتبوو دەر، دەكرا دەنكە دەنكە بژمىردى. پىلۋەكانى ناسۇر كوردو سـوورو لىۋەكانى زەردى مەيلەو سـوور بوون. ويكچـوونىكى دوورو مەزەدارى لە گەل مـن ھەبـوو. ۋەك ئەۋەى كە وىنەى مـن كەوتىتە سەر ئاوينەى شكاو. ئەمـن ھەمىشە شكلى باوكم لە كن خۇم ئەۋەا فكر لىدەكردە. ھەر كە لاقى لە ژوور نا، لە قەراخ ھۆدە لە سەر چىنچكان ھەلتووتەكا. ئەمـن كەوتە فكرم كە خواردەمەنىەكى بوۇ دورست كەم. چرام ھەلكرد، چوومە ھىشخانى تارىكى ھودە، لە خلوەتى چاوم بە ھەموو كەلـىن و قوژبنى داسـووراندا، ھەتا بەلكوو شتىكى نەرم، باوى ددانى وى، بدۆزمەۋە- ھەر چەند دەمزانى كە لە مال شتىك نىيە، چونكە نە ترياكم مابوو، نە شەراب-. لە ناكاو چاوم بە سەرەۋەى رەفحە كەوت، ۋەك بە مـن ئىلھام كرا يىت، بىنم كە شووشەيەكى كچكەى شەرابى كەون كە بە ئىرسـم پىگەيبوو- گويـا بە بوۋنەى رۆژى لە دايك بوونم ئەو شەرابەيان دانابوو- لە سەرەۋەى رەفحە بوو. ئەمـن ھىچ كات ۋەبىرى ئەو شەرابە نەكەوتبووم، ھەر بە تەۋاوى لە بىرم كرد بوو، كە شتىكى ئەۋھام لە مال ھەيە. بوۇ ئەۋەى دەستەم بە رەفحە بگات، كورسەيلەيەك لە وى بوو لە بن پىم دانا، بەلام چاخىك ھاتم دەست بوۇ شووشە شەرابەكە بەرم، لە ناكاو لە كونى لابلجەى ھەواخۇرى چاوم بە دەرەۋە كەوت، بىنم كە لە دەرەۋەى پشت ھۆدەكەم، پىرە مىردەكەى پشت دەرپەريو، لە بن دارىكى شەنگەبى دانىشتوو و كىژىكى جوان- نا، فرشتەيەكى ئاسمانى- لە پىش وى راۋەستاو، خۇى خوار كەردبوۋە و بە دەستى راستى چەپكە گولكى نىلوفەرى سـوور پىشكىش بە وى

ده كړد، له حالېكدا كه پياوه پيره كه، زينو كى قامكى
گوره ي ده ستي چه په ي ده جووت.

كېژه كه، د ورس ست له روو به روو من ه لكه وتبوو،
به لام وای ده نواند كه چ ناگای له ده وروپش تي خو
نه پيت. چاوى لېده كړد، بى نه وى چاوى لېكرد بى،
زه رده خه نه په كى بېهوشانه، بى نه وى بيه وى، له
قه راخ لېوى ویشك ببوو، وه كوو نه وى چاوه نواری
كه سيكى نه ناس بكات. له وى بوو كه چاوه كانی به
سام و هه يبه ت و نه فس و نكارو ه ل خه له تين،
خه مه زه كانی كه وه كوو نه مه بوو كه مړو، سهر
كو نه په كى تال د ه دات، چاوه كانی ناش و فته و
نالوز، سهر سورماو، هره شه كه رو، واده ده رى ویم
بينى، تيشكى ژيانى من له روو نه و نغوړيانه ي
ورشه دارو پر ماناو تيكه ل، حل بوو توواوه. نه م
ئاوینه ي د لپراكيش هه موو سامان و دارونه دارى و
هه ست و نيستی منى هه تا نه و چيگايه ي كه فكري
به شه ر لې داماوه ده سته وه ستان و عاجزه، بو لای
خو پراكيشا. چاوه كانی شيرين خېلى تور كمه نى،
ورشه و رووناكايى و حيكمه تى ئيلاهى و مه ست
هينه رى بوو. له حالېكدا كه ده يترساند و پرايده كي شا و
ره كيشى ده كړد، كو و ته ماشاگه كانی ترسه نوک
و(ماورای طبيعى) بينى بوو، كه هه ر كه س
نه يده توانى ببينى. كولمه كانی ده رپه ريوو، نيو
چاوانى به رز، بروى باريك پيكه وه نوساو
په يوه ست، ليوه كانی به گوش ست و نيوه كراوه،
ده مه كه ي وه كوو نه مه بوو كه تازه له ماچيكي گهرم و
دوو رو دريژ چيا بوته وه، به لام هيشتا تير نه بووه. تاله
مووه كانی ئالوزو ره ش و نارېك و پيک، ده وری

روخساری مانگه شه‌وی گرتبوو، خەرمانه‌ی دابوو،
زنجیره‌یه‌ک له‌وی به‌لاجانگی وه‌نووسا بوو. جوانی و
له‌تیفی و نازهنینی ئەندامه‌کانی، و به‌هیند نه‌گرتن،
نیش‌مانه‌یه‌ک له‌ش یوه‌و تهرزی ئەداو ئەتـــواری و
جـــۆلانه‌وه‌ی له‌بێهێزێ و هه‌شـــکه‌لی و نامـــانه‌تی
بوونی وی حیکایه‌ت ده‌کرد. ته‌نیا و ته‌نیا کێژیکێ
سه‌ماکه‌ری بو‌تکه‌ده‌ی هند له‌وانه‌ بوو جـــۆلانه‌وی
ریکووپێک و به‌کێش و هه‌لسه‌نگاوی وی هه‌ییت.

حـــالاتیکی خه‌مگـــین و پلمه‌ژیـــاک و شـــادی
خه‌ماویه‌که‌ی، هه‌مـــوو ئەوانه‌ به‌تێکرایـــی نیشـــانیان
ده‌دا که‌ ئەو وه‌کـــوو ئینســـانه‌کانی ئاسایـــی نیـــیه. له
بنه‌ره‌تـــدا جوانییه‌که‌ی ئاسایـــی نه‌بوو. ئەو وه‌کـــوو
ته‌ماشاه‌یه‌کی خه‌یالی ئەفیونی جـــلوه‌ی جوانی به
من ده‌فرۆشت... ئەو هه‌مان جـــوولانه‌وه‌ی ئەوین و
موحیبه‌تی گیانی له‌ مندا وه‌دیپێنا. به‌ژن و بالایه‌کی
نازک و ته‌نک و به‌رز به‌خه‌تیکێ له‌ بار و لێهاتوو
رێکه‌وتـــوو که‌ له‌ شـــانی، باســـکی،
مه‌مه‌که‌کانی، سینگی، ســـمتی به‌له‌کی پێه‌کانی به‌ره‌و
خوارو ده‌چوو، ئەوها بوو، وه‌کـــوو که‌ له‌شی ئەویان له
باوه‌شی ده‌سگـــیرانی هینابێته‌ ده‌ر، وه‌کـــوو "بلادانه"
بوو که‌ له‌ ئامیزێ پێکه‌وه‌ لکاو جیاان کرد بێته‌وه. جل
و به‌رگیکێ به‌ پـــزویی له‌ به‌ر کرد بوو، که‌ وه‌ک‌ قالب
یه‌ک به‌ ئەندام و له‌ش و به‌ژن و بالای بوو. چاخیک که‌
ئەمن لێم روانی گۆیا ده‌یه‌ویست له‌و جـــۆگه‌له‌ی که‌ له
نێوان وی و پیره‌ می‌ر مابه‌ینی هه‌بوو به‌په‌رێته‌وه، به‌لام
نه‌یتوانی. ئەو کات پیره‌ می‌ر ده‌ستی به‌ پێکه‌نین کرد.
پێکه‌نینیکێ ویشک و بێحورمه‌تانه‌ بوو، که‌ مووی له
له‌شی مرو‌ف قیت ده‌کرده‌وه. پێکه‌نینیکێ به‌ره‌ه‌لاو

پېر له قهشمېری، بښي تهوهی ږوخساری گورانکاری به
سهردا بښت. وهکوو دهنګدانهوهی پېکهنښک بوو له
نېوان دوو گهلی بښته دهره و ناوازه بداتهوه.

نهمن له حالېکدا که شووشه ی شهراېم له دهست
دابوو بازارهقهو سامم پښیشتبوو، له سهر کورسیله
هاتمه خوار. نازانم بوچ دهلهرزیم. له رزینکی پېر له
ترس و کهیف بوو. وهکوو وهی له خهوهکی شیرین و
ترسه نوک راپهړېم. شووشه ی شهراېم له ههر دانا،
سهرم له ناو دوو دهستی خوُم گرت. چهنـد چرکه،
چهنـد کاتژمېری کیشا؟ نازانم. کاتیک وهخو هاتمهوه،
شووشه ی شهراېم هه لگرت، چوومه هوډه، بینیم
مامم روږیوه، لایه کی دهرکه ی هوډه ی وهکوو زاری
مردوو هواوه لا کـردو تهوه. به لام دهنګی پېکهنښی
ویشکی پیره مېر، هښتا له بن گوچکه م دهرینگاوه.

ههواو بان تاریک دهـبوو، چرا دووکه لی دهکرد، به لام
له رزیننه که م، چلو نایه تی و ترسه نوکیم له خوُمدا
ههست پېکرد بوو، هښتا شوینتیکه ری ما بوو. ژيانی
من لهو چرکه گورانکاری به سهرداهات. چاو لېکردنیک
بهس بوو، بو وهی تهو فرش ته ی ئاسمانی، تهو کیژی
مه له کووتی هه تا تهو جیگایه ی که فامینی به شهـر،
حېجز له تېگه ینی تهوه، کارتیکه ری خو ی له من
داده نا.

لهو چاخدا له خوُم بـیخه بهر ببووم، وهکوو تهوه ی که
نهمن ناوی ویم پښتر دهزانی. ئاورینگ و پړیشکی
چاوه کانی، ږهنګی، بوونی، بزووتنه وهی، هه موو به
بوچوونی من ناسیاگ ئامناس دههات. وهکوو وهی
گیانی من له ژيانی رابردووی وی له دونیا له گهـل

گیانی وی جینارو هاوسئی بووه، ریس و گلو لهی کریک بووه، ماشه ریک بوو له سهه تهوژیک و ده بی پیکه وه بلکینه وه. ده بوايه لهو ژيانه نریک وی بیوام. هیچ کات نه مده ویست دستنویژم لی بشکیت، ته نیا ورشه یه کی نه دیتراو که له له شی ئیمه ده هاته دهر، پیکه وه تیکه ل و ئاویته ده بوو بهس بوو. نه پرووداوی پر مه ترسی که بو یه که مین لیروانین به بوچوونی من ئامناس هات. ئاخو دایم و دهرهم دوو که سی ئه ویندار نه وه سه سته یان ناریت که پیشتر یه کتریان بینیه، که په یوه ندیه کی پر له ره مزو نهینی له زیوان نه واندایه بوونی هه بووه؟

لهم دنیا هیچ و پوچ و بیخه بهره، یان نهوینی ویم ده ویست، یان نهوینی هیچ که سیک. ئاخو مومکین بوو که سیک دیکه له مندا کار تیکه ریت؟ به لام پیکه نینی ویشک و بیخوره تانه ی پرره میر، نه و پیکه زینه ی خزمه تکار- په یوه ندی زیوان ئیمه ی له بهر یه ک هه لچکری.

سه رانسهری شهو له فکر دابووم. چهنه جار ویستم بچم له کونی دیوار چاوی لیکه م، به لام له دهنگی پیکه نینی پیاوه پیره، ده ترسام. پرژی دواتر هه ره لهو فکره دابووم. ئاخو ده متوانی له دیداری به تهواوی و یه کجاره کی چاو بیوشم؟ له ئاکامدا سبجه ی نه و پرژی، به هزار خو و ترس دلهوره، پیرام گرت، شووشه شهه رابکه سه ره له نو له شوینی خو دانیمه وه. به لام چاخیک په رده ی پیش سنده خانه که م لادا و لیم روانی، دیوار یکی ره شی تاریک، وه کوو هه موو بولیل و تاریکانیک، که سه رانسهری ژیان منی داگرتبوو، له پیش من بوو. هه ره له بنیات را چ

کونڀيک، کولاکهيهک، و لاجهيهک، بؤ دهرهوه له ديوار نه کرابوو و نه ده ديترا. دريچه ي چوار قولينچکي گۆشه ي ديوار به تهواوي قايم و بي شوين و نيشان بوو. ده تگوت هر له سه ره تا کون و کولاکهيهک وجودي نه بووه. سه نده ليم هينا پيش، به لام هر چنډ شيتانه مستم له له شي ديوار ده داو گوچکه م هله ده خست، يان له بهر شه به قی چرا ليم ده روانی، نيشان هيه که م له کولاکه، له ديواردا نه ده بينی، و زه بری مستی من له ديواری پته و قايم کارتيکه ر نه بوو. يه کجاره کی ببو به قورقوشم.

ئاخو ده متواني يه کجاره کی چاوي ليدا پوشم؟ به لام به ده سستی خوم نه بوو. له مه به دوا وه کوو گيازيک که له ژير نه شه که نه جو جه زره به دا ييت، هر چنډ چاوه روانيم ده کرد، هر چنډ کيشکم لیده کيشا، هر چنډ به دوايدا ده چووم که لک و فايدهي نه بوو. هه موو ده وروپشت و قه راخ و قوجاخي مالي خومان شيش کوت کردوو گه رام، نهک هر رۆژيک، نهک دوو رۆژ، به لکوو دوو مانگ و چوار رۆژ، وه کوو که سيک، خوينيک که بؤ شويني جينا يه تي خو ي ده گه ريته وه، هه موو رۆژي لاي رۆژ ئاوا وه کوو مريشکی سر ههلقه ني، به دوره ي ماله که م دا ده گه رام، به شيوه يه ک که هه موو به رده کان و هه موو خيزو ره لمي ده ورو پشتي ويم ده ناسی. به لام چ شوينه واريک له داري شه نکه بي نه بوو، له جگه له ي ئاو و له که ساريک که له وي بينی بووم وه ده ست نه هات. نه و هينه ده شه وانه، شه وه کانی مانگه شه و، له بهر شه به قی مانگ، چوکه م له سه ر هه رد دادا، له داره کان، له به رده کان، له هه يف- که ره نکه نه و چاوي

له هه یف نه کرد یٚت- به پارانه و لالانه وه به گریان و فرمیسک هه لوه راندن هه موو زینده واری سه ر گوی هه ردم به یارمه تی بانگهیشتن کرد، به لام که مترین شوینپییه کهم له وی نه بینیی. له بنیات را تیگهیم که هه موو کاره کانم له خوړایی و بیهوده و چونه ن، چونکه نه و نه ییده توانی به و شتانه ی نه و دنیایه په یوه ندی و به ستر او هی هه یٚت. بو نموونه، نه و ناوه ی که نه و که زیه کانی پی ده شوو شت، ده بوایه له کانیه کی تاییه ت به که سینی، نه ناس و یان غاریکی سیحر ناوی بوایه. جل و بهرگی وی له رایه لوو تیوه دانی ناوری شم و لوکه ی ناسایی، ده سته کانی ماتریالیسم، ده سته کانی بنی ناده م نه وی نه دروه بوو. نه و یه ک بیه ی هه لېژارده بوو. تیگهیشتم که نه و گولانه ی نیلوفه ر ناسایی نه بوونه. دلنیا بووم نه گه ر نه و ناوی ناسایی له چروچاوی دابوایه، روخساری وه ک میوه ی رزیو ده گنخا، نه گه ر به قامکه کانی به رزو ناسک و زهریفی گولی نه یلوفه ری ناسایی چنی بوایه، قامکه کانی وه کوو گه لای گول سیس و کز ده بوون و هه لده وهرین. هه موو نه وانم زانین و فام کرد.

نه و کیژه- نا، نه و فرش ته یه- بو من سه رینچاوو، بناوانی سه ر سورمان و ئیلهامی نه گوتراو بوو. بیه یی جوان و ته نک و ناسک و نه رموو نول و ده ست لېنه دراو سه ر به موړ بوو. نه و بوو که هه سستی په رستنی له مندا پیگه یاندو به بار هیناو ئیجاد کرد. نه من دلنیا م که لېروانینی که سیکی بیانی، که سیکی ناسایی، نه وی ده شه مزاندو ده چرژاند و به خوډا ده شه کاندوه. له و چاخه وه که نه وم بززر کردوه، له و

کاتهوه که دیواریکی قایم و پتهو، سه‌ددیکی نمودار
بی کولاکه به قورسی قورقوشم له پیش ئەمن و
ئەو کیشرا، هه‌ستم پیکرد که ژوارم بو هه‌میشه له
خوړایی و بزر بووه. هه‌ر چەند دل‌دانه‌وهو لاواندنه‌وهی
چاوی لپروانین و که‌یف و هەزی قوول، که له به‌یینی
برد بووم، یه‌ک لایه‌نه بوو په‌رسف و ورامیکی بو من
نه‌بوو- چونکه ئەو ئەمنی نه‌بینی بوو- به‌لام ئەمن
ئاتاجیم بهو چاوانه هه‌بوو، ته‌نیا سیله لپرونیکی وی
به‌س بوو، که هه‌م‌وو ئارووش‌ه‌ی فله‌سه‌فی و
تشته‌نووک و چمامکه‌کانی ئیلاهمیم بوو حل کات و
هه‌لدات. به‌چاو لپکردنیکی وی ئیدی په‌مزو سپریاتیک
بو من نه‌ده‌ماوهو بییه‌ی نه‌بووبی.

له‌مه به‌دوا به‌شه‌راب و تریاک‌ی رۆژانه‌ی خووم زی‌ده
کرد. به‌لام به‌داخه‌وه! له‌جیات‌ی ئەو ده‌رمان‌انه،
هومیدی هەزی من ئیفلج و بی‌هه‌ست بکات و
بته‌زینی، له‌جیات‌ی ئەوی له‌بیری به‌رم؟ رۆژ به‌رۆژ،
چەرکه به‌چەرکه، ده‌قیقه به‌ده‌قیقه، ساعه‌ت به
ساعه‌ت، فکری وی، له‌ش و به‌ژن وبالا‌ی وی، روخسارو
چپرو چاوو جه‌سته‌ی وی، زور توندتر و قورستر
ده‌خسته به‌ر چاوم. چلوون ده‌شیام له‌بیری بکه‌م؟
چاوه‌کانم که کراوه بوون، یان له‌سه‌ر یه‌کم
داده‌نان، له‌خه‌و یی‌داری، ئەو له‌به‌ر چاوی من بوو. له
ژیوان کولاکه‌ی سنده‌خانه‌ی هودهم، وه‌کوو شه‌ویک
که فکرو مه‌نتیق ده‌وره‌ی خه‌لکی گرت‌بوو، له‌ژیوان
کونیکی چوار قولینچک که به‌دیوی ده‌ره‌وه‌دا ده‌کراوه،
دایم و ده‌ره‌م له‌به‌ر چاوم بوو. ئیستراحه‌ت و
ئاسوده‌یی له‌من هه‌رام ببوو. چلوون ده‌متوانی
به‌سه‌یمه‌وه؟ هه‌م‌وو رۆژی لای رۆژ ئاوا لیم ببوو

عادەت پىياسە بىكەم. نازانم بۆچى دەمەويست و پىم
لە سىر دەقرسىاند كە جىگەلەى ئاا، دارى
شەنگەبى، لكى دارى نەيلوفەر بىدۆزمەو؟ ھەر وەك
بە ترىاك ئالودە بىووم، ھەر بەمىجورى كە بە گەران
ئالودە بىووم، وەكوو وەى بوو كە ھىزىكى نەدىتراو
ئەمىن بوو ئەو كارە دنە دەداو رەكىش دەكات وپال
پىوۋەدەنىست. دەمەويست ئەو شىوېنەى كە رۆژى
سىزدەبەدەر ئەوم لى بىنى بوو، بىدۆزمەو. ئەگەر ئەو
شىوېنم دۆزىبىواو، ئەگەر دەمتوانى لە بىن ئەو دارى
شەنگەبى دانىشم، بىگومان لە ژيانى مەن
ھەسەنەو ەك وەدى دەھەات. بەلام بە داخەو جىگە
لە داروشكەو پووش و پىلاش و خىزى گەرم، ھىسكى
پەراسوى ئەسب، سەگىك كە لە ناو تۆزوخۇل بوۋى
دەكرد، شىتىكى دىكە نەبوو. ئاخۇ ئەمىن بە راستى لە
گەل وى ئاخافتبووم؟ ھىچ كات ھەر گىزا! تەنبا ئەوم
بە دزى و بە نەپنى لە كوزىك، لە كىولاوكەى چارە
رەشى خلوەتى ھۆدەكەم بىنى بوو. وەكوو سەگىكى
برىسى كە لە ناو زىلوو زالوو كوۋ پەين و گەند، بوۋ
دەكات و بە دوايدا دەگەرىست. بەلام كاتىك لە دوور
زىبىل دىنن، لە ترسان خۇى دەشارىتەو، دوايى
دەگەرىتەو، وەركەكانى تامخۇشى لە ناو ئەو گەندو
چەتوو چالە بىدۆزىتەو. ئەمىن ئەو ھالە ھەبوو، بەلام
ئەو كۈنە گىرا بوو قوردادرا بوو. بوۋ مەن ئەو چەپكە
گولكى تەروو تازە بوو كە فرىدراپىتە سەر پووش و
پەلاش.

شەوى دوايىن، كە وەكوو ھەر شەويك بوۋ پىاسە
چووم، ئاسمان بارانى بوو، تەپوو مژىكى توند دەورو
بەرى گرتىبوو. لە ئاا ھەواى بارانىدا كە لە پىس و

بیزه له تی و ناحه زی ږه ننگه کان و بیحه یایی خه ته کانی
پروپیټال کهم ده کاته وه، نه من جوړه ئازادیه کهم
هه ست پیده کرد، وه کوو وهی بوو که باران هزری
بولیلى منی ده شوو شته وه. لهو شه ودا نه وهی که
نه ده بوايه، بېوا، بوو. نه من بی نه وی بمه وهی
پياسهم ده کرد. به لام لهم کاتژمیری تاق و ته نیایی،
لهم چرکانه ی که زه مانی ویم به دورستی له بیر
نایيته وه، زور توندتر له هه میشه روخساری جه فل و
ترسم رینیش تېوو، شوین سپرینه وهی وی وه کوو وهی
له پشت هه ورو دوو که له وه ده رکه وتییت، چروچاویکی
بی جولانه وه و بیېزو بیحال، وهک شکله کانی سر
جلدی قه له مدان له بهر چاوم راوستا بوو.

کاتییک که ږامه وه فکـر ده کهم به تلاییک له شه و
تیپه ریوو، ته م و مژیکـی زور له ئاسمان و ههر د بلاو
بېوو، به جوړییک که به باشی بهری پړی خوم
نه ده بینـی. به لام له رووی عاده ت، له رووی هه سستیکی
تایه ت که له من دا وه خه بهر هاتېوو، وختییک خوم
که یانده وه پړش ده رگای مال، هه یکه لایکی ږه شپوښ،
هه یکه لی ژنیک له سر سکووی ماله که مان
دانیشتېوو.

شه مچم هه لکرد که له بهر شه به قی وی شوینی
ئاچهری قفلـی ده رگا بدوژمه وه، به لام نازانم بوچ بی
ئیراده چاوم قه لافه تیکی ږه شپوښی پړکا! و دوو
چاوی ږهش که له ناو روخساریکی مانگه شه وی لاواز
بوو، هه نه و چاوانه ی که له روخساری ئینسان
دروانی، بی نه وهی پروانیت ناسیم. نه گهر نه وم
پړشتر نه بینـی بوايه، ده مناسی. نا، فریوم نه خوارد
بوو. نه و هه یکه لی ږه شپوښ نه و بوو. نه من وه کوو

کەسـیـک کە خەون دەبینـیـت و بۆـخـۆـی دەزانـی کە
خەوی دیـو و دەیـهـهـو و دەخەبەر بـیـت، بەلام ناتوانی.
مات و تاساو راوهـستام، لە جـیـگەـی خۆم ویشک بووم.
شقارتە هەتا بنهـکەـی سـوـتا، قامکەکانمی سـوـتاند،
ئەوکات لە ناکاو وەخـۆ هـاتـمـهـو، ئاچەرم لە قفل
داسـوـراند، دەرگا کـراوه، خۆم بـۆ قەراخ کـیشـاوه. ئەو
وەک کەسـیـک کە پـیـگا بەلەد بـیـت لە سەر سەکـوـهـکە،
هەستـاوه، لە دالانی تاریک تـیـپـهـری، دەرگای هـۆـدی
کـردـهـو، ئەمن بە دوا ویدا لاقم لە هـۆـده نا. دەست و
پـیـم ون کـردن چـرام هـەـلـکـرد، بینیم کە ئەو لە سەر
نـوـین و بانی مـن راکشـا بوو. روخساری کەوتـبوو بەر
سـیـبەر. نەمـدەـزانـی کە ئەو ئەمـن دەبینـیـت یان نا!
دەیتوانی دەنگـم ببـیـسـیـت یان نا؟؟؟ بە رەوالەت نە
شیوهی ترسی هەبوو نە خـۆـراگـری. وەک وەی بوو کە
بـی ئیرادە هاتبوو.

ئاخۆ بیمار بوو؟ پـیـگـای ون کـرد بوو؟ یان بۆ نـوـسـتن
هاتبوو. لەم چـرکەـیهـدا هـیـچ گـیـان لەبەرپـک، حالـتـیـکی
کە ئەمـن تـیـمـپـهـرانـد ناتوانی فـکـری لـیـکـاتـهـو و لە
زەینـی دا بـگـوـوری. جـۆـره چـۆـژوو هەستـیـکی خـۆـش و
نەگـوراوم هەست پـیـکـرد. نا، فـریـووم نەخوارد بوو. ئەمە
هەر ئەو کـۆـژ بـوو، هەر ئەو کـۆـژەـی کە بـی سەر
سـورمان، بـی دەرپـرـنـی هەتا تاقە وشەیهـک، واردی
هـۆـدهـی مـن بـوو. دايم و دەرهم لە پـالـخۆمـدا فـکـرم
دەکـرد، یەکەمـین گەپـچـانی ئـیـمە ئەوها بەمـجـۆـره
دەبـیـت. ئەم حالـتـه بۆ مـن وەکوو خەوـنـیـکی قـوول و
دوروو درـۆـژو بـی ئـیـنـتـیـهـاو بـیـدوايی هاتن بوو- چونکە
دەبـی خەوـیـکی گـران و دوروو درـۆـژت وەبـکـهـو، هەتا
خەوـنـیـکی ئەوها بـدـیـنـی- و ئەم بـیـدەـنـگـیـه بۆ مـن

حوكمى ژيانىكى ئەبەدى ھەبوو، چونكى لە ھالەتتى
بىدەستپىك و بىسەرەتا، ناكىرى قىسە بكەى.

بۇ مەن ئەو لە ھەينى ھالەتتە ژاننىك بوو، شەتتىكى
بالادەستى بەشەرى پېبوو. دەمبوو چاۋى،
فرامۇشەكى پرووزكاۋ ھەپەساۋ ھەمبوو روخسارى
ئىنسانەكانى دىكەى بۇ مەن دەھىنا، بە جورىك كە لە
تەماشەاكردىنى ۋى ھەمبوو لەشەم دەلەرزى و
چۆكەكانم شەل و بېھىزو بوون. لەم چەركە دا ھەمبوو
بىرەۋەرەكانى خەمماۋى ژيانى خۇم، لە پىشت
چاۋەكانى گەرە، ئەو چاۋانەى لە ۋادە بەدەر گەرەى
ۋى بىنى، چاۋەكانى تەرۋىرۋىسكەدار، ۋەكوو گۇۋى
ئەلماسىكى رەش، كە لە فرمىسكىان ھاۋىشەتتى. لە
چاۋەكانى، لە غەمزەكانى رەشى، شەۋى ئەبەدى و
ئەو تارىكىايىەى كەلەكە كىراۋ دەگەرەم دۇزىبەۋمەۋە، و
لە رەشايى ترسەنۇك و بە سام عىشۋەگەر ۋى نوقم
بووم. ۋەكوو ئەمە بوو كە ھىزىك لە ناخى دەرونم
دەردەكېشەن. ھەرد لە بىن پىم ۋادەژا، و ئەگەر
كەوتبوامە خوار كەيفىكى نەگوتراوم كىرد بوو.

دەم ۋادەستە، پىشى ھەناسەى خۇم گىرت، دەترسام
پىشۋو ھەلەكېشەم و ئەو ۋەكوو ھەور، يان دوۋكەل، ون
پىت. بىدەنگى ۋى حوكمى مۋجىزەى ھەبوو. ۋەكوو
ئەمە بوو كە دىۋارىكى بلورىان لە زىۋان ئىمە كېشا
بوو. لەم چەركە، لەم كاتىزىرە و ھەتە ھەتايى خەفە
دەبووم. چاۋەكانى، مانىدۋى ۋى، ۋەكوو ئەمە كە
شەتتىكى نا سىروشتى كە ھەمبوو كەس ناتۋانى
بىنىت، ۋەكوو ئەمە مەردنى بىنىت، لە سەرەخۇ

وسه برؤكه، خه و بردي، پېلوی چاوه كانی كه وتنه سه ر
یهك و گاله دران، و ئه من وه كوو قوم بوو، نغرو بووهك،
كه له دوايي ته قهلا كردن و گیان دان وه سه ر ئاو
ده كه ویت، له توندو تیژی نوبه ته و گه نده تا
هله ده له رزیم به سه ری كراسم ئاره قه ی نړو چاوانم
ئه ستړیه وه.

روخساری وی هه ر ئه و حالاتی ئارام و بی جولهی
هه بوو، به لام وه كوو وه ی بوو كه كز ترو لاواز تر بووه.
هه ر وا ړاكشا بوو، نینوکی گه وره ی ده سستی چه په ی
ده جووت، ره نگی چروچاوی، مانگه شه و، له پشت جلو
به رگړی ناسك كه کیپ به له شی بوو، زندو
به له کی، قاچی، باسکی و دوولای سینگ و ته واوی
ئه ندای ده بیندرا.

بو ئه وی ئه وی باشتر بینم، ئه من داهاته وه، چونكه
چاوه كانی له سه ر یهك دانا بوو. به لام هه ر چه ند
چاوم له ده مووچاوی كرد، وهك ئه مه بوو كه ئه و له
من به ته واوی دووره. له ناكاو هه ستم كرد كه ئه من
به هیچ شیوه یهك له نهینه كانی دلی خه به ردار نیووم
وچ په یوه ندییهك له مابهینی ئیمه وجودی نییه.
ویستم شتیک بلیم، به لام ترسام كه گوپی وی،
گوپچكه ی به هه سستی وی، كه ده بی به
موسیقایه کی دووری ئاسمانی و ئارام عاده تی
گرتبی، له ده نگی من یزار و جازز بییت. به فکرم
داهات كه له وانه یه برسی یان تینوو بییت! چوومه
سندوخانه ی هوده كه م، هه تا شتیکی بو په پدا بکه م،
ئه گه ر چی ده مزانی كه هیچ شتیکمان له مالدا نییه.
به لام وه كوو وه ی كه به من ئیله سام كرابی له
سه ره وه ی ره فحه شوشه شه راییکی كوون كه له

باوكم بۆم به ئىرس ماوتەتەو، ھەيە. وەسەر چوارپايە
كەوتم و ھىنامە خوار، بە پىدزە بۆ جىووبان چووم، بينيم
وەكوو مندالىكى ماندوو مردوو خەوى ويكەوتبوو. ئەو
بە تەواوى نوسىتبوو، مژولەكانى درىژى وەكوو
مەخمەر كەوتبوونە سەر يەك. سەرى شووشەى
شەرابەكەم ھەلگەرت و پىالە شەرابەكەم لە لاى
ددانى كليل كراوى، لە سەرەخۆ لە زارى كرد.

بۆ يەكەمىن كەرەت لە ژيانمدا ھەستەم بە
ئارامبوونىكى كىووپىر كرد بوو. چونكە بينيم كە ئەم
چاوانە كەوتبوونە سەر يەك، وەك وەى كە
ئەشكەنجەگەر ئەمنى ئەشكەنجە دەكرد و كاموسىك
بە چنچرۆكەكانى ئاسىنن، دەروونى منى
رىكدەكوشى، قىچىك ئارام بوومەو. كورسىلەى خۆم
ھىنا، لە قەراخ تەختى ويم دانا و مەحوى تەماشاي
جەمالى وى بووم. چ پىروخسارەكى منالانە و زارۆكانە،
چ حالاتىكى سەير! ئاخۆ ئىمكاني ھەبوو كە ئەم
ژنكە، ئەم كىژە، يان ئەم فرشتەى عەزاب- چونكە
نەمدەزانى چ ناوئىكى لە سەر دانىم- ئاخۆ مومكىن
بوو كە ئەو زىواری دوو لايەنى ھەبى؟ ئەوھا ئارام،
ئەوھا بى زەحمەت وەبەرخۆدان؟

ئىستەدەتوانى گەرمایى لەشى ھەست پىبكەم و
بۆنى نەمدار كە لە گزىەكانى قورسى رەشى بۆ
سەرى ھەلدەكشا، بۆن بكەم. نازانم بۆچى دەستى
لەرزۆكى خۆم بلىد كرد- چونكە دەستم لە ئىختىارى
خۆمدا نەبوو- بە سەر زولفى ويمدا ھىنا؟ زولفىك كە
ھەمىشە بە لاجانگى لكابوو. دواىى قامكەكانم بۆ
ناو كزىەكانى برد. تالە مووہەكانى وى ساردو بۆگىريان
لەدەھات، بۆنى رتوو بەت، بۆنى سارد. بە تەواوى

سارد. وهكوو وهى بوو كه چهنـد رۆژيـكه مردووـه. ئەـمـن به ههـله نهـچوو بووم، ئەـو مرد بوو. دەستـم له ناو سینگ و مهـمكى برد له سهـر قهـلـبـم دانـا. له لـيـدان كهوتـبوو. ئاويـنـهـم هـيـنا له بهـر دهـم و كهـپـۆـم راگـرت، بهـلام كهـمـتـرـين شوـيـنهـوارى زـيـندو بوـونى له وـيـدا نـيـشان نهـدا.

ويستـم به گهـرمـى لـه شـمـ ئهـوى گهـرم كهـمهـوه، گهـرمـى لـه شـى خـۆمى بـدهـمى و سـاردى مهـرگى لـيـوهـرگـمهـوه، بهـلكـوو بهـو جـۆـره بـتـوانـم گـيـانى خـۆم له لـه شـى وى بـاويـژم. جـل و بهـرگـم داكهـند، چووـمه سهـر تهـختـخواب له قهـراخ وى راكـشـام. وهـكوو نـيـرومـيـنهـى گـيا پـيـكهـوه وهـنووسـا بوـوين. له حهـسـلـدا ئەـو وهـكوو مـيـيـنهـى بـلادانـهـى بوو كه له نـيـرـينهـى خـۆيـان جـيا كـردـيـتهـوه و ئەـو ئەـوينـى "بـلادانـهـى" هـهـبوو. زارى وهـك مـيـوهـى كـالى تـال تـامى مـزهـى هـارويى دهـدا. تهـواوى لـه شـى وهـكوو گـلـيـره و تهـرزۆكه، تهـيرۆك، گـزـلـۆگ وگـشـك، سـارد بـوو. ههـستـم پـيـدهـكـرد كه خـوـيـن له دهـمارهـكانـم دهـبهـستـي و ئەـو سـاردو سـپـري و سهـرما، ههـتا بـهـبانى قهـلـبـم كار تـيـكهـر بوو. ههـمـوو حهـولـوو تهـقهـلاو تـيـكۆشـانى مـن بـيـهـودهـو به خـۆـرايى بوو. له تهـخت هـاتمـه خـوار، جـل و بهـرگـم پۆشـى. نا، درۆ نهـبوو، ئەـو لـيـره له هـۆـدهـى مـن، له ناو تـختـوـوـخواب و جـيـووبـانى مـن، هـات گـيـانى تهـسـلـيمى مـن كـرد. له ش و گـيـانى ههـر دووـكى به مـن دا!!

ههـتا زـيـندو بوو، ههـتا زهـمازيـك كه چـاوـهـكانى له ژيان پـروو لـيـپـاو لـيـپ بوو، تهـنـيا يادگـارى چـاوـهـكانى ئەـمـنيان ئەـشـكهـنـجه و جهـزهـبه دا، ئـيـستـا بـى ههـست و

خوسست و جولانهوه، ساردوسپر به چاوه‌کانی له
سه‌ریه‌ک دانراو هات، خوئی ته‌سلیمی من کرد، به
چاوی به‌ستراوا!

ئه‌وه هه‌مان که‌سه، که سه‌ر جه‌می ژیا‌نی منی
زه‌ه‌راوی کرد بوو، یان له بنه‌ره‌تدا ژیا‌نی من ئاماده
بوو که ژه‌ه‌راوی بک‌ری و ئه‌من جگه له ژیا‌نی
ژه‌ه‌راوی ژیا‌نژیکی دی‌که‌م نه‌ده‌توانی هه‌ییت.
هه‌ن‌ووکه، لێ‌ره له هه‌و‌ده‌که‌م له‌ش و سه‌یبه‌رکه‌ی به
من بخش‌ی. گیانی تیکش‌کاوی ئامانه‌تی وی که چ
په‌یوه‌ندی‌ه‌کی له گه‌ل دونیای سه‌ر گوئی زه‌وی نه‌بوو،
له ناو جل و به‌رگی ره‌ش و به‌چین و یزووی له سه‌ره
خو هاته‌ده‌ر، له ناو له‌ش‌یک که ئه‌وی ئه‌ش‌که‌نجه
ده‌کرد و له دونیای سه‌یبه‌ره‌کانی سه‌هر‌گه‌ردان
رۆیی، گویا سه‌یبه‌ری منیش‌ی له گه‌ل خوئی برد. به‌لام
له‌شی بی هه‌ست و ئی‌حساس و بی جولانهوه له
وی که‌وت‌بوو. ماس‌ولکه‌کانی نه‌رم و ناسک و ته‌نکی و
ده‌ست پیدایه‌ن وی ره‌گه‌کانی، هه‌یسه‌که‌کانی، چاو
نوازی پر‌یوو بوون، بی‌وون. بو‌غه‌زای به‌ تام و خوئی بو
کرمه‌کان و مش‌که‌کانی ژێر هه‌رد ئاماده‌ کرا بوو.
ئه‌من له‌و هه‌و‌ده‌ هه‌زارانه‌یه‌ی ته‌ژی له نه‌که‌به‌ت‌یی
سه‌قامگیر بووم، که له چه‌شنی گۆر بوو، له ناو
تاریک‌انی شه‌وی ئه‌به‌دی که ئه‌منی له باوش گرت‌بوو
له به‌ده‌نه‌ی دیواره‌کان چووب‌وو خوا، ده‌ب‌وا‌یه
شه‌ویکی درێژو تاریک و سارد و بی‌دوایی، له قه‌راخ
مردوو تێپه‌ر بکه‌م. له گه‌ل جه‌نازه‌ی وی. به‌ بی‌رم
داهات که هه‌تا دونیا دونیا‌یه، هه‌تا ئه‌من
هه‌مه، مردوه‌ک، مردوه‌کی ساردو بی‌هه‌ست و

ئىحساس و جولانەوۈ لە ھۆدەى تارىك لە گەل مەن بوۈە.

لەم چەركەدا ھەزەم سەھۇلەدان بوۈ، ژىيانىكى بىۈيۈنە
و كەسىنى، سەير لە مەندا ۋەدىھات. چۈنكە ژىانم
پەيۈەندى بە ھەمۈۈ ئەو ھەبۈۈنە دەبۈۈ كە لە
دەۋرەى مەن بۈۈن، بە ھەمۈۈ سۈيۈرەكان كە لە دەۋرۈ
پەشەت و قەراخ قوجاخم ھەلەلەرزىن و
پەيۈەندارىكى قوۈل و جىانەكراۈ لە گەل دۈنياۈ جەم
و جۈلى گىان لەبەر و سۈرۈشتىان ھەبۈۈ بە ھۆى
زىجىرە ھەۋداكانى نادىارى جەرەيانى پەرىشان و
بىقەرارى نىۈان مەن و ھەمۈۈ ھۆكارەكانى سۈرۈشتى
بەر قەرار بۈۈ. ھىچ جۈرە فەكرۈ خەيال بە بۇچۈۈنى
مەن، ناسۈرۈشت نەدەھات. ئەمەن دەمەۈانى و دەشىام
بە سانايى بە رەمەزۈ رەمۈۈزۈ نەيىنى شەكلەكانى كەو
نارا، بە رەمەزۈ سۈپىيات و كىتەبەكانى ئارۈۈشەى
فەلسەفە، بە ئەپتەرى ۋاقىلسۈۈكى، ھەر بۈۈگ و
ئەزەلى ھەمۈۈ جۈرە تىبگەم، چۈنكە لەم چەركەدا
ئەمەن لە خولۈۈ سۈۈرى زەۋى و ئاسمانەكان، گەشەۈ
ھەلەدانى رەۋۈك، دارۈگىا بە گەشتى ھەرچى لە زەۋى
شەين دەبى، جەم و جۈلى گىانداران بەشەدادىم
ھەبۈۈ، رابردۈۈ داھاتۈۈ، دۈۈرۈ نىزىك، لە گەل ژىان و
ئىحساساتى مەن ھاۈ بەش و شەرىك و تىكەل بۈۈ.
لەم جۈرە چاخانە ھەر كەس بە عادەتتىكى بە ھىزى
ژىانى خۆى، بەۋاز ۋاز بۈۈنى خۆى، پەنابەر دەپت:
ئارق خۆر، دەچى مەستى دەكات، نوۈسەر
دەنوۈسى، بەرد تەراش، بەرد تەراشى دەكات و
ھەركام دەقى دىل و بىرۈ باۋەرۈ ئاقىدەى خۇيان بە
ھۆى ھەلۈەدايى لە دنەدەرى بە ھىزى ژىانى خۆى

به تـال ده كهـن. له و كـاته به كه هـونـهـر مهـنـدى به
راسـتى دهـتـوانـى له خـوى شاهـكار به وـجـود بـيـنـى
وبـخـولـقـيـنـى.

به لام نه من ! نه من كه بى زهوق و هه ژار بووم، شكـل
كـيـشـيـكى سـهـر جـلـدى قـهـلـمـدان، دهـمـتـوانـى چ بـكـهـم؟
بهـم شـكـلـانـهـى وـيـشـك و بـرـيـقهـدار و بـى گـيـان كه
هـمـوـوى يـهـك شـكـل بـوـو، دهـمـتـوانـى چـى بـكـهـم، كه
شـاـكـار بـيـت؟ به لام له ته وای بـوـونـى خـوـم زهـوقـى
لـيـپـا و لـيـپ و تـيـن و گـوـرى له راده به دهرم هه سـت
پـيـده كـرد، جـوړـيـك مـيـر ئـاـخـورى تـايـبهـت بـوـوم،
دهـمـهـوـيـسـت نه و چـاـوانـهـى كه بـو هـمـيـشـه به سـتـرا
بـوون، له سـهـر كاغـهـز بـكـيـشـمـهـوه و بـوـخـوـمى هـهـلـگـرم.
نه و هه سـتـه نه منـى وادار كـرد كه پـريـارى خـوـم به
كـردـه وه به رـيـوه به رم. يـانـى له دهـسـت خـوـمـدا نه بـوـو.
نه و يـشـ كـاـتـيـك كه مـرـوـف له گـهـل مـرـدـوه ك له
به نـديـخـانه دا به. نه و فـكـره خـوـشـيـهـكى ناخـازـى له من
وه ديـهـيـنا و ئـيـجـاد كـرد. له ئـاـكـامـدا چـرا كه دوو كهـلى
ده كـرد، كوژانـده وه، دوو بـيـسـوس و شـهـمـدانم هـيـنان له
بـن سـهـرى و يـم هـهـلـكـردن، له بهـر شـهـبهـقى له رزـوـكى
شـهـمـهـكان شـيـوهـى پـروخـسـارى ئـاـرامـتر بـوـو، له سـيـبهـرى
رونـاـكى، هـوـده حـالـاـتـيـكى پـهـمـزـاوى به خـوـوه گـرت.
قـاـقهـزو كه لـوـو پـهـلى كـارم هـهـلـگـرت، هـاـتمـه قـهـراخ ته خـتى
وـى- چـونـكه ئـيـدى نه و ته خـتـه مـالـى وى بـوـو-
دهـمـهـوـيـسـت نه م شـكـلـهـى كه زوړ هـيـوـر و ورده ورده
مهـحـكـوم به لـيـك بـلاو بـوون و نه بـوونه، نه و شـكـلـهـى كه
به پـهـوالـهـت بـيـجـوـله و له يـهـك حـالـاـتـدا بـوـو، به
ئـاـسـوـدهـيـى و يـنـهـى بـكـيـشـم، له سـهـر قـاـقهـز رـيـگاـكـانى

حه سلی وی تۆمار بکه م، هر ئه و خه تانه ی که له م
روخساره کاریان له من کرد، هه لێژیرم.

بۆیه کاری هر چه ند کورت و ئاسایی بێت، به لام
ده بێ کار تیکه ربی و گیانی هه بێت. به لام ئه من که
عاده ت به بۆیه کاری چاپی سه ر جلدی قه له مدان کرد
بوو، ئیستا ده بێ فکری خۆم وه کار خه م و خه یالی
خۆم، یانی ئه و خه یاله ی که له روخساری وی له من
دا کار تیکه ری هه بوو له به ر چاوی خۆم شکل گرتووی
بکه م، چاوێک له ده موو چاوی وی بکه م، پاشان
چاوه کانم بقووچینم، ئه و ریگیانه ی که له روخساری
ویم هه لێژاردوون بو سهر قاقه ز دابه زینم، هه تا به م
هوکاره به لیکدانه وه ی خۆم به لکوو تریاکێک بو گیانی
ئه شه که نجه کراوم بدۆزمه وه. له ئاکامدا له ژیا نی
بێجووله به ریگا کان و شکله کانم په نابرد.

ئه م مه به سته له گه ل شیوه ی بۆیه کاری مردوی من،
شایان بوون و ویکچوو نیکی تایبه تی هه بوو. بۆیه کاری له
رووی مردوو- له هه سلدا- ئه من شکل کیشی مردوان
بووم. به لام چاوه کان، چاوه کانی به ستووی وی، ئاخۆ
پۆیست بوو جارێکی تر ئه وان بیینم؟ ئاخۆ به راده ی
به س له هه زرو فکرو میشکی من، شکلیان نه گرتبوو،
جه سته یان په ida نه کردبوو؟

نازانم هه تا نزیکاتی به یان چه ند که ره ت له روخساری
وی بۆیه کاریم کرد! به لام هه یج کامیان ئه منیان رازی
نه کـرد، و له گه ل هه زی من نه یان ده خوینـده وه.
هه رچی ده مکیشا، ده مدرانـد- له م کاره نه مانـدوو
ده بووم و نه هه ستم به تیپه ر بوونی زه مان ده کرد.

تاریکوو پروونی به یانی بوو، پروناکایه کی بولایلاوی له پشیت شووشه کانی په نجه ره ی هاتبوو ژوری هودده. ئەمن خه ریکی شکلیک بووم که به بوچوونی خوم له هه موان باشتتر بوو، به لام چاوه کانی، ئەو چاوانه ی که له حالاتی سه ر کوونه دابوو، وه کوو ئەوه ی تاوانیکی قه بولناکه ر له من پرویدابیت! نه مده توانی ئەو چاوان له سه ر قاقه ز دابه زیئتم. یه کجاره کی هه موو ژیان و بیره وه ری ئەو چاوانم له زه یین بنه برو بوو، مه حوو ره شبووه.

تیکووشانی من له خورای بوو. هه ر چهند له روخساری وی راده مام نه مده توانی حالاتی وی وه بیر خوم ییئمه وه. له ناکاه بینیم له و چاخه دا کولمه کانی وی ورده ورده سوور هه لگه ران و گولیان کرد، وه کوو ره نگی سی سووری جه رگ وو دل، له دوو کانی جه رگ و دلفروش، گیانی هاته به رو چاوه کانی له راده به ده ر کراوه، واق ورم او مان، چاوه کانی که هه موو پروناکایی ژیان له ویدا تاشکرا بوو له گه ل پروناکایه کی ناخوش ده دروشاوه، چاوه کانی نه ساخی سه ر کوونه که ری وی، زور سه بر کراوه و چاوی له من کرد. بو یه که مین جار بوو ئەو ئاگاداری من بوو، چاوی له من ده کرد و سه ر له نوئ چاوه کانی که وتنه وه سه ریه ک. ئەو روداوه به لکوو چرکه یه کی نه کیشا، به لام به س بوو که ئەمن شیوه ی چاوه کانی وی تۆمارکه م، و بو سه ر قاقه ز دابه زیئتم. به گه زاری پینووسی موو، ئەم حالاتم کیشا و ئیدی ئەو جار شکله که م نه دراند.

دوایی له سه ر جینگام رابوووم، له سه ره خو له وی نزیک بوومه وه، پیم وابوو که زیندوه، زیندو بوته وه،

ئەوینىى مەن لە جەستەى وى گيان دەماندووه، بەلام
لە نزيك بۆنى مردوو، بۆنى مردووەكى لێك بۆووم
هەست پێدەكرا. لە سەر لەشى كرمى دەگچكە
تێكەدەبەزىن و دوو مېش، زەرگەتەكى زېراوى لە دەورى
وى لە بەر پرووناكاي شەم دەفېرېن و دەنېشتن. ئەو بە
تەواوى مەرد بۆو، بەلام بۆچ و چلۆن چاوەكانى
كرانهوه؟ نازانم. ئاخۆ ئەمە لە حالاتيكي خەيالات
بينى بۆوم؟ يان بەراستى وابوو؟ نامەهوى هېچ كەس
ئەو پرسيارە لە مەن بكات.

بەلام كارى جەستەى پروخسارى وى، نەك چاوەكانى
بۆو، هەنووكە ئەو چاوانەم هەبوو، گيانى چاوەكانى
دەويست بېنمە سەر قاقەز، ئىدى لەشى بەكارى مەن
نەدەكات، ئەو لەشى ناسك و تەنكى وى مەحكۆوم
بە نەمان و خۆراكى كرم و مشكى ژېر زەوى بۆو!
ئىدى ئېستە لەمە بە دوا ئەو لە بەردەستى مەن
بۆو، نەك ئەمەن دەست پەروەرى وى. هەر چەركەيەك
كە جەزم كەرد بۆاى، دەمتوانى چاوەكانى بېنم.
شەكەكەم بە وريايى و بە پاريزيكي تەواتر بەرد لە
قەدوولكەى جەلەبى خۆم كە شوينى دەخەلم بۆو،
تاقت كەرد و لە خەوتى هۆدەكەم شاردهوه.

شەو بە پێدزەو سەبەرۆكە، دەروپى. گۆيا بە پرادهى
بەس ماندوويى لە لەش دەر كەرد بۆو، دەنگەكانى
دوورە دەست سەبەر بە گۆچكە دەگەين، وەكۆو
بالداريک يان بالندەكى پېروار خەوى دەبينى، پەنگە
پروو ك دەرووان و شەين دەبۆون. لەم چەخە
هەسارەيەكى پەنگ پەريووه لە پشت كۆمەى
هەورەكان بەرز دەبۆو. لە سەر روخسارم

هه ناسه يه كي نرمي سـبحه يـنهم هه سـت پـيـكـرد له و
كاتـهـدا بانگي كه له باب له دووره وه بـيـستـرا.

ئاخو له گهل مردوو دهمتـوانـي چ بـكـهـم؟ له گهل
مردوه ك كه له شي ده سـتي به ليـك پـرش و بلاو بوون
كـرد بـوو! سـهـرهـتا به فـكـردم داهاـت كه نهـوي له
هوـدهـي خوـم دهـچـال كهـم، پاشـان فـكـرم كـرد بـيـبهـم له
دهـري له بـيـريـكي بـاوـيم، له بـيـريـك كه دهـوراـدهـوري وي
گوـلي نهـيلـوـفهـري ليـ پروا بـيـت. به لام ههـموو نهـو كاـرانه
بو وهـي بوو كه سـيـك نهـيـيـنـيـت، چهـنـده فـكـر، چهـنـده
زهـحمـهـت و چهـنـده پهـيت و چالاكي پـيـويـسته! جـگه
لهـوانه نهـمـدهـويـست كه چاوـي ناـمهـچـرهـم و بيـاني بهـو
بـكهـوي. ههـموو نهـو كاـرانهـم دهـبـوا به تاقي تهـنيا و به
دهـسـتي خوـم بـكهـم. نهـمن به جهـهـنـنـهـم! له بناخـهـدا
ژيـاني مـن له دواي وي چ فايـدهـي ههـبـوو؟ به لام
دهـبـوايـويه نهـو، ههـر گـيـز، ههـر گـيـز، هـيـچ كهـس له
خهـلكـي ئاسايي، جـگه له مـن نهـدهـيـبـوايه چاوـي به
جهـنازهـي وي بـكهـوي. نهـو هـاـتـبـوه هـوـدهـي مـن،
جهـسـتهـي سـارد و سـيـبهـري خوـي تهـسـليـمي مـن
كـردـبوو، بو نهـوهـي كهـسي ديـكه نهـوي نهـيـنـيـت، بو
نهـوهـي به پروا نـيـي بيـاني ئالوده نهـيـت. له ئاكامـدا
فـكـريـك به زهـيـنـم داهاـت: نهـگهـر لهـشي ويـم لهـت لهـت
دهـكـرد و له چهـمـدانـم دهـخـسـت، ههـر نهـو چهـمـدانـه
كوـنهـي خوـم و له گهل خوـم دهـبـورده دهـر، دوور، زور
دوور، له چاوـي خهـلك، نهـوم له دهـچـال دهـكـرد!

نهـو جاـره ئيـدي دوو دليـم به خوـريـگه نهـدا، چهـقـووي
دهـسـك هـيـسـك كه له خـلـوهـتي هـوـده ههـبوو، هـيـنام، و
زور به وردـي و به ديـقهـت، سـهـرهـتا جـل و بهـرگـي
رهـشي ناسـكي كه وهـكوو ههـوداي جـالـجـالوو كه نهـوي

له ناوه خۆیدا چه پس کرد بوو- ته نیا شتیک بوو که به ده نی داپوشیبوو- دراندم. وه کوو ئه وه بوو که ئه وه به ژنی بهرز ببوو! چونکه بلن دتر له بهرئ هاته بهر چاوم. دواپی سه رم لیکرده وه. دلۆپه کانی خویناوی مه ییو وک ده له مه ی سارد له ئه وکی هاته ده ر. دواپی ده ست و قاچه کانم برین و هه موو له شی ویم، له گه ل ئه نـدامه کانی به شـیه یه کی ریکوو پیک له چه مدانمـدا جیکـرده وه و جـلوو به رگـی- هه ر ئه و جـله کـانه ی ره شی- به سه رمدا هه لکیشان، ده رکه ی چه مدانم قفل کرد و گاله دا، ئاچه ره که م له گیرفانم خست. کاتیـک که خه لاس بووم هه ناسـیه کی راحه تم هه لکیشا، چه مدانم هه لگرت، له سه ر ته رازو وزنم کرد، قورس بوو. هه یج کات ئه و هینده هه ستم به ماندوو بوون نه کرد بوو. نا، هه یج کات، نه مـده توانی چه مدانه که م به ته نیا له گه ل خۆم به رم.

هه وا سه ر له نوئ هه ورو بارانیکی سووکی ده ست پیکرد بوو. له هۆده هاته مه ده ر هه تا به لکوو که سیک په یـدا بـکه م که چه مه دانه که م له گه ل بـینیـته ده ر. له و ده ورو پشت که سیک نابینـدری. که میـک دوورتر به وردیم روانی له پشت هه وای مژاوی پیره میـردیکی چه میاگم بینی له بن داریکی شه نگه بی دانیشتبوو. چروچاوی، به پارچه ی گهردن به نـدیکـی پان پچا بوو، نه ده بینـدرا. سه برۆکه چووم نـزیکه م لیکـرد، هیشـتا هـیچم نه گوته بوو، پیره میـر پیکه نیـزیکـی ویشـک و ریـحـورمه تـانه ی کرد به شیوازیـک که هه موو مووی له شم قیت بوونه وه، و گوتی: (ئه گه ر چه مالت ویست ئه من حازرم. ها... کالیسه که یه کی جه نازه کیشانه وه م هه یه... ئه مـن هه مـوو روژی مـردوان ده به مه

شاعه بدولعه زیز به خاک دهسپیږم. هـا... ئەمـن
تابووتیش دورست دهکەم، به بهژن و بالای هەر کهس
تابووتم هەس، به شییوهیهک که مووی لێنادا، ئەمـن
بوخۆم حازرم له خزمەت دام هەر ئیستا!...).

له سهەر جیگا کهی ههستاوه، ئەمـن بو لای مال
گهڕامهوه، چوومه ههۆده چهمدانی مردوم به ههزار
زهحمەت، ههتا بهردهرگا هینا. بینیم که
کالیسکهیهکی جهنازه ههڵگری کۆن و بیکه‌لک له بهر
دهرکهیه که بهو دوو ئەسبه رهشه کهزه وهکوو برینی
لهشی مردوو بهسترا بوو. پیاوه پیره له لای سهرو له
شوینی دانیشتن روئیشتبوو، شه‌لاخیکی درێژی له
دهست دابوو، بهلام پرووی وهرنه‌گێرا که چاو له من
بکات. ئەمـن چه‌مه‌دانم به دهردی سه‌گ له ناو
کالسه‌که دانا که له زێودا، جیگایه‌کی تایبه‌تی بو
تابووت بوو. بوخۆشم وه‌سه‌ر کهوتم له جیی تابووت
پراکشام و سه‌رم له سه‌ر لێواری وی دانا، هه‌تا بتوانم
ده‌وروو به‌ر ببینم. پاشان چه‌مه‌دانم له سه‌ر سینگم
خزاند و به دوو ده‌ست توندم پراگرت.

شه‌لاخ له هه‌وا ده‌نگی هه‌ات، ئەسبه‌کان به
هه‌ناسه‌په‌رکه وه‌په‌که‌وتن، له کونه‌ تغنکی که‌پۆی
ئه‌وان، هه‌لم وه‌کوو لوله‌ی دووکه‌ل له هه‌وای بارانی
ده‌بیندرا و شه‌قاوی به‌رز و له سه‌ر خۆیان هه‌ل‌ده‌گرت.
پاشوو پێشووی ئه‌وان وه‌کوو دزێک که به پێی یاسا
قه‌مکیان پریابێ و له روونی داخکراویان هه‌لکێشان،
سه‌برو به‌رز و بیه‌نگ له سه‌ر زه‌وی داده‌نرا. ده‌نگی
زه‌نگوله‌کانی گه‌ردنیان، له هه‌وای نمدار به سوژی
تایبه‌تی له چهرین بوو. جو‌ره ئاسوده‌یه‌کی بێ به‌ل‌گه‌و
ده‌لێل و نه‌گوتراو سه‌رانسه‌ری له‌شی داگرتبووم، به

جۆرئىك كە لە رۆينى كالىسكەى تەرم كئيش، ئاۋ لە ناۋ
دلىم نەدەھەژا. تەنيا قورسايى چەمدانم لە سەر
قەفەسەى سىنگم ھەست پئدە كرد.

تەرمى ۋى، جەنازەى ۋى، ۋەكوو ئەمە بوو كە دایم و
دەرھەم ئەو قورسايى سىنگ فشارم دەدا. تەم و
مژىكى بولئىل دەورو بەرى جادەى گرتبوو. كالىسكە بە
تالوكەيەكى ئاسودە و ناخازا، لە كىوو دەشت و چەم
تئىدەپەرى. دەورو بەرى من ھەتا چاۋ ھەتەرى دەكرد
شوئىنى تازەو خووش دەبىندرا، كە ئەمن نە لە خەو، و
نە لە ھوشيارى نەمبىنى بوون.

چىاكانى دابىر داير، دارەكانى سەيرو عەجايب و سەرو
لك و چلووك شكاوو خوۋارەو بوو، تووك لئىكراۋ، لە
دوو لای جادە سەر ھەلداۋ كە لە ناۋ ئەواندا خانوو
بەرەى رەنگ خۆلەپوئىنە بە شكلى جۇراجوور سى
قولىنچك، مساوۋى، شەش سووچى، بە پەنجەرەى
دەكورت و تارىك بى كەلووپەل دەبىندرا. ئەو
پەنجەرەنە چەشنى چاۋەكانى مروقى گئىژ دەچوو كە
گەندە تاي گرتيئت. نازانم ديوارەكان چىان لە گەل
خويان ھەبوو، كە ساردو سەرمايان ھەتا قەلبى
ئىنسان دەگوئىزىتەو. ۋەكوو ئەمە بوو كە ھىچ كات
گيان لەبەرئىكى زىندوو نەيتوانئىئت لەو مالانە
دانىشتوو يئت! رەنگە بو سئبەرى گيانداران ئەو
خانەوانە دورست كرابوو!

گويا كالىسكە ئاژو، ئەمنى بە رىگايەكى تايبەت و يان
بەكوئىرە رىگايەكدا دەبرد. بازيك شوئىن تەنيا دارەكانى
براۋ خوۋارو خئىج دەورو بەرى جادەيان گرتبوو، و پشتى
ئەوان مالەكانى نەوى و نزم و بەرز بە شكلى

هه نده سى قوچ- قوچى ناته واو- به په نجه رهى ده باريك و خوار ده بيندرا، كه گولۍ نه يلو فېرى سوور له قهراخ وان سهرى وه دهرن-ابوو، به دهر و ديوار هه لده چوو. ئه م ته ماشاگه يه له ناكواو له پشت مژيكى بوللاوى ون بوو. هه وړه كانى قورسى ئاوس، تروپى چياكانيان له ئاميز گرتبوو رېك ده كوشى، نمه نمه ي باران وه كوو توو خولۍ سهر گهر دان و بى په سىو له هه وا بلاو ببوو. له پاش نه وهى سهر ده ميك روښتین، له نزيك كي وهكى بهرزوو قاقرى بى ئاو وگيا و سه وزايى، كاليسكه ي تهرم هه لگر رايگرت. ئه من چه مه دانم له سهر سىنگم له قاند و هه ستامه وه. له پشت چيا، شوينيكى خلوته و ئارام و به سه فا بوو، شوينيك كه هه ر گيز نه مديبوو، نه مده ناسى، بلام به نه زهرم ناسياگ هات. وهك وهى له دهره وهى ليكدانه وهى من نه بوو. گولۍ نه يلو فېرى سوورى بى بوون، ههردى داپوشىبوو. پيموا بوو هه تا ئيستا كه سيك قاقى به م مه لېه نده نه كه وتبوو. ئه من چه مه دانم هيئايه خوار له ههردم دانا، پيره ميږى كالسكه چى رووى وهرگيږا وگوتى: (ئيره شاعه بدولعه زيمه، شوينيكى باشتتر له مه بووت په يدا نابيت، بالنده پهر اينادا. ها...).

ده ستم له گيرفانم رو كرد كريى كاليسكه چى بدهم، له دوو قران و عه باسيك پتر له گيرفانم دانه بوو. كالسكه چى پيكه نيزيكى ويشك و بيئحترامانه ي كرد وگوتى: (مه سه له نيه، دوايى ليت وهرده گرم. ماله كهت به لهدم، ئيدى به منت كار نيه، ها... ؟ هه ر نه وه نده بزانه كه له گوړ هه لكه نين بى نه زموون و ناپسپور نيم، ها... به لكوو كه موشم، ها؟ خه جالاتى

ناوئ با بچینه وئ، له کن چه قهراخ داری شهنگه
بئی، قولکئیک به رادهی چه مه دان بوټ هه لده که نم و
دهرؤم".

مامه پیره به چالاکیه کی تاییه تی که ئەمن ناتوانم
خه یالی بکه م، له کالسه که هاته خوار. ئەمن چه مه دانم
به نه قه نه ق له دوو خو کیشا ویکه وه چووینه ره خ
به دهنه ی داریک که له قهراخ چوُمیک ی ویشک بوو، ئەو
گوتی: ئیرۆکه باشه؟"

و بئی ئەوه ی چاوه روانی ولامی من ییت، به ییله کی
کچکه و کولینگ که یی بوو، خه ریکی هه رد هه لکندن
بوو. ئەمن چه مه دانم له هه رد دانا و له سه ر جیگای
خوُم ییده نگ راوه ستابووم. ئەو به پشتی کوُم و
چالاکی مروؤیک ی کونه کارو که موو، خه ریک بوو. له و
کولینه وه دا شتتیک ی وه کوو گوُزه ی لعاب
دۆزیه وه، ئەوی له ده سه مالیک ییچاوه وه هه سه تاوه
گوتی:

" ئەم قولکه، ها...، دورست به ئەندازه ی چه مه دانه،
مووی لئادات، ها..." دیسان ئەمن ده ستم ده گیرفانم
نا حه قده سته که ی بده می. له دوو قیران و عه باسیه ک
پترم پی نه بوو. دیسان پیره می ر یکه نیکی ویشک و
بئی مه زه ی کردو گوتی: " پیوست ناکات، مه سه له
نییه، ئەمن مالی تو پیده زانم، ها، ئەوه له جیات ی
حه قده ستم گوُزه یه کم دۆزیه وه، گوُلدانیک ی راغه، ئی
شاری قه دیمی ره یه، ها..."

دوایی به هه یکه لی کوُمی خو ی ییده که نی، به
جوړیک که شانەکانی ده له رزین. گوُزه که ی که له ناو
ده سه مالیک ی چلکن به ستبوو له بن هه نگلی گرتبوو،

بۇ لاي كالىسكەي تەرم ھەلگىر چوو و بە چالاكەيەكى
تايبەتى لە شوينى خوۋى دانىشت. ديسان شەلاخى
ھەلسىوراند، ھەسسىپەكان بە ھەناسەكېشان
وھرىكەوتىن، دەنگى زەنگىلەي گەردنى ئەوان لە
ھەواي نمدار گۇرانى تايبەتيان دەچىرى، وردە وردە لە
پشت كۇماي تەم و مژ لە سىرەي چاوى من ون بوو.

چاخىك تەنيا مام ھەناسەيەكى راحەتم
ھەلگىشا، وھكوو ئەمە بوو كە بارىكى قورسم لە سەر
سىنگم ھەلگرتوو، ئارامبوونەكى بە تام و چىژ ،
ھەموو لەشى داگرتم. لە دەورەي خۆمم روانى، ئىرە
شوينىكى گچكە بوو كە لە ناو تەپۇلكەو چياكان گىرى
كرد بوو. لە سەر زنجىرە كىوئىك شوينەوارى
خانوبەرەكانى كەونارا، بە خشتى ئەستوور و
چەمەكى وىشك لەو نزيكايى وەبەر چاو دەكەوت.

ئەم ناوچەيە ئەمىن و خلووت، دوور كەوتوو بىئ
ئەنگامەو چەقەو ھەرا بوو. ئەمىن لە قولايى دلمەو
كەيف خوشبووم و لە پالخۇمدا فكم دەكرد ئەو
چاوانەي گەرە كاتىك كە لە خەوى سەر گۇي زەوى
وەخەبەر دى، جىگەيەكى بە لىھاتووى خانوبەرەو
قىافەكەي دەدۇزيەو، ئەو چاخ دەبوايە كە ئەو دوور
لە خەلكى تر، دوور لە مردووى ئەوانى تر بوايە، ھەر
بەم جۇرەي كە لە ژيانىش دوور لە زىوارى خەلكى
دىكە بوو.

چەمەدانم بە پارىز ھەلگرت و لە ناو قولكەكەم
خست. قولكەكە دورست بە ئەندازەي چەمەدان بوو.
مووى لىئ نەدەدا. بەلام بۇ دوايىن جار ويستم تەنيا
جارىك لە وى- لە چەمەدان- بنۇرم. لە دەورو پشستى

خۆم پروانی کهسی لیدیار نه بوو. ئاچهرم له گیرفانم هینئادهرو ده رکهی ویم کـردهوه. به لام چاخیک که قولینچیکی جلی رهشی ویم وهلابرد، له ناو خوینی دله مه بوو، و نهو کرمـانهی که لولیان خوارد بوو، دووچاوی گهرهی رهشـم بینـی که بی جـوله راسته وخو، چاوی له من ده کرد، و ژبانی من له بنه بانی نهو چاوانهـی قوم ببوو. به تالوکه و به پهله ده رکهی چه مدانم گالهدا و خولم وهسهر کرد پاشان به پی شیللم، دواپی کلۆ بهردو خیزم هینا به سه رمدا کرد ههتا شوینی قه بهر به تهواوی لی پاک بیته وه، به جوریک که هیچ کهسیک نتوانیت نهوی ههلاویـری. به شـیوهیهکی باش نه کارهم کرد که بوخوشـم نه مده توانی قه بری وی له باقی زهوی لیکهه لاویرم.

کارم که تهواو بووگ، چاویکم له خۆم کرد، بینیم جل و بهرگم خۆلاویه، دریاوه، وخوینی مه یو بووگی رهش به وی نوساوه، دوو مییش و زهرگه تهیه کی زیـراوی له ده ورهـم له باله فیره دابوون، کرمی ده گچکه به له شم وه نووسا بوون، که له ناو یه کدا ده جـولانه وهو تیکده به زین و لیک ده هالان. ویستم پـنۆکی خوینی سهر جلـوو بهرگم خاوین که مه وه، به لام ههر چی کردم و کراندم و قۆلی کراسم به ئاوی زارم تر کردو لیم خشانـد، پنۆکه کانی خوین خه رابتر هه لینگاندهدا و خست و خۆلتر ده بوو. به جوریک که تهواوی جل و بهرگی منی داگرت و ساردو سه رماو زوقم و سه یاقه ی لیچق بوونی ویم له سهر له شم ههست پیکرد.

درهنگ وهختان بوو، نزیکه ی رۆژ ئاوا، نه منمه باران دهباری، نه من بی نه وهی بمهه وی شوین پیی

ته گهره ی کالسکه ی تهرم هه لگرم وه بهر خـم داو، وه پیکه وتم. چاخیک که هه واو بان تاریک بوو شوینی ته گهری کالسکه ی جه نازه هه لگرم ون کرد. به سه ر لیش یواوی بی وهی بزانه ده چمه کوئ، بی فکرو ئیراده له تاریکی شه وی نه گوست له چاوی تیکچرژاو له سه ره خو دهرؤیشتم و نه مده زانی بو کوئ ده چم! چونکه پاش وی، دواپی نه وهی که نه و چاوانه ی گهره له ناو گومیلکه ی خویندا به ده له مه م بین بی بوو، له شه ویکی تاریک، له شه ویکی قوول که هه موو ژبانی منی داگرتبوو وه پیکه وتبوو دهرؤیشتم، چونکه نه و دوو چاوه ی که وه کوو چرا بوون بو هه میشه کوژا بوونه وه، و له و حاله دا بم وه ک یه ک بوو که به شوین و قوناغ و مه نزلک بگم، یان هیچ کات نه گم.

کپ و بیده نگی ته واو حوکمرانی ده کرد. وام به زه یـن داهات که هه موو نه منیان جیه یشت بوو. به بوونه وه رانی ناگیاندار په نام برد. په یوه ندی زیوان من و جه رهبانی سروشست، زیوان من و تاریکیه کی قوول که له گیانی من دابه زیوو وه دیه اتبوو. نه و بیده نگیه جوړه زوانیکه که ئیمه مانان تی ناگه یـن، له توندو تیژی که یف خوشی سه رم گیز بوو، مامه سورهم گرت، حاله تیکی رشانه وه و ئیستفراخم بو هاته پیش، و لاقم سست و شل بوون و پوچانه وه. ماندوو بوونیک ی بی دواپیـنم له خومدا هه سست پیکرد، چوممه ناو قه برستانی ره خ جاده و له سه ر به ردی گلکوویه ک دانیشتم، سه رم له ناو دوو ده ستم گرت و بو حال ی خوم سه رگه ردان و حه یران مام. له ناکاو ده نگی پیکه زینیک ی ویشک بی ئیحترامانه هه ودای خه یالی

پساندم و ئەمنی وەخۆ هێناوە. ڕووم وەرگێرا و بینیم ئەو هەیکەلەی کە سەر و دەموو چاوی بە شالگەردن پێچابوو لە قەراخ مەن دانیشـتـبوو و شـتـێـکی لە دەسـمـالـێـکی بەستراو لە بن هەنگلی دابوو. ڕووی لە من کرد و گوتی:

"بیگومان ئەتۆ دەتویست بوو شاری بچی، ڕینگات ون کردو، ها؟ ڕەنگە بە خۆت بلیت" ئەو وەختە ی شەو لە ناو گۆرسـتـان چ کـار دەکەم؟ بەلام خۆف مەکە، سـەـروکاری مەن لە گەل مردوانە، کـارم قەبـر هەلکەندە، کاریکی خەراو نییە، ها؟ ئەمەن سەر جەمی ڕینگاکان و کوێرەرینگاکانی ئێرە بەلەدم. مەسەلەن ئەمرۆ چووم قەبرێک هەلکەنم ئەو گۆلدانە لە بن هەرد هاتە دەر، دەزانێ گۆلدانی ڕاغە، ئێنی شاری قەدیمی ڕەیه، ها؟ قابیلی نییە، ئەمەن ئەم گۆزە بە تۆ دەدەم با لە منت بە یادگار لە لا یێت"

ئەمەن دەستم بوو گیرفانم برد، دوو قیران و عەباسیە کەم دەرھێنا. پیرەمێر بە پێکەنیکی ویشک گوتی: نا قابیلی نییە، ئەمەن مالت پیدەزانم. لەو نیزیکانە کالسیکە یەکی مردوو هەلگرم هەیه، وەرە ئەتۆ بوو مالتان بەرم. ها؟ دوو هەنگاو ڕینگایە."

گۆزەلەکە ی لە داوینی مەن هاویشـت و ڕابوو سەر پێ. لە پێکەنیان شانی دەلەرزین. ئەمەن گۆزەلەکەم هەلگرت و بە دواي هەیکەلی پشـت کـۆم وەرێ کەوتەم. لە سەر گەوێ جـادە، کالسیکە یەکی تەرم کیشی پێکەلک بە دوو ئەسـبی ڕەشی و کز ڕاوەستا بوو. پیاو پیرە بە چوست و چالاکی چوو سەر و دانیشـت، ئەمنیش چوومە ناو کالسیکەو لە شوێنی

تایبەت کە بۆ تابووت دورست کرا بوو، پراکشام و سەرم لە سەر لایوی بەرزی وی دانا. بۆ ئەوی دەوروو بەری خۆم بتوانم ببینم، گۆزەم لە سەر سینگم دانا و بە دەست پرامگرت.

شەلاخ و یپرەی هات، ئەسبەکان بە هەناسە هەلکێشان وەپیکەوتن. هەنگاوی بەرزو لە سەرە خۆیان هەلەگرت. لاقیان سەبرو بیدەنگ لە سەر هەرد دادەنا. دەنگی زەنگولە ی گەردنی ئەوان لە هەوای نەمدار ئاھەنگی تایبەتیان دەچری. لە پشت هەور، هەسارەکان وەکوو کاولی چاوەکانی برووسکەدار، کە لە ناو خوینی مەییو بووگی ڕەش هاتینە دەر تەماشای سەر هەردیان دەکرد. فینکایەکی ئارام و شیرین هەموو لەشی منی داگرت.

تەنیا گۆلەدان، وەکوو جەستە ی مردووەکی سینگی منی فشاردەدا. دارەکانی پیچ پیچ بە لک و پۆپی دەخوارو خێچ، وەکوو ئەمە بوو کە لە تارێکی لە ترسی ئەمە مەبەدا هەلخولیسکێن و وەهەردی کەون، دەستی یەکتریان گرتبوو. مالهەکانی سەبرو سەمەرە بە شەکلەکانی بپراو بپری هەندەسی بە پەنجەرەکانی دەست لێهەلگیراک، ڕەشی قەراخ جادە، کوپرەوهریان کێشا بوو. بەلام پەیکەری دیواری ئەو ماله، وەکوو کرمی شەوانە ی ورشەدار، خەم و ناخۆشی لە خۆی فرایاز دەکرد. دارو بارەکان بە حالاتیکی ترسەنۆک دەستە دەستە، ڕەدیف ڕەدیف، تێدەپەڕین و بە دوا یەکی کەدا هەلەدەهاتن. بەلام وا بە نەزەر دەهات کە لاسکی نەیلوفەرەکان لە لاقی وان دەهالێن وەهەرد دەکەون. بۆنی مردوو، دایم و دەرەم لە جەستە ی

من رۇچوو بوو، ھەمموو تەمەن لە تابووتىكى پرەش
نوسىتتووم، و كەسىك، پىرمپرىكى پىشت كۆم كە
پروخسارم نەدەبىنى، ئەمنى لە ناو مژو سىبەركانى
تېپەريو دەگەراند.

كالىسكەى مردووگىش راوەستا، ئەمن گۆزەم ھەلگەرت
و لە كالىسكە ھاتمە خووار. لە بەر دەرگاى مالاكەم
بووم، بە پەلە چوومە ھۆدەكەم، گۆزەم لە سەر مېز
دانا، چووم قىدوولكەى تەنەكەم- ھەر ئەو قىدولكەى
كە دەغلىم بوو و لە خلووتى ھۆدەم شارىدبوو. -
ھەلگەرت و ھاتمە بەر دەرگە، ھەتتا لە جىياتى
ھەقدەست، قىدوولكەكە، بە پىرە مېرى كالىسكەچى
بىدەم. بەلام ئەو ون بىوو. شوپىنپىك لە ويىو لە
كالىسكەكەى، نەدەبىندرا. سەر لە نوئ بە ناھومىدى
بۆ ھۆدەم گەرامەو، چىرام ھەلگىرساند، گۆزەم لە ناو
دەسمال ھىنادەر، خۆلى سەر وىم بە قۆلى كراسم
خاوين كەردەو.

گۆزە پرەنگىكى بىرىقەدارى قەدىمى ونەوشەيى
ھەبوو، كە بە پرەنگى زەرگەتەى زىپراوى ورد كىراو، دەر
ھاتتوو. لايەكى بەدەنەى وى بە شىكلى بادام،
دەوران دەورى، نەيلوفەرى پرەنگ سوور بوو، ناوى وى-
لە ناو دەورەى بادامى- پروخسارى وى، دەم و چاوى
ژنىك كىشرا بوو كە چاوەكانى پرەش، چاوى گەورە تر
لە ئاسايى، دوو چاوى سەركۆنەكەرى ھەبوو. وەكوو
ئەمە كە لە من تاوانىكى قەبوول نەكەر قەومايىت و
بۆ خۆم نەمزانييىت.

چاوەكانى ئەفسوونكارو جادووگەرى كە لە حالى
پرىشان و مشەوەش و سەر گەردانى، ھەپرەشەكەرو

واده دەر بوو. ئەو چاوانەى دەترسان و ڤرایانده کیشا، و برووسکەیه کی ماوه رای سروشتی مەست هینەریان له بن وی دەدروشاوه. کولمه کسانى دەرپەریو، نیوچاوانى بەرز، برۆکانى باریک و تیکەل، لێوه کانى گۆشتاوى نیوه کراوه و بسک و کەزى ئالۆزى هەبوو کە قولێک، له سەرپانایى لاجانگی سانی بەستبوو.

ئەو وینەیهى کە دوینى شەو له روخسارى ویم هەلگرتبووه له ناوى قەدوولکەى حەلەبیم دەرھینا، له بەر یەكەم دانان، له گەل ئەو شەکلێ گۆزە نىسکۆلەیه ک تەوفیری نەبوو، وەك ئەو کە کۆپى یەك بن. هەر دووکی ئەوان یەکیک و کارى شەکل کیشیکی چارە رەش، له سەر قەلەمدان ساز بوو. رەنگە گیانى نقاشى گۆزەى له کاتى کیشانەوہى چۆبیتە کەلێشەى من و دەستى من له بەر دەستى ویدا بوو بێت. ناکرى ئەم دوو شەکلە لێک هلاویردرین. تەنیا ئەمە نەبێت کە نەقاشیەکەى من له سەر قاقەز بوو، له حالێکدا شەکلێ سەر گۆزە رەنگى پروناکى قەدىمى هەبوو کە گیانى مەرمووژ، گىانێکی بیانى و غەریب و نائاسایى بەم شەکلەى دا بوو، و ئاورینگی گیانى شەپورێک له بن چاوانى دەدرەوشاوه. نا، جیگای باوەر نەبوو! هەر ئەو چاوانەى گەرەو بێفکر، قیافەیه کی رازدار و له عەینى حالدا ئازادا!

چ کەسێک ناتوانی تێگات و لێى حالیبێت کە چ هەست و ئیحساسێک بە منى دەست دا! ئاخۆ روداوہ کی ئەوہا له کردنەتووہ؟ سەر جەمى بەخت رەشیه کانى ژيانم سەر له نوێ له بەر چاوم بوون بە خاوەن جەستە. ئاخۆ تەنیا چاوہ کانى کەسێک له

ژیانمدا بهس نه بوو؟ ئیستا دووکهس ته به و چاوانه، ته و
چاوانه ی که مالی وی بوو، چاویان له من ده کرد! نا، به
ته وای به ده ر له تاقهت بوو. چاوئیک که بو خوئی له
وی نزیک چیا، له قهراخ به ده نه ی دارئیک ی شه نگه بی،
له ره خ چه میکی ویشک به خاک ته سپاردرا بوو. له
بن گوله کانی نیلوفه ری سوور، له ناو خوئیک ی مه یو،
له ناو کرم و گیانله به ران و پئوه ده رو گه زوک، که له
ده وره ی وی جه ژنیان گرتبوو، ریشه ی گیاکان خیرا له
کاولی چاوی وی پړو ده چوو که شیره که ی بمژئ،
ئیستا به ژیانئیک ی پته و لپالپ چاوی له من ده کرد!

ته من خوم هه تا ته و راده یه چاره ره ش و تووک و نزا
لئکراو، فکر بو نه ده کرده وه، به لام به هوئی ههستی
تاوانئیک ی گه وره که له من دا شراوه بوو، له عهینی
حالا که یف خوئی بی به لگه، سه رخوئی
نااسایی به منی ده ست دا، چونکه تیگه ییم که تاقه
که سیکی هاوده ردی قه دیمیم هه بووه. ئاخو ته و
شکل کیشی قه دیم، شکل کیشیک که له سه ر ته و
گوزه یه ی سه تان هزار سال پئش نه قاشی کرد بوو،
هاوده ردی من نه بوو؟ ئاخو دویای منی پړ نه پریوو؟

هه تا ته و چرکه ته من خوم به به خت ره شترین
بوونه وه ره ده زانی، به لام حالییوم که له سه ر ته و
چیا یانه و له و مالانه و ئاوه دانیانه ی خاپورو وئران که
به خشته ی قورس دورست کرا بوون، خه لکانئیک
تیاندا ژیاون که ئیستا ئیسکی ته وان رزیوه و ره نگه
زه پراتی به شکانی جوراو جوری له شی ته وان له ناو
گوله کانی نیلوفه ری سوور ژیانیه ده کرد، له ناو ته و
خه لکه شکل کیشیک ی به له نگازو بارکه وتوو، شکل
کیشیک ی تووک و نزا لئکراو، ویده چی شکل کیشیک ی

قهله‌مدان سازى به‌خت ره‌شى وه‌كوو من هه‌بووييت،
راست وه‌كوو من. ئيستت حاليبووم، ته‌نيا ده‌متوانى
تيبگه‌م و بفامم كه ئه‌ويش له ناو دوو چاوى زلى
ره‌ش سووتاوه‌و تاواه‌ته‌وه، دورست وه‌كوو من. ئه‌مه
به منى دلدارى ده‌دا.

له ئاكامدا نه‌قاشيه‌كه‌ى خووم له كن نه‌قاشيه‌كه‌ى
گوژه داناو به‌را به‌رم كرد، پاشان چووم مه‌نقه‌لى
تاييه‌تى خووم ساز كرد، كه ئاور پريشك و ئاورينگى
ده‌دا، هينام له پيش شكله‌كانم دانان. چهند قوم
وافورم هه‌لمژى و له دونياى خه‌يالات له وینه‌كانم
پروانى، چونكه ده‌مه‌ويست فكه‌رو هزرى خووم كو
كه‌مه‌وه، و ته‌نيا دوو كه‌لى ترياك بوو كه ده‌يتوانى
فكه‌رى من كو كاته‌وه و ئاسوده‌يى فكه‌رىم بو ده‌سته‌به‌ر
كات.

ئه‌وه‌نده‌ى ترياك مابوو هه‌لمژى و كيشام هه‌تا ئه‌م
ئه‌فيوونى فه‌قىر هه‌موو ئاروشه‌و ئه‌و په‌ردانه‌ى كه
پيشى چاوى منيان گرتبوو، ئه‌و هه‌موو يادگارانه‌ى له
به‌ر ده‌ست و ره‌نگ بووى خووله‌ پوتينه‌ و تيكچيرژاوو
تيكشي‌لدراو بلاو بكات. ئه‌و نه‌شه‌ى كه چاوه‌ پروانم
ده‌كرد بووى هينام، كه زنده‌تر له چاوه‌ پروانم بوو. ورده
ورده هزره‌كانم، وردبين، مه‌زن و ئه‌فسه‌ونگه‌ر بوون، له
حالاتيكى نيوه‌ خه‌و بيه‌وشى كه‌وتم، پاشان وه‌كوو
ئه‌مه‌ بوو كه ته‌وژم و قورسايى له سه‌ره‌ سينيگم
هه‌لگه‌را، وه‌كوو ئه‌مه‌ ياساي سه‌نگينى بو من
وجودى نه‌بوو، به‌ شيوه‌يه‌كى ئازادانه به‌ دواى هزرم
كه مه‌زن، زه‌ريف و له‌تيف و مووقه‌ل‌يش بوو بال‌مگرت و
فه‌ريم.

جۆره خوشحاليه كى قوول و له گوتن نه هاتوو هه موو
 له شى داگرتم. له زيندانى بارى له شم ئازاد بىووم.
 دونيايه ك ئارامى و ئاسودهيى، به لام تهژى له شكّل
 و رهنگى ئه فسوونگه رو شىرن... دوايى تشك و
 داميني هـزرم هه لچـپـرا و له مـرهـنگـانه و شكّلانه
 دهـتـواوه. له ناوشـهـپـولان قوم دهـبـووم كه تهژى و
 دارمال له لاواندنه وهى كارتىكه ر بوو. دهنگى قهلبى
 خـوم دهـبـيسى، جولهى هاتووچوى خوينم له رهگ و
 دهـمارهـكانمدا ههست پـىـدهـكرد. به لام ئهـوـحـالـاته بـوـمـن
 لـىـپـالـىـپ له ماناو كهيف بوو. له قولاي دل دهـمهـويست
 و ئارهزوم دهـكرد، كه خـوم دهـسـتهـبهـرى خهوى له بىر
 چـوونـهـوه بـكهـم. ئهـگهـر ئهـو له بىر چـوونـهـوه مـومـكىن
 دهـبـوو! ئهـگهـر دهـيتـوانى دهـوام بـىنـى! ئهـگهـر چاوهـكانم
 دهـكهـوتـنه سهـر يهـك له دونياى خهـو له سهـرهـخـو له
 نهـبوون دهـتـواوه، بوونى خـوم ههـست پى نهـدهـكرد!
 ئهـگهـر گونجاو بوو له پـنـوكـىـكى رهنگين، له ئاههنگىك،
 گـورانيهـك، له گهـل ورشـهـى رهنگين سهـر جهـمى
 ههـستم تـىـكهـل دهـبوو، و پاشان ئهـم شهـپـول و شكّلانه
 ئهـونـده گهـورهـو مهـزن دهـبـوون، دهـى ئـازـوت كه به
 تهـواوى نهـدهـماو له ناو دهـچـوو به تاسهـو ئارهزوم
 گهـبـووم.

ورده ورده حالاتيكي پىـدهـنگى و بـهـهـستى بـوـمـن هاته
 پـىـش، وهـك جـورـىـك مانـدووبوونى ئاراميهـخش و شـىـرين،
 يان شهـپـولـىـكى زريف بوو، له شم بـوـمـن دهـرهـوهى
 دهـدهـلانـد. پاشان ههـستم پـىـكرد كه زيوارو ژيانى من
 بـوـمـن پـشـتهـوه دهـگهـراوه. سهـبر سهـبر روداوهـكانى رابردوو
 و يادگارى و بـىـرهـوهـريهـكانى سـتـراوهـو له بىرـكـراوى
 سهـردهـمى منالى خـوم دهـبـىنى.

نەك تەنیا دەمدیتن بەلكوو لەو ھەراوھوریانە بەشداریم ھەبوو و ھەستەم بەوان دەکرد. چركە بە چركە، گچكەترو چكۆلەتر دەبووم. دوايى لە ناكاو ھزرو فكرم رەشبۆوھو لە ناوچوو وتاریك بوو.

ھاتە بەر چاوم، كە تەواوى بوونى من، بە سەرى چەنگالێكى باریك گریـدراوہ و لە بنەبانی بیرێكى قوول و تاریك ھەلاوہسرا بوو. پاشان لە سەر چەنگالەكە بەردرام. دەخوشـیـم و دەلەقـیـم و دوور دەبوومەوہ بەلام وە ھـیـچ شـتـێـك نەدەكەوتـمـ. ھەلـدـیـركـى بـى دوايـن لە شەوێكى ئەبـدـى بوو. لە پاش ئەوى پەردەكە بنەبەر بوو و استراوہ بەدواى یەكدا لە بەر چاوى نەقشـى دەبەست. چركە یەكـى لە بـیـر كـردـنـم لە سـۆـنـگـەـى وى بـى. كاتێك كە وەخۆ ھاتمەوہ بە جارێك خۆم لە ھۆدە یەكـى گچكە بینى و لە حالـتـیـكى تـایـبەـتى دابـووم كە لە لام سەیر بوو، لە لایەكیش بۆم سروشتى بوو.

***

لە دونیا یەكـى تـازە كە وەخەبەر ھـاتـبووم ئاقـارو دەوروبەرى و چلۆنایەتى و كەرخ و ھەلـوـو مەرجـى وئ بە تەواوى بۆ من ئاشنا و نزیك بوو، بە شیوە یەك كە زیـدەتر لە مەلـبەـندى ژیاـنى پـیـشـوـى خۆم بە وئ ئاودەمیی و ئـوـگـریم گرتـبوو. وەكـوـو ئەوہى كە رەنگدانەوہى ژیاـنى بەرـاسـتى من بوو. دونیا یەكـى دیکە بەلام بە رادە یەك لە من نزیك و پەيوەندار بوو كە بە نەزەرم دەھات كە بۆ ئاقـارو دەوروبەرى حەسـلـى خۆم گـراومەوہ. لە دونیا یەكـى قەدیـمـى بەلام لە عەینى حال نزیكتر و سروشتى تر لە دایك بیووم.

هه‌واو بان هه‌چتا تاريك و پروون بوو. چوله‌چرايه‌ك له سه‌ر ده‌لاقه‌ي هه‌ووده‌كه‌م ده‌سه‌وتا، چيووبانه‌كه‌م له قولىنچكى هه‌ووده‌كه‌وتبوو. نه‌من وه‌خه‌به‌ر بووم، هه‌ستم پي‌ده‌ كرد كه له‌شم گهرمه، پنوكه‌كانى خوين به‌ عاباو شالگردنم وه‌نووسابوو. ده‌سته‌كانم خويناوى بوو. به‌لام له‌ گهل بوونى گهنده‌تاو، جوړيك دلته‌نگى و پريشانى و ورووژاو بوونى تايبه‌ت له‌ من دا وه‌ديه‌اتبوو كه توندوتيزتر له‌ فكري بنه‌پرکردنى شوينه‌وارى خوین بوو، به‌ تابشت تر له‌مه‌ بوو كه داروغه‌ ييت و نه‌من ده‌ست به‌ سه‌ر كات.

بي‌جگه‌ له‌ وه‌ش سه‌ر ده‌مي‌كى دوورو دريژ بوو كه چاوه‌روانيم ده‌كرد وه‌ده‌ست داروغه‌كه‌وم. به‌لام پريارم گرتبوو كه به‌ر له‌ گرتنم پي‌اله‌ي شه‌رابى ژه‌ه‌راوى كه له‌ سه‌ر ده‌لاقه‌ بوو به‌ قوم‌يك وه‌نووشم. نه‌مه‌ ئاتاجى به‌ نووسين بوو كه بو‌ من به‌ ئركي‌كى مه‌ج‌ب‌وى بوو. ده‌مه‌ويست نه‌و دي‌وه‌ي كه سه‌ر ده‌مي‌كى دوردريژ بوو له‌ ناخه‌وه‌ نه‌منى نه‌شكه‌نجه‌ و جه‌زربه‌ ده‌دا، بو‌ ده‌ره‌وه‌ي ده‌ر بكيشم. ده‌مه‌ويست دلى پري خو‌م له‌ سه‌ر قاقه‌ز دابه‌زينم. له‌ ئاكامدا دوايى هيندى شك و دوو دلى، چوله‌چرام هينايه‌ پيش و به‌مجوره‌ ده‌ستم پي‌كرد:

نه‌من دايم و ده‌ره‌م فكم بو‌ ده‌چوو، خه‌يالم ده‌كرد كه بي‌ده‌نگى باشترينى شته. و بو‌چوونم وابوو وام ده‌حايشانده‌ كه وا باشه‌ مرو‌ف وه‌كوو ماسي‌گره‌ له‌ ره‌خ ده‌ريا په‌رو بالى خو‌ي بكاته‌وه‌ و ته‌نيا دابنيشت. به‌لام هه‌نووكه‌ ئيدى به‌ ده‌ستى خو‌م نييه‌، چونكه‌ نه‌وه‌ي كه نه‌دبوايه‌ ببوايه‌، بوو. كى ده‌زانى؟ ره‌نگه‌ هه‌ر ئيستا كاترمي‌ريكى ديكه‌، ده‌سته‌يه‌ك پاسه‌وانى

مهست بو گرتنى من بىن! ئەمن ھەز ناکەم کە
تەرمى خۆم نەجات بىدەم، بىچگە لەمە جىگەي
حاشا کردنىش نەمساو، وادابىنىن ئەگەر لەکەو
تنۆکەکانى خوینىش لە بەین بەرم، بەلام بەر لە وى
وەدەست وان بکەوم، پىالەيەک لەو شەپراپەي، لە
شەپراپى ئىرسى خۆم کە لە سەر رەفەحم داناو
دەخۆمەو.

ئىستا دەمەوئ تەواوئ ژيانى خۆم وەکوو ھىشووئ
تەرى لە دەستەم دا ھەلپەشەيۆم و شەپىرەي وى-
نا، شەپراپى وى- دلوپ دلوپ لە گەرەوى وىشەي
سەپەرەم وەکوو ئاوى مەبارک بچوړىنم. تەنیا دەمەوئ
بەر لە وەي بپرۆم ئەو دەردو کولانە، کە ئەمنى وردە
وردە وەکوو خۆرە، يان دەنکە خورماي قولىنچکى ئەو
ھۆدە، خواردو بۆ سەر کاغەز دابەزىنم، چونکە بەو
شەپراپەي باشتر دەتوانم فەرەکانى خۆم پىک و پىک و
تەکووز بکەم.

ئاخۆ مەبەستم نووسىنى وەسەيت نامەيە؟ ھەر گىز!
چونکە نە مالم ھەيە دىقان بىخوات و نە دىنم ھەيە
کە شەيتان بىيات. بىچگە لەو ھەش چ شەپکە لە سەر
گۆي زەوى دەتوانئ لە بوم گچکەتەرين بايەخي
ھەيئەت؟ ئەو ھەي کە ناوى ژيواروژيان بوو لە دەستم
داو، دامنە و ويسەم لە دەستم بپروات... وپاش
ئەو ھەي کە ئەمن پوښەم، بە جەھەننەم! کەسەيک
دەخووزى ئەو شەتە پىرخانەي مەن بخوینىتەو،
دەيەوئ ھەفتا سالى پەشەيش نەيخوینىتەو. ئەمن
تەنیا بۆ ئەو ئاتاجىم بە نووسىنە، کە ئىستا پووستى
بۆم پىدا کردو دەنووسم. ئەمن ئەو جەم پىيە، زىدە لە
پىشتەر ئاتاجم، کە ھەزەرەکانى خۆم، بىيەي خەيالى

خۆم، بە سـيـبـهـرى خۆم پەيوەندار بـكـەم. ئەم نـيـسـى بەد يـوومە كە لە بەر شـەـبەقى چـۆلەچرا لە سـەـر دىـوارى خـوار بـۆتەو، وەكـوو ئەمەيە، ئەوەى كە ئەمـن دەينووسـم بە وردى دەيخـويـنـتەو و هەلـيـدەلۆشـى. ئەم سـيـبـهـرە بـيـگـومان باشـتر لە مـن دەفـامى و تـيـدەگات! تەنـيا لە گەل سـيـبـهـرى خۆم دەتـوانم و باخۆم و قسە بـكـەم. ئەو كە ئەمـن وادار بە ئاخافتن دەكات. تەنـيا ئەو دەتـوانى و دەشـيـت ئەمـن بناسـيـت، ئەو بـيـگـومان تـيـدەگات.

دەمەوى شـيـرەى- نا، شـەـرابى تـالى- ژيانى خۆم دـلـۆپ دـلـۆپ لە گەرووى ويشـكى سـيـبـهـرم بچـۆرـيـنم و بە وى بـلـيـم: " ئەمە ژيانى منە!"

هەر كەسـيـك كە دويـنـى ئەمـنى بينـىـو، لاويكى تـيـكـشـكاو بـيـمـارى بينـىـو، بەلام ئەمـرۆ پـيـرەمـيـرـيـكى پـشـت كـۆم دەبينـى، كە مووەكانى سـيـپى بوونە، چاوەكانى ئاگر تـيـبـهـرـبوو سـوـژياو و لـيـوى شەكەرى. ئەمـن خۆف دەكەم لە پەنجەرى وەتـاخ چا و لە دىوى دەرى بـكـەم، لە ئاويـنە تەماشـا خۆم بـكـەم. چـونـكە لە هەمـوو شوويـيـك سـيـبـهـرەكانى جوتـبـاقـيە و دووپات كەرەووى خۆم دەبينـم، بەلام بۆ ئەوەى بتـوانم ژيانى خۆم بۆ سـيـبـهـرى كـوـر بوو، شـيـكەمەو، دەبـى حيكايەتـيـك نەقل بـكـەم. چەندە حەكايەت سەبارەت بە سەردەمى منالى، پەيوەند بە ئەوين و ئەوينداری، دەست تـيـكەل كردن، شايى داووت، زەماوەند، مەرگ و مردن هەيە و هـيـچ كام حەقيقەتيان نـيـە. ئەمـن لە نەقل و نەزيرە و دەستەواژە ماندوو بوومە.

ئەمەن حەولەدە دەم و تېدەكۆشەم كە ئەم ھېشەو
بېشەيۆم، بەلام ئاخۆ لە ویدا كەمتەرين شوینەوارو
شوینپى لە راستى و حەقىقەت وجودى دەبىيان
نا؟! ئىدى ئەمە نازانم. ئەمەن نازانم لە كویم و ئەم
لەتەكە ئاسمانەى سەرەو، يان ئەو چەند وەجەب
زەوہیەى كە لە سەرى دانیشتووم ئى نیشابور، يان
بلخ و يان بنارسە؟ لە ھەرحالدا بە چ شتێك باوەرم
نیه.

ئەمەن ئەو نەدەم شەتى پێچەوانەو دژ بە یەك بېنەو و
ئاخافتنى جۆراجۆرگەو بېس بوومە و ئەو نەدە كە
ھەتەرى چاوەكانم لە پرووى شەتوومەكى جۆراجۆر،
خشاو، ئەو توكل و تۆخ نازك و رەق كە گيان لە
پشت وى حاشار دراو، و نە، ئىدى ئىستە بە ھىچ
شت باوەر ناكەم. بە قورسى و ثابت بوونى پروپتال
بە راستىيەكانى راشكاو و پروون و بەر چا، ھەتە
ئىستە شەك دەكەم. نازانم ئەگەر قامكەكانى پەنجەم
لە ھاونى بەردىنەى قولینچكى حەسارمان بەدەم، و
لە وى پرسىار بكەم: " ئاخۆ سەبت و موحكەمى؟"
ئەگەر وەلام بەداتەو دەبى قسەى وى باوەر بكەم يان
نا!

ئاخۆ ئەمەن بوونەو ھەركى جىا كراو و دىارىكراو
شەنبەرم؟ نازانم؟ بەلام ئىستە كە چاوم لە ئاوينە كرد
خۆم نەناسى. نا، ئەو ئەمەن"ى پېشووى مردوو، بەش
بەش كراو، بەلام ھىچ سەد و لەمپەرىك لە مابەينى
ئیمە بىەى نەبوو. دەبى حىكايەتى خۆم بگێرمەو،
بەلام نازانم دەبى لە كویرا دەست پێبكەم!
سەرانسەرى ژيان چێرۆك و حىكايەتە. دەبى ئېشەوى

تیری ھەلبېش-يۆم و شىرەى وى كەوچك كەوچك لە
گەرۆى ئەو سىبەرە پىرە، پىرژم.

لە كوئىرا دەبى دەست پىبكىرى؟ چونكە ھەموو
فكرەكانى كە ئىستە لە مېشكەم دا دەكولى و قولت
دەدا، ئى ھەنووكەيە، كاتژمىرو دەقىقەو چىركەو
رىكەوتى نىيە. روداويكى دوينى لەوانەيە بۆ مەن
كوئەتر و بى كار تىكەرتەر لە روداويكى ھەزار سال
پىش تر پىت.

رەنگە لەو جىگايەى كە ھەموو پەيوەندى مەن لە گەل
دونىاي زىندان ھەلچىراو، بىرەقانىەكانى رابردوى
پىش-ووم نەخىش دەبەستى!
رابردو، داھاتوو، كاتژمىر، رۆژ، مانگ و سال ھەموو بۆ
مەن يەك جۆرن. قۇناغەكانى جۆراو جۆرى مەدالى و
پىرى و كەلەلايى بۆ مەن جگە لە ئاخفتەكانى بى
كەلك و پۆج شىتىكى دىكە نىيە. تەنبا بۆ خەلكانى
ئاسايى، بۆ ئەلۆوجەلۆكان، ئەلۆو جەلۆى بەتشىدىد، لەم
وەشەيە دەگەرەم- بۆ ئەلۆوجەلۆكان كە ژيانى ئەوان
وەرزی و رادەى دىيارىكراوى ھەيە، وەكوو وەرزەكانى
سال و لە ناوچەيەكى ناونجى ژيان ھەلكەوتوو،
وەرەست دەگەرپىت. بەلام ژيانى مەن ھەموو وەرز
حالايتكى ھەبوو، وەكوو ئەمەيە كە لە ناوچەيەكى
زۆزان و لە تارىكى ئەبەدى رابواردوو، لە حالىكىدا كە
لە ناو لەشم دايم و دەرھەم گىرك ھەلدەبى و ئەمەن
وەكوو شەم دەتوئىتەو و دەكات بە ئاو.

لە ناو ئەو چوار دىوارەى كە ھۆدەى مەنى لىپىكىدەت و
حەسارەك كە لە دەورەى ژيانى و ھزرەكانى مەن
كىشراو زىوارى مەن، وەكوو شەم وردە وردە

دەتـوڤتەوہ- نـا، لە ھەلەدام- وەک تـالیش و چـرو
چـیلکە ی تەر کە لە قـولڤڤڤکی مەنـجەل کەوتـووہ بە
ئـاوری ئیشکەلـی دیکە بـرژاوہ و بـوۋتە پـرەژی، بەلام
نەسـوتاوہ، و نە تەر و تازە ماوہ، تەنـیا لە دووکەل و
دەمـی ئیدیکە خەفە بـووہ. ھـۆدەکەم وەکـوو ھەمـوو
ھۆدەکان بە خـشت و لە سـەر کـاولە و پـرانەکانی
ھەزاران مـالی قەدیمـی دورسـت کـراوہ، جەستە ی
سـپی کـردوہوہ، دەورادەوری بەردە نووسـی
ھەیە، چەشـننـی مەقبەرە، ئیـدی کەم و زۆری
چلۆنایەتی ھـۆدەم بەسـە، کە دەیان کاتژمـیری دروو
دریژ فکری مـن بە خـوۋە بغافلـیت، وەک کاری تەنگی
قوژبن و سووچی دیوار. چونکە لەو کاتەوہ دەجـیدا
کەوتـووم کەمتـر بە ئیشـەکانم رادەگەم. بزمـاری
تەویلەم کە لە دیوار دابوو شوینـی لانکی مـن و خـیزانم
بووہ، و پاشان پـرەنگە ھاو سەنگی مـنالەکانی دیکە
بار ھەلگـرو بە تابشـت بـووہ. کەمـیک لە خوارەوہ تر
بزمـاریک لە گەـیچ دیوار یەک تەختە، ھاتوتەدەر و لە
بنی بـوۋنی حەشـیاو پروپیتـال و ئەو بـوونەوہرانە ی کە
پیشـوو لە دەرگای ئەم ھـۆدە بـوونە، دی، بە جۆرـیک
کە ھەتا ئیـستـا چ جەرەیان و بایەک نەیتوانیـوہ ئەو
بۆنانە ی توندو ناخۆش وەک ژـیر زەمین و پـیخ و پەینـی
بـلاو بـووہ، ھەلگـری و لە گەل خـوی ببات: بـوۋنە
ناخۆشـەکانی قەدیمـی، بـوۋنی زار، بـوۋنی قـاچ، بـوۋنی
ئارەقە ی لەش، بـوۋنی مـیز، بـوۋنی پـوۋنی کۆن، بـوۋنی
حەسـیری پـزیو، بـوۋنی ھـیلکە و پـوۋن سـوتاو، بـوۋنی
پیاوازی سـوروەکراو لە پـونی قـرچاو، بـوۋنی پەنـیرەک،
بـوۋنی ھـۆدە ی لاوان کە تازە خـویان دەناسـن، بـوۋنی
مردوو لە حـالی گـیانەللا، و زۆر بـوۋنی تـریش ھەن، کە

حەسـل و بنـیاتی ئەوان مەعلـووم نیـیە، بەلام
کارتیکەری خۆیان بەجێبێشتووە.

هـۆدەکەم خـلـووەتیـهـکی تـاریکە و بە هـۆی دوو دەرـبـیـچە
بە دەرەو، لە گەل دـوـنیـای ئەلـۆ جەلۆکـان پەـیـوـەـنـدی
هەیه، یەکـک لە وان بە سـەر حەوشـە ی خۆمانـدا
دەکـرـیتـهـو، ئەو یـەـدیکە رـووی لە کـۆچە ی دایە، لە وێ
ئەمنی بە شاری رەئ گـرـیدەدا، شارێک کە بە بـۆکی
دـوـنـیا ناو دـیـرو دەرنگـین بوو، هەزاران کۆچەو پس کۆچە
و مالهـکانی خاپۆرە بوو، قوتابخانەو کاروانسـەرـای
هەیه- شارێک کە گەرەتـرین شاری دـوـنـیا بە حیسـاب
دـیـت، لە پشت هـۆدە ی مـن هەناسـە دەکـێشـی و ژیان
تـیـپـەر دەکات.

لـێـرە لە قـوـلـیـنـچـکی هـۆدەم کاتـیک کە چـاوانم لە سـەر
یەک دادەنـیـم سـیـبـەرکانی بنەبـرو تـیکـەـلی شار- ئەو ی
لە مـن کـارتـیکـەر بـوـو- بە کوشـکـەکانەو، نـۆـژگـەکان و
باخەکانی، هەمـوـو لە بەر چـاوم بـوـونە بە خـاوەن
جەستە. ئەم دوو دەرـبـیـچە ئەمـن لە گەل دـوـنیـای
دەرەو، لە گەل دـوـنیـای ئەلۆجەلۆکـان پەـیـوـەـنـد دەدات.
بەلام لە هـۆدەکەم ئـاـوـیـنـە یەک بە دـیـوار هەلـاوە سـرـاوە
کە چـرو چـاوی خـۆم لە ویدا دەبـیـنـم. لە ژیان
سـنـوـورداری مـن ئـاـوـیـنـە گـرـنگـتر لە دـوـنـیا ی ئەلۆجەلۆکـانە
کە لە گەل مـن چ پەـیـوـەـندی نییە.

لە تەواوی تەماشـاگە ی شـار، دووکانی قەسـاویکی
هەزار لە پـیـش دەرـبـیـچە ی هـۆدە ی مـن، کە رۆژی دوو
پەز دەکـۆژـیتـهـو و دەرـفـرۆشـی. هەر کات کە لە لـابـاجە
چـاو لە دەرەو دەکەم کـاـبرای قەسـا و دەبـیـنـم. هەمـوـو
رۆژێک بەیانی زوو دوو بارگـیـنی رەشـی کز، بارگـیـنی

بارهه لگر، ده سستی ویشک هه لاتوو ی ئه وان گه یوه ته
 سم، وه کوو وه یه که به پئی یاسای وحشی
 ده سسته کانی وانیهان پریوه وه له رۆنی هه لقرچاو
 رۆکـردوه، هه مـوو رۆژی دوو په ز به پاشـته رکیاندا به
 سامۆرت هه لاهه سراو، بو دوو کان دینن. کابرای
 قه ساو ده سستی چهوری خو ی به سه ر دیننی خه نه
 به ستوو ی خو ی دادیننی، دوونگی ئه وان به ده سستی
 هه لده سه نگی نی و وه زن ده کات، دوا یی ده بیات، به
 چه نگه کی دوو کانی هه لداوه سی. بارگینه کان به
 هه ناسه کپشان وه ریـده که ون. ئه و کات قه ساو ئه و
 تهرمانه ی خویناوی به و گهرده نه ی بـراو، چاوی
 ده خوین له بهر رۆیو و ئه و پیلوانه ی خویناوی که له ناو
 که لله سه ری عابی ده رپه ریون، ده لاوینـته وه و به
 ده سما ل خاوین ده کاته وه، پاشان کیردیک ی تیژی
 ده سکدار که تاییه ت به ئیسک برینه، هه لده گری و به
 وردی و سه لیه له ت له تیان ده کات، گوشتی خالیس
 به پیکه نینه وه به مشتیه کانی ده فروشی ت.

هه مـوو ئه و ئیشـانه به له زه ت ئه نجام ده دا! ئه من
 دلنـیام جوړه که یف و له زه تیکیشی ده برد. ئه و گه مالی
 زهردی مل ئه ستوو ریش، که گهره ک و کوچه و ده رکـوو
 بان هه مـوو گه راوه، دایم و ده رهه م به کړنـو ش و
 چاوه کانی بیتاوان به کلکه سووته، سیله چاویکی به
 ئاخ و چه سه رت و سوپی له ده سستی قه ساو ده کرد،
 سه گیش ئه و هه مـوو ده زانی، سه گیش ده زانی
 که قه ساو له و کاری خو ی زه وقی هه یه و له زه ت
 ده بات!

به ریـک دوورتر، له بن هـوده یه ک، پیاوه پیره کی
 حاجباتی دانیشتبوو، که له پیشی سفـریه ک

پانکراوه ته وه. له ناو سفره ی وی ئاله ټیکی ئاسنین به ده سته داریکی گيا برینه وه، دوودانه نال، چهنډ جوړه پولیانه و کلانه و مووروی رنګاو رهنګ و کړدیکي گوشت بری، تهله مشکېک، گازيکی ژهنګاوی، جه وهریکي دهوات، شهیه کی دهنک شکاو، پیمپرؤکه یه ک و گؤزه له یه کی رهنګینی دانابوو، ده سمالیکی به سه ردا ه لکیشابوو. رؤزه کان، کاترمیره کان، مانګه کان ئەمن له پشت لاجه ی، چاوم له وی ده کـرد، دایم و دهرهم به شالګه رده ټیکی چلکن، عه بایه کی ششته ری، بهرؤک کراوه، که له ناو ویدا مووه کانی سپی سینګی هاتبوونه دهر، له گهل پیلوه کانی سـوژیاوی، که پیمـاری و نه خوـشی بیحه یایی و قهرچه ناخی و زور بلایی و بیچاووړو به حوت ئاو شووراوه یی وی لیده باری. تهلیسمه کی له باسکی به ستبووه به شیوه حالاتیک دانیشتووه.

ته نیا شه وانه ی هینی، بهو ددانه ی زهر د و کهلبووی، قورئانی ده خویند، وهک ده یانګوت لهو ریگایه بژیوی خو ی دهر دینا و پیی به ریده چوو، چونکه ئەمن نه مدیت که که سیک له وی شتیک بکری. کابرا پروخساری وه موته و نهو کامووسانه ی که له خهو بینیبووم ده چوو. له پشت نهو که له مازوو تراشراوه، مه نـدیلاکی شیرو شه کری پچا بوو، له پشت نیو چاوانی کورت و ته سکی وی، خودا ده زانی چ هزر و فکری گلاوو زواندریژی، چه قه سرویی و چه قه سوویی، وهک گیای بی که لک و ههرزه رواوه و شین ببوو؟ گویا له روبه پرووی سفره ی پیره میړ و بساتی خنرپنزی وی له گهل ژيانی وی په یوه نـدی نـزیکـی هـهـبوو. چهنـډ

كهرهت پريارم گرت بچم له گهل وى قسه بچرم و يان
تشتيكي لى بكرم، بهلام جورتهتم نهكرو نهويرام.

دايانم به منى گوت: ئەم پياوه له سهه دهمنى
گهنجى گوزهله كهه بووه و تهنيا ئەم گوزهلهى بوخوى
هيشتوتوه، و ئيسستا له وردهواله فروشى و نان
دهخوات وبزيو دهكات.

ئەمە پەيوهندى من له گهل دونياى دهرهوه بوو. بهلام
له دونيايى ژوورهوه، تهنيا دايانم و ژنيكى پرووسپى،
بو من ما بووه. بهلام نهكم دايانى ويشه، دايانى
ههه دووكمانه، چونكه نهك تهنيا ئەمن و خيزانم
خزمى يهكتري بووين، بهلكوو نهكيشم ههه دوومانى
به شيرى دايان به خيو كرد بوو. له هسلدا دايكى
وى دايكى منيش بوو، چونكه ئەمن ههه له بنيات
دايك و باوكى خوّم نهبينوه و دايكى وى- ئەو ژنى
بهژن بلند كه مووى بووى ههه-بوو- ئەمنى گهوره كرد.
دايكى وى بوو كه وهكوو دايكم خوشم دهويست و به
هوى ئەو ئيلاقه بوو كه كيژى ويم هينا.

له دايك و باوكم چهنـد جوړه چيړوك و ههكايهتم
بيستتوه، تهنيا لهو سهه بوردانه كه نهنكى
خوشهويستم بووى گيپرامهوه له پالخومدا فكر دهكهه
دهبى ئەمە راست ييت.

نهنكى خوشهويستم پي گوتم كه باوك و مامم براى
جمك(دوانه)بوونه، ههه دوو ويكچوونه، يانى شكل و
قهوارو قهلافهتيك و ئيخلاقهكيان ههه-بووه و ههتا
دهنگيان وهك يهك بووه، به شيويهك كه له دهنگ و
روخسار دا كهس نهيدتوانيوه، ئەوان ليكتـر جياكاتـهوه
و ههلاويرى، يان ههه نهبى بو ههمووكهس كاريكى

سانایی نه بووه. جگه له مانه په یوه نډیه کی د هروونی
گوزاره یی و هه ست و ئی حساسی هاوده ردی له زیوان
وان بیه ی هه بووه، بهر مانایه که نه گهر په کپک له وان
نه خوښ که وتبوايه، نه ویډیکه ش بېمار ده بوو، به
قه ولی خه لک، وه کوو س یو ټک بوون که له تیان کړدین.
له ناکامدا هر دوو کیان کاری مامه له و توجاره تیان
هه لېژارد و له تهمه نی بیست سالیډا بو هندوستان
ده چن و شتوومه کی شاری (پره ی) بریتی له کوټالی
جوړا جوړ وه کوو: پارچه ی گولدار، پارچه ی له په مو
دورست کراو، جبهه، پارچه ی شال موندی میرا،
ده رزی، ئامان و قاپو و قاچاغ، سوآله ت، گلی سر
شوشتن و جلدی قه له مدان بو هندوستان دهر دوو و
ده فروشت. باو کم له شاری بنارس بووه، و ماممی بو
شاره کانی دیکه ی هند بو کاری مامه له دهنارد. له
دوای سه رده میک باو کم ئاشق و نهوینداری کیژیک
بووه که له گام داسی - سه ماکه ری په رسگه ی
لینگم - ده بیست. کاری نه و کیژه ی کایکه ردوخی
مه زه بی پیش بووتی گه وره ی لینگم و خزمه ت له
بو تخانه بووه. - کیژیک ی خو ټنگه رمی زیتوونی به
مه مک ی لیمو یی، چاوی ده گه وره و ششیرین
خیل، بروک کانی باریک وتیکه ل، که له نیوه پراسستی
خالیکی سووری دانابوو.

ئیسټا ده توانم له پال خو مدا خه یال بکه م که بو گام
داسی - یانی دایکم - به په رده ی ئاوریشمی په ننگین
زیردروی، سینگ کراوه، بسکی قورسی په ششی که
وه کوو شه وی نه زه لی بو لیلی له پشت سه ری گری
دا بوو، باز نه کانی جمکه ی ده سستی و پاوانه کانی
به له کی، ئالقه کانی زیپراوی له کرکرته ی که پوی کرد

بوو، چاوه‌کانی زل و ږه‌ش و خومارو شیرین خپلی،
ددانه‌کانی بریقه‌داری به جولانه‌وه‌کی سه‌بر و نارام و
باش هه‌لسه‌نگان که به ئاوازی سی تار و تنبک و
ته‌نبوور سنج و که‌ږه‌نا ده‌له‌یزئ، ئاوازیکی هیډی و
هیډور و له سه‌ره‌خو و په‌کچوړ، وه‌کوو مروقه‌کانی پروت
که له برنج، کاریان ده‌کرد، ئاوازیکی پر له مانا که
هه‌موو سپریاتی جادوگری خه‌رافات و پرو پوچ و
شاوه‌ته‌کان و ده‌رده‌کانی خه‌لکی هند به کورتی کو
بی‌ووه به وه‌سیله‌ی جولانه‌وی ریکووپیټک و ناماژه‌ی
شاوه‌ت بزوتن- جولانه‌ی ممبارک- بو گام داسی
وه‌ک گه‌لای گول ده‌کراوه، له‌رزان و راژانی به شان و
باسکه‌کانی ده‌دا، خوار ده‌بووه دوو باره کو ده‌بووه،
نهم جولانه‌وه که ماناو مه‌فه‌وم‌یک‌ی تاییه‌تی هه‌بو "
ده‌بوو به له‌نگه‌ویج بادی" چ کارتی‌که‌ری مومکینه له
بام کرد بیټ؟ به تاییه‌ت بوئی ئاره‌قه‌و خوناوه‌ی گس
و یان بیباری که نه‌و له‌گه‌ل عه‌تری مووی تی‌که‌ل
ده‌کردو بوو به ږوئی سه‌نده‌ل، به تی‌گه‌یی شاوه‌ت، ی
نهم ته‌ماشه‌گه‌یه‌ی زیده‌ کرده، عه‌تری‌ک که بوئی
شیریه‌ی داره‌کانی دووره‌ ده‌ست داوه، به
ئیحساساتی دوورو خنکاو، گیان ده‌دات. بوئی بکه‌رو
به‌جی‌پنه‌ر، ده‌رمان بوئی نه‌و ده‌رمانانه‌ی که له
هو‌ده‌ی مندالان رایده‌گرن وله هند دی، پروونه‌کانی
نه‌ناس ممله‌که‌تی‌ک که ته‌ژی له ماناو داب و نه‌ریست
وئاقیده رسوومی کوئه، ږه‌نگه بوئی کولاوه‌کانی
منیش بدا. نه‌مانه هه‌موو بیره‌قان و بیره‌وره‌یه‌کانی
دوورو کوژراوی باوکمی وه‌خه‌به‌ر هی‌ناوه. باوکم
نه‌وه‌نده ئاشقی بوکام داسی ده‌بیټ که دیته‌ سه‌ر
مه‌زه‌بی کیژی سه‌ماکه‌ر- مه‌زه‌بی لی‌نگم-، له دواپی

موده تییک که کیژه که مندالی وه زگی ده که وی و ئاوس ده بی، ئه وی له په رسگه وه درده خات.

ئهمن تازه له دایک ببووم که مامم له سه فەر خووی بو بنارس ده گه ریته وه، به لام وه کوو وهیه سه لیه وه ئه وینی ویش له گه ل سه لیه ی باوکم جوو بووه، به دایک نا سهت دل ئاشق و موفتلا دایکی من ده بیته و له ئاکامدا ئه وی فریوو ده دات، چونکه به ره والهت زور به باوکم چوووه، ئه و کاره ی سانای بی ده کری. کاتیک که مه سه له ئاشکرا ده بی، دایکم ده لیت هر دووکانیان به جید لیت، مه گین به م مه رجه که باوکم و مامم ئه زموونی "مارناگ" بدهن و هر کام له وان که زیندوه ماوه، ئه و ده بیته مالی وی.

کی به رکئی یه کهش له و قه راره ی بووه که باوکم و مامم ده بی له هودیه کی تاریک وه کوو زیندان له گه ل "ماناگ" به یلنه وه و هر کام له وانه که مارناگ پوهدا سروشتیه که هاوار ده کات، ئه و کات خاوهن مار هودیه که ده کاته وه و ئه وی دیکه نه جات ده دا، بوگام داسی ده بیته ئی وی.

ده جا بهر له وی که ئه وان له و هودیه تاریکه باوین، باوکم له بوگام داسی ده خوازی که جاریکی دیکه له پیشه وی سه ما بکات، سه مای ممباره کی عیاده تگاه، ئه ویش داخواریه که ی قه بوول ده کات و به ئاوازی بلویری خاوهن مار له بهر پروونا کایی چراوگ، به ئه داو ئه تواریکی ته ژی له مانا و ری کو پیک و له شو ییکی خزیلک و خلیسک ده ست به هه لپه رکئی ده کات و وه کوو مار پاپوکه ده به ستی و لیکدالی و پیچ ده خوات. دوایی باوکم و مامم له و هودیه ی تایبه تی

دەكەن و "مارناگیان" دەپال داوین. بەلام لە جیاتى
هاواری پەرىشانى و بىقەرارى، نالەیهكى تیکەل بە
پیکەنین دى، هاواریكى شیتانە. دەرگا دەكەنەو،
مامم لە هۆدە دیتە دەر، بەلام بە روخساریكى پیر و
تیکشكاو مووەكانى سەرى لە هەببەتى خووف و
ترس، دەنگى خوشىنى سووت ماری توره كە
چاوەكانى خپرى شەرى لپاریوو ددانەكانى ژەهراوى
هەبوو و لەشى بریتى بوو لە: گەردەزىكى درێژ كە
لكاو بە دەرپەریو ك وەكوو كەوچكى سەر گچكە،
مامم لە هەببەتى ترس و وحشەت بە مووى سپى
لە هۆدە وەدەردەكوى. بە پێى شەرت و پەیمان
بۆگام داسى بە مامم دەگات. شتێكى وەحشتناك
عاجباتى! مەعلووم نییە ئەو كەسى دواى ئەو
كێبەركێیه پرزگارى بوو باوكم، یان مامم بوو، چونكە
لە ئاكامى ئەو ئازمایشە فكري تیکچوو، ژيانى
پیشووى خووى بە تەواوى لە بىر بردۆتەو و منالى
خووى ناساىو تەو. لەو روو وەپیان وابوو كە مامم
بوو. ئاخۆ هەموو ئەو چێرۆكە پەيوەندى بە ژيانى من
نییە؟ یان رەنگدانەو یەكێ ئەو پیکەنە خوفا دەر و
ئەم تاقى كردنەو یەكار تیکەرى خووى لە من دا
نەكرد و مەربووت بە من ناییت؟؟؟

لەمە بە دوا ئەمەن جگە لە نان خوړێكى زێدە و بیانى
شتێكى دیکە نەبوو: سەر ئەنجام مامم یان باوكم
بۆ كاری سەودا گەرى خووى لە گەل بۆگاداسى بۆ
شارى رەى، دەگەریستەو و ئەمەن بە دەستى
خۆشكى كە پۆرى من بێت، دەسپێرى.

دایەنەكەم گوتى چاخى مائاواى، دایكەم شووشە
شەراپێكى رەنگ سوورى مەیلەو بنەوشى لە وى

زەھرى ددانى ناگ- ماري ھندى- تېكەل كرا بوو بۇ
من به پوورم دەسپېرى. ئاخۇ بوگام داسى چ شتېكى
باشتر لەمەى دەتوانى به پرەسمى يادگار و بېرەقان
بۇ مندا لكەى به جېپېلى؟ شەرەبى سوورى مەيلەو
بىنەوش، دەرمانى مەرگ، كە ئاسوسوودەيى ئەبەدى
دەبەخشى. پرەنگە ئەويش ژيانى خۇى وەكوو
ھېشوو تېرى پشاوتراو، شەرەبكەى به من
بخشېبوو! لەو زەھرى كە باوكمى كوشت. ئېستا
دەزانم چ خەلات و سەوقا تېكى به قىمەتى داوہ!

ئاخۇ دايكم زىندووہ؟ پرەنگە ئېستا كە ئەمن خەرىكى
نووسىنم ئەو لە ئولكەى شار، شارېكى دوورە
دەستى ھند، لە پېش پرووناكايى چۆلەچرا، وەكوو مار
پېچ و پاپۆكە دەخوات و سەما دەكات. وەكوو وەى
مارناگ پېوہ دايىت، و ژن و مندا و پياوہكانى
تۆزەرەوہو به پرسىارو كۆلەرەوہو پرووت و پرەجال لە
دەورەى وى كۆزىلەيان بەستېت و ئالقەيان دابى، لە
حالېكدا كە باوكم يان مامم به مووى سېى و پشستى
كۆم، لە قەراخ مەيدان دانىشتووہو چاو لە وى دەكات
و به بېرى چالەرەش و دەنگى وشەى و خزىنى ماري
توورە كەوتووہ، كە سەرى خۇى ھەلدىنى، چاوہكانى
برىقە دەدەنەوہ، گەردنى كەچى دەبى و خەتېكى
وەكوو چاويلكە لە پشت مىلى به پرەنگى بۆرى بولېل
وہبەر چاو دەكەوى.

خولاسە ئەمن منالېكى شىرخۆر بووم كە لە باوہشى
ئەو نەنكى خۆشەويستىم دانراوم، و نەنكم كيژى
پوورم، ئەو ژنەى پرووسپى شىرى به من داوہ. و ئەمن
لە ژېر دەستى پوورم ئەو ژنەى بەژن بەرزە كە
مووہكانى بۆرى لە سەر نيو چاوانى بوو، لەم مالاہدا

له گهَل كچه كهى- ئه م رووسىپه- گه وره بووم. له و
كانته وه كه خوُم ناسىوه، ئه وم خو شويسىتووه. به
رادهيەك ئه وم خو ش دهويسىت كه كچه كهى- هه ر
خوشكى شيرى خوُم- دوايه كان چونكه وه كو وى
بوو، خواستم بووين به ژن و ميُرد. يانى مه جبوور بووم
بيهيُنم. تهنيا جاريك ئه و كيژه خو ي ته سلىمى من
كرد. هيچ كات له بير ناكه م. ئه ويش له بن سه رى
دايكى مردوى بوو.

به تلّيك له شه و چوو بوو، ئه من بو ئاخري ن مالّئاواى
كاتّيك كه هه موو دانيشستوى مالّ ده خو و راچوون به
كراس و بن ده رپى را بووم، بو هؤده ي مردوو چووم.
بينيم دوو شه مى كافورى له بن سه رى ده سووتى.
قورئانيان له سه ر زگى دانا بوو، هه تا شه يتان نه چيته
ناو جه سته و كه ليشه ي. پارچه ي سه ر ده موو چاوم
لادا پوورم به و قه لافه ته مه تين و به ويقاره وه بينى.
وه ك هه موو ئىيلاقه و حه زى سه ر گوى زه وى له
روخسارى كال ببووه. حالّتيك كه ئه منى وادار به
كرنو ش ده كرد. به لام له عه ينى حالّ، مردن به
بوچوونى من رووداويكى ئاسايى و سروشتى هات.

زه رده خه نه يه كى پاسى قالى له قه راخ ليوى وى،
ويشك ببوو. ويستم ده سىتى رامووسم و له هؤده
بچمه ده ر، به لام كه رووم وه رگيُپرا به سه ر سوورمانه وه
بينيم كه ئه و لكاته، كه ئيسى تا خيُزانمه، هاته هؤده و
له روو به رووى دايكى مردوو- دايكى- به چ هه سىت و
سوُزيك خو ي به من وه نووساند، ئه منى بو لاي خو ي
كيُشا، ئه منى چه ند جار ماچ كرد! ئه من له
خه جاله تيان ده مه ويسىت بيمه دلّوپيُك ئاوو به هه ردا
بچمه خو ار. به لام چاره م نه بوو. مردوو به ددانه

ژهنگاويه كانى دهتگوت گهمه مان پيكددهكات. وام به فكر دا هات كه شيوه ي پيكنينى ئارامى مردوو گورانكارى به سهردا هاتبوو. ئەمن يئيهوى بمههوى ئەوم له ئاميز گرت و ماچم كرد، بهلام لهو چركهيه دا پهردهى هـۆدهى قهراخ هـلـدراوه و ميـردى پـوورم- باوكى ئەو لكاته- پشت دەر پهريو، شالگهردن له مل بهستوو، واردى هـۆده بوو. پيكنينيكى ويشك و بي حورمەت و ييزهلهتى كرد. مووى له بهدەن راست دهكـردهوه. به جورپـيـك كه شانەكانى رادهوهشا، بهلام چاوى له لای ئيمه نهكرد. ئەمن له بهر خهجالهتى وهخت بوو بيمه تنۆكه ئاو هەرد قووتم دا، و ئەگەر توانيبوامه زلهيهكى توندم له روخسارى مردوو دهدا، كه به شيوهيهكى گهمه و قومار پيدان له ئيمه دهروانى. چ ئايروو چوونپيـك! به ههراسانى لهم وهتاخه بو هۆدهى قهراخ وى دهرپهريم.

بهو بۆنهوه ئەو لكاته، رهنگه ئەو كارى جور كرد بوو ههتا ئەمن ناچاريم ئەوى يينم. له گهـل ئەوهى خوشك و براى شيرى بووين، و بو ئەوهى ئايرووى ئەوان نهچيـت مهـجبـوور بۆم ئەوى يينم. چونكه ئەو كچيـكى سهـر به مور نهـبوو. ئەو بابەتەشم دهرانى. بهلام ئەمن نهـمدهويسـت بزانم. تەنيا به گويچكهى منيان سـريوانـد بوو. ههوهـل شهوى زاوو بوکيني چاخپـيـك له هـۆده، ئەمن و ئەو تەنيا ماینهوه هەر چەند تـکـام لـيـكـرد، كه خـۆى پروتـکـاتـهـوه جـوابـى نهـدامهـوه. دهـيـگـوت "بينويژ بوومه" ئەمنى بو لای خۆى ئيجازه نهـدا. چـراى كوژانـدهـوه چـوو لهـو لای هـۆده خـفـت. وهـك ميـوژۆكه دهـلهـرزى، دهـتـگـوت ئەويـان له گهـل ههژديهايـك له بـير هاويشـتـوه. كهس باوهـر ناکات،

يانى جيڭگاي باوهپرکردن نييه. ئەو ھەتا نەيھيشت ئەمن ماچېك لە پیلووی چاويشی بکەم. شەوی دوهمیش ئەمن لە جيڭگاي شەوی ئەوەل لە سەر ھەرد نوسستم، شەوێکانی تـریش ھەر بەمجـۆرە نەویرام تخوونی بـم.

خولاسە سەردەمێک تێپەری کە ئەمن لەو لای ھۆدە لە سەر ھەرد دەپازام. ئاخۆ کەس باوەر دەکات؟ دوو مانگ، نا، دوو مانگ و چوار پوژ دوور لە وی لە سەر زەوی خەوتم و نەمدەویرا نزیکەي لێبکەم. ئەو پێشدا ئەو دەسمالەي تەژی لە مانای سازدا بوو، خوینی کۆتری لە ویدا بوو. نازانم! رەنگە ھەر ئەو دەسمالە بوو کە لە شەوی ئەوینداری خۆي رایگرتبوو و بۆ ئەوێ زۆرتر گەمە بە من بکات. ئەو کات ھەموو پێرۆزباییان پێدەگوتم، شاید لە ناو دلی خۆیاندا دەیانگوت: یارۆ دوی شەو قەلای شکاندوو. بە من پێدەکەنین، بە کەپیتی من دەکەنین. لە گەل خۆم پەیمان بەستبوو کە پوژیک ھەموو ئەوانە بنووسم.

پاش ئەوێ تێگەیم کە ئەو عەریفی جووت و تاکی ھەيە و رەنگە بە ھۆي ئەمە ئاخوند چەند وشەي عەرەبی خویند بوو ئەوی لە ژێر دەسەلاتی من نابوو، لە من جارزو دلگەر ببوو! رەنگە دەيوسـت ئازاد بـێت! شەویک پیرام گەرت بە زۆرەملی بچمە پالی. پیرارەکەم بە کـردەوێ ھـێنـایە دی. بەلام دوايی ئەو ھەرا ھەراو کێشمە کێشە، ھەستتاو پوئی، ئەمن تەنیا تـوانـیم لە ناو نوینووبانی ویدا خۆم رازی بکەم، ئەو شەو لە ناو نوین کە گەرمای لەشی وی لە لەشی من نوغرۆ ببوو، بۆنی وی دەدا نەمدەتوانی بنووم و ھەر ئەو کەلەکە ئەو کەلەکەم دەکـرد. تەنـیا

خەوئىكى ئاسودە كە كىردم ئەو شەو بوو. لە دوايى
ئەو شەو ھۆدەى خۆى، لە ھۆدەى من جيا كىردەو.

شەوانە چاخىك كە بو مال دەھاتمەو، ئەو ھىچتا
نەھاتبۆو، نەمدەزانى ھاتۆتەو ىان نا! لە بنيات
نەمدەويسىت بزانم. چونكە ئەمن مەحكـووم بە
تەنيايى، مەحكـووم بە مەرگ بووم. ويسىتم بە ھەر
جۆرىك بىى لە گەل كەلەگانوو عەريفەكانى وى
پەيوەندىم ھەيىت. ئەمە ئىدى چ كەس باوەر ناكات.
لە ھەر كەسىك كە گويىس بووم پىى خۆشبوو،
كىشكم دەكىشا، دەچوووم ھەزار جۆر خويىرەتى،
سووك و چرووكى، جلفى، بلحى و پەسىتى و
رەزالەتم بو خۆم پانتاو تەخت دەكىرد، لە گەل ئەو
كەسە ئاشنا دەبووم، كلەكە سووتەو، زوان لووسى و،
خۆرىكخەرى و، دەمتەرى و، دوو پرووىى و ماستاو
چىيەتيم كىرد و ئەوم بووى ساتەرى و سوزمانى
دەكىردو دەھىنا، ئەويش چ دەيوزو تاوانكار: چۆلمەگ
فرۆش، مامۆستاي ئائىنى، جەرگ و دل فرۆش،
پاسەوان، كەنكەنە چى، فەيلەسووف، كە ناوو
لەقەبى وان تەوفىرى دەكىرد، ھەموو شاگرد
سەروپچك بوون. ئەوانى ھەموو پىى لە من باشتر
بوو.

بە چ لاسارى و يارەمەزى بىجورمەتى پىكىردن و گەزارە
كىشان خۆم رەزىل و گچكەو زەلىل دەكىرد! چ كەس
باوەر ناكات. مەترسىم بوو خىزانم لە دەست بدەم.
دەمەويسىت شىوہ ئاكارە و رەفتارى، ئىخلاق و
دلرفىنى لە سووچبارەكانى خىزانم فىربم، بەلام
جاكىشى و قورمساخى دەويىت و قوزكەش و قەلتە و
پىنامووسىكى بەد بەخت بووم كە ھەموو

ئەحمەقەكان بەردیڭنم پېدەكەنین. لە بنیات دا چلوڭ دەمتوانی رەفتارو هەلەس و كەوت و ئیخلاقی و كارناشیرینی و خۆریو تۆری و ئالۆ و جەلوكان فېر بم.؟ ئیستا دەزانم ئەوانی خووش دەویست، چونكە بېخەیاو بېئایوو ئەحمەق و بەر قەپ و بېزەوهر و گنخااو بۆگەنبووگ بوون. ئەوینی وی لە بنیات لە گەل پېسیوو پۆخلی و قەرپژوو گەندو گەمار تیکەل بوو. ئاخۆ بەراستی ئەمن حەزم دەکرد لە گەل وی بنووم؟ ئاخۆ روخساری جوانی بەرەوالەتی وی، ئەمنی دلداگ و دەلبەستە و ئەقینداری خووی کرد بوو، یان بېزاری وی لە من؟ یان ئەداو ئەتواری بوو، یان حەزو ئیلاقە و ئەوین و ئیشقیك كە لە منالی بە دایکی ویم هەبوو؟ یان هەموو ئەوانە دەستیان وێكداوو؟ نا، نازانم. تەنیا یەك شت دەزانم:

ئەم ژنە ئەم لكساتە، سەوزمانییە، ئەم ژنە روو سەپییە، ئەم جادووگەرە، ئەم سەیحربازە، نازانم چ زەهەری لە گیانی من، لە هەستی و بوونی من کرد بوو، كە نەك تەنیا ئەوم دەخواست، نەتەنیا ئەوم دەویست، بەلكوو هەموو زەهرەری لەشەم، زەهرەری لەشی وی پېویست بوو. هاواری دەکرد كە پېویستی پییە و ئارەزوئەکی توند دەکرد كە لە گەل وی لە دوورگەییەکی بزر بوو، بم كە بەشەر لەو بییە نەبووایە، ئارەزوم دەکرد كە بومەلەرزەیهك، یان باهۆزو باپووك و بۆران و تۆفانێك، یان هەورە تریشقەو چەخماخەو تەشەبیری و پرووسكەییەکی ئاسمانی، هەموو ئەو ئالۆجەلۆییە كە لە پشت دیواری مالهەم پشوویان هەلدەكێشا و دەگەران و كەیفیان دەکرد، هەمووی دەپەقاندنەو و هەمووی تەفروتوناكرد بوایە،

ته نیا ئەمەن و ئەو دەمانیه وه. ئاخۆ ئەو کاتیش هەر گیلانله بهرو بوونه وه ریکی دیکه، ماریکی هندی، یان هه ژدیهایه کی له مەن به هیند نه ده گرت و گرنگی پینه ده دا؟ تاسه و ئاره زووم ده کرد که شه و یکم له گه ل وی تیپه راند بوایه، له ئامیزی یه کتر دابواین و له باوه شی یه کدا مرد بواین. وام دیته فکر که ئەمه ئاکامی به رزی وجودو ژبانی مەن بوو. وه کوو ئەمه بوو که ئەم لکاته، له ئەشکه نه وه جه زه به ی مەن، هه زو له زه ت ده ببات و که یف ده کات، وه ک ئەوه ی ئەو ده رده ی که ئەمەن ده خوا، بۆی به س نه بووه.

خولاسه ئەمەن له کارو جولانه وه که وتم و خانه نشین بووم- وه کوو مردوه ک. هیچ کهس له ږه مزو ئاچهری کرانه وه ی نهینه کانی ئیمه خه به ری نه بوو. دایانه که م په یچه رموویه کی پیرو که نه فت و که لاله بوو که ئامپیاله و ئاو ده م و ئاو ده نگ و خه مپره وین و هه قنشینیه مه رگی بپه بپه و تۆزه تۆزه ی مەن ببوو، ئەمەنی سه ر کوونه ده کرد. به هوی ئەو لکاته، له پشت سه رم، ده ورو پشتی خۆم ده بیست که له گوچکه ی منیان ده سپریواند: ئەم ژنه هه ژارو فه قیره چلوون خووی له که ل ئەو میرده شیت و جرین و دیوانه یه باشار ده کات، دیاره تاقه ت و تاوش و تهحه مول و وتابشت و پشتو و درژیکی زی زوری هه یه. حق به وان بوو، چونکه هه تا ئەو ده رجه و پله یه که ئەمەن زه لیل و به ر چه پۆک و بیده سه لات بم، باوه ر نه ده کرا.

ږۆږ به ږۆږ کزو زه عیف و ږه نگ په ریوه وه ده بووم، که خۆم له ئاوینه چاو لیده کرد، کولمه کانی سوورو ږه نگیم وه ک گوشتی دووکانی قه ساوی بوو. له شم ته ژی له گه رما و چاوه کانم شیوه ی خومارو خه ماویان

به خووه گرتبوو. لهم حالاته ی نویی خوم که یفم ده کرد و له چاوانم تۆزو خوئی نه گبه تی و تۆزی مهرگ و مردن بینى بوو- بینى بووم که ده ییت پرۆم.

له ئاکدامدا چه کیم باشیان ئاگا دارکرد- چه کیمى ئه لو جه لوکان، چه کیمى بنه مالّه، که به قهولى خوئی ماری مه زن کرد بوو- به مه ندیل و شیرو شه کهر و سئ وه جه ب پردین وارد بوو. ئه و خوئی به سه ر بهرز ده زانى و شانازی به خو ده کرد که دهرمانى قوه تی باى به باپیرم داوه، خا که شیرو نه باتى له ئه وک و تینتینو که ی من کردوه، فلووسى له نۆوکى پوورم به ستووه. خولاسه کاتیک هات له سه ر بالنج دانیشت نه بزى ده ستى من گرت، چاوى له زوانى کردم، شیرى که ری و مه عجون بخو مه وه، و پرۆژى دوو دان بخورى کن درو زرنیخم بده نی. چاره نامه یكى دووروو دریژی وه دایانه کهم دا، که بریتى بوو له: گولاوه کان و پرۆنى ده سه یرو سه مه ره وه کوو: زه یتبوون، پروبی سبووس، کافوور، په ری سیاوه شیان، پرۆنى بابونه، پرۆنى قاز، تۆوی که تان، تۆوی سنه و بهر و خه رافاتى دیکه.

حالم خه رابتر ببوو، ته نیا دایانه کهم- که دایانى ویش بوو- به پروخساریكى پیرو که لاله و مووی ده بو ری، له قولینچكى هو ده، له بن سه ری من داده نیشته، ئاوى ساردی له نۆواچاوانم هه لده سووت و کو لاوه کانى بو ده هی نام. له حالات و روداوى منالى من و ئه و لکاته قسه ی ده خوئی وه رده دا. بو نموونه به منى گوت: که خیزانم له ناولانگ ئالوده به نۆووک جوتن بوو، دایم و دهره م نۆووکى ده ستى چوپی خوئی ده جووت، به راده یه ک ده کوووس ته وه که بریندار ده بوو، جارى

واشبوو چیرۆکی بۆ دهگێرامهوه. وای بۆ دهچم که ئهوه قسانه تهمهنی منیان بۆ پشتهوه دهگێراوه، حالاتی منالی له من دا دهژیاوه- چونکه په یقینهکانی په یوهندیان به سهردهمی مندالی من بوو، ئهمنی بۆ ئهوه دهوران دهبردهوه، کاتییک که زۆر گچکه بووم و لهوه هۆدهیهی که ئهمن و خیزانم له ناو لانک له قهراخ یهکتر نوسهتبووین- لانکهکی گهورهی دوو کهسی. دورست دیتتهوه بیرم، ئهمن قسانه دهگێراوه. ئیستا بازییک لهو ئاخافتنانه که ئهوه کات باوهرم نهدهکرد، هه نووکه بۆمن بۆنهته ئهمریکی سهرشتی.

چونکه نهخۆشی دونیای تازهی له من دا وه دیهینا، دونیایهکی نه ناس و نامۆ، نااشنا و ناس نه کری، بن بریوو ئه جکان دراو، تهژی له وینهکان و رهنگهکان و ئارهزو ئیشتیای مگیز، که له حالاتی ساخی و سهلامهتی، ناکرێ فکری لیبکهیهوه، و ههراو هورای ئهمن پلارو شاتال و لاتاوو قسهی به توکیولم به کهیف و پریشانیهک که شایانی گوتن نییه له خۆمدا ههست پێده کرد، ههستم پێده کرد که بۆتمهوه منال، ههه ئیستا که خهریکی نوسینم له ههستی دهروونی و ئیحساسات به شداری دهکهم، ههموو ئهوه ههستی ههناو پێوه لکاو په یوهن دار به هه نووکهیه و مالی پرا بردوو نییه.

وهک دهلێن ئاکار ئه لسوو بنیش، هزرهکان، تاسه و ئارهزهکان و خوو خدهو، شایوازو عادهتی خه لکانی پێشوو، که به هه هۆی ئهمن مه ته لانه به به نه چه که و به ره باب و ته وره مه ره چه لاک دوا یی گویزراوه ته وه، یه کیک له واجباتی زیان بووه.

ههزاران ساله كه ئهم قسه و پهيڤينه گوتراوه، ئهم دهست تيكه لپانه يان كردوه، سه ر جزييان كردوه، ئهم ئارووشه ي مندا لانه يان هه بووه. ئاخو سه رانسهرى ژيان قسه كى گه مه و پيكه نين، مه ته لپكى باوه ر نه كردوو نه حمه قانه نييه؟ ئاخو نه من نه فسانه و چيړو كى خو م نانوو سم؟ په يڤين ته نيا ريځا يه كى هه لاتن و ده ربا زبون بو ئاره زوكانى به مراد نه گه يوه.

ئهو تاسه و ئاره زوانه ي كه به وى نه گه يون. ئارزو هه كى هه مه ته ل دورس تكه ريځ وه كو و وره ي س نو و ردارو كه له پو وري و ميراتى خو ى فكه ر لپكه ردو ته وه. خو زيا و سه ت خو زگه، توانيپوامه وه كو و سه رده ميځ كه منال و ئاپته رو بلج و يچيځك و يمي شك و په خمه و گه وچ و نه زان بووم، له سه ره خو بخه فم. خه ويكى ئارام و راحت و بى ئاخ و ئوف و په ككو و مخا بن و داخ و حه سه رته و كول و ده رد و ده غده غه.

كاتيځك وه خه به ر ده هاتم سه ر كولمه كانم، گوناكانم به ره نځى گوشتى پيش دوو كانى قساوى سوور بيوو. له شم گه رم بوو، ده كوويم - چ كو خه يه كى قوول و مه ترسي دار؟ كو خه يه ك كه مه علووم نه بوو له كام بيرو قپكه و كو رتال و گاچال قولك و كه ندالي بزربووى له شم دي ته ده ر! وه كوو كو خه ي بارگينه كان كه به رى به يانه خيرا جه نده كه ي په زو به رديل و شه ك و كا ورو به ران بو قه ساو دينن.

به باشيم وه بيردى، هه وا به ته واوى تاريك بوو، چه ند ده قيغه له حالى له خو چوون بيهوشى دابووم، به ر له وهى خه و له گه ل خو م به رى، له گه ل خو م قسه

ده كرد. له و وه خته دا هه ستم پښه كرد كه بـوومـه وه منـدال و له لانگ دا خه وتـبووم. هه ستم پښكرد كه سـيـك له لای مـنه. له مـيـژ بوو دانـيـشـتـوانـي مال هـمـوـو خه وتـبوون. نـزـيـكـهـي تاريكوو روونـي بهـيـانـي بوو، بيمارهـكان دهـزانـن لهـم وهـخـته وهـكوو وهـيه كه ژيان له سـنـوـرو حـدوـو سـهـت و كهـوشـهـن و تـخـوـوبـي دـونـيا دهـيـنـريـته دهـر. دلـم به تـونـدي و تهـپ، تهـپ لـيـيـدهـدا بهـلام نهـدهـترسـام، چاوهـكانـم كـراوه بوو، بهـلام كهـسم نهـدهـدي، چـونـكه تاريكي گهـلـيـك نهـنگـوسـت له چاوو بلاو بوو.

چـهـنـد دهـقـيـقه تـيـپـهـري، فـكـريـكي ناخوـشم بو هـاته پـيـش، بهـخـوم گـوت: رـهـنـگـه نهـو يـيـت. لهـم چـرـكهـيهـدا هه ستم پښكرد دهـسـتيـكي فـيـنـك له سـهـر نـيـوچـاـوانـي سوژاوم دانـراوه. له پـالـخـودا لهـرـزـيـم، دوو سـيـ جار له خـوم پرسـيـار كـرد: ئاخـو نهـمه دهـسـته پـيـمـرد و عـزـرائـيل نهـبـووه؟ سـبـهـي كه وهـخـهـبهـر هـاـتـم، داـيـاـنـم گـوتـي: كـيـژهـكهـم (مهـبهـسـتي خـيـزانـم، يـانـي لـكـاته بوو) هـاـتـبوو بو بن سـهـري تو و سـهـري توـي له سـهـر لـاقـي خو دانـابـوو، وهـك منـدالـان پـايـدهـژانـد. گـويـا ههـسـتي پـهـر سـاري داـيـكـم له وـيـدا وهـخـهـبهـر هـاـتـبوو. خوـزيـا لهـو چـرـكهـدا دهـمـردـم. رـهـنـگـه نهـو منـدالـهـي كه وهـزگـي كهـوتـبوو، مـردـوه! ئاخـو منـالـي وـي پـيـي له دـونـيا نـابـوو؟ نهـمـن نهـمـدهـزانـي.

لهـم هـودـهـدا كه هـهـر چـرـكه لهـبو من تهـنـگـتـرو تاريـكـتر له قهـبر دهـبوو، داـيـم و دهـرهـم چـاوـم له پـيـنگـاي خـيـزانـم بوو، بهـلام نهـو هـيـچ كـات نهـدهـهـات. ئاخـو له دهـسـتي وـي نهـبـوو كه تووـشـم بهـو پـوـژه هـاـتـبوو؟ قـومـسـاري پـيـنـاـكـري، سـيـ سال، نا، دوو سال و چـوار هـهـيـف بوو،

بهلام رۆژ ومانگ چيه؟ بۆ من ماناي نيه، بۆ كه سيك كه له قهبر دايه زه مانان بئي مانايه. ئەم ههۆده، گومبەزی ژيان و هزرهكانى من بوو. سههرجهمى ههلات ههلات بيهرو به ويدا، سههر جهمى دهنگهكان و ههموو خۇنیشاندانى زيوار خهلكان، ژيوارى ئەلۆ جهلۆيهكان كه ههموو به جهستهو به گيان يهك جور دورست كراون بۆ من سهيرو بئي مانا ببوو.

لهو كاتهوه كه نهخوش ببوووم و له ناوچيو بان كهوتبووم له دونيايهكى ئاوارهيى و بيانى و ئاراگيلى و غهوارهيى و ههتلهو ههلووهدايى باوهر نهكراوه وهخهبر هاتبووم، كه ئاتاجيم به دونياى ئەلۆجهلۆكان نهبوو. دونيايهك كه له خۆمدا بوو، دونيايهكى تهژى و دارمال و لاپالپ له پينهزانراو و نهبينراو نهناسراو، وهكوو ئەمه بوو كه ناچارو مهجيور بووم ههموو كون و كاژيى سنبهكانى وى به لپرسسینهوهو پيراگهيشتن و مشوور ليخواردن و سههنگ و سووژن بكمه وپشكنمهوه.

شهو كاتيک كه بيهى من له تخووب و سنوورى دونيا قهلبهزهى فريدهداو ئافزين و شهپۆلى لیدهداو مۆنج و مهوج دايجرتبوو، كه ميک پيشتر له دهقيقهيهك له خهونيکى قوول و خالى قوم ببوووم، خهونم دهدى. له چرکهو چاو ليكدانیک، ئەمن ژيانیکى دیکم جگه له ژيانى خۆم دهست پيکرد بوو، له ههوايهكى دیکه ههناسهم ههلهكيشا و دوور بووم. وهك وهى كه دهمهويست له بهر خۆم راكم و ههلييم و چاره نووسم بگۆرم. چاوم كه له سههر يهك دادهنا، دونياى واقعى و بهراستى خۆم دهركاي بووم دهكراوه. ئەو فکرو خهيالانه ژيانیکى تايهت به خويان ههبوو، ئاسهوار

بِـراو بوون و ئەجکاو بنبەر بوو تێکـوو پیکـچوون و داغان و
ریشـه کێشـبوون سەر له نوێ وەدەردەکەوتن و دیاریان
دەدا. وەک ئەوەی ئێـرادەـی مـن له واندا کار تێکەر
نەـبوو. بەلام ئەم بـابەتە بە بێـدرۆ زانیـن و بە
بێگومـانزانیـن و مـسـوگەر دەرچـووونیش نیـیە.
تەماشـاگەیکە که له بەر چـاوی مـن جەستەـی هەـبوو،
خەوێکی ئاسـایی نەـبوو، چونکە ئەمـن هـیچتـا خەوم
وێنەکەوتبوو.

ئەمـن له حـالـی سـکـووت و بێـدەنگـی و خامووشـی و
کـپی وقـوروقـەپ و ئارامبوون، ئەو خەیاڵاتانەم له یەکتەر
بەر دەدان و جیا دەکردنەو و دەئاوارتن و دادەبـرین
لێکـهـڵـداوارد و له گەـڵ یەکـم بەراوردو تەخـمـین و
سەنگ و سووک دەکردو دەرەبلاندو هەلدەسەنگاند.
وای بوو دەرچـووم که هەتـا ئەو چـاخـه خـۆم وەک
پیویست نەناسـیبوو، دونیایەکی ئەمجـۆرە که هەتـا
ئێـستـا خەیاڵیشـم نەدەکرد مانا و مەفـهـوم و تابشـتی
خـۆی له دەست دابوو و له شوێنی تاریکـانی شـەو
حـوکـمـرانی و فەرمانـرەوایی هەـبوو- چونکە ئەمـیان فـێـر
نەکرد بوو که چـاو له قەـلـافەـتی شـەو بکەم و شـەوم
خۆش بویت.

ئەمـن نـازانـم لەم کاتە ئاخـۆ باسـکم له ژێـر حـوکـم و
فەرمانی مـن بوو، یان نا،! گومانم دەکرد ئەگەر
دەستـم له ئیختیاری خۆمـدا نابوایە، بە هـۆی دنە
دانێکی نامعلوم و ناشـوناس نەبـینـراو ژبەر خـۆو له
خـۆیەو وەکار دەکەوت، بێئەوێ بـتوانم له جـولانەوی
وی تـداخـۆـل بکەم و دەست تێـوـەردانم هەبـێـت. ئەگەر
دایـم و دەرەم ئاگاداری هەـمـوو لەشـم نەکردبوایە،
بـی ئێـرادە ئاگاداری ئەو نەـبووم، دەیتوانی و دەشـیا

زۆرکاری لىي واقع بن که چاوه پروانم نده کرد. ئەم
هەست و ئىحساسە سەردەمىيکى دووروو دەريژ بوو
لە من دا وهديھاتبوو، که به زيندوويى، لىک پرش و
بلاو کۆت، کۆت و، لەت، لەت دەبووم. ئەک تەنیا
کە لەش و جەستەم، بەلکوو گيانم، رووحەم، دايم و
دەرھەم لە گەل دلم جياوازی و تەوفیری هەبوو، و لە
گەل يەکتەر سەری ریکەوتن و سازيش و ئاشتیان
نەبوو. دايم و دەرھەم جوړيک بە تالکردنەو و برب
کردن و بەش بەشکردن و جوداکردنەو دابەشينيکى
عەجايب و غەرايم ريژدەيرين. جار وابوو فکرى شتيکى
ئەوھام دەکرد که هەتا بوخوم نەدەمدەتوانى باوهر
بکەم. جار هەستى بەزەى پيىداھاتن و بوړين و
بەشين و بەخشين و چاو لىپوشين لىبوردين لە من دا
وهديدەھات، لە حالیکدا ئاقل و ئاوەزم، ئەمانيان بە
تانەو توانج و تەشەر سەر کۆنە دەکرد. زۆر جار که لە
گەل کەسيک دەئاخافتم، يان کارىکم دەکرد، سەبارەت
بە بابەتى جوړاجوړ، دەچوومە ناو قسەکانيان، لە
حالیکدا زەين و هوشم لە شوينيکى دیکە بوو، لە
فکرى خوم دابووم و لە ناوەخۆمەو سەر کۆنەى خوم
دەکرد.

کۆمەلە فکرو هزريک لە حالى باتلېوون و بنېر بوون و
لىک چىران و تەفروتونەا بوون بوو. وەک دەلین
هەميشە ئەوھەا بوومە و دەبەم- تيکەلبووونيکى
نارىکوپيکوو سەيرو سەمەرە... شتيک که باشار
نەکراو بە دەر لە تابشت و تاقەت بوو، هەستم دەکرد
لەو هەموو خەلکە که دەميينن و لە ناو واندا ژيان
دەکەم، دوورم بەلام ويکچووونەکى پەرەوالەتسى،
وہيکچووونەکى بنېر و دوور لە عەينى حال نزيک،

ئەمىنى بە ئەوان دەلكاننىڭ. ئەمە پېداويسىتى و ناگوزىرىيەكانى ھاوبەشىنى ژيان بىۋو كە لە سىر سورمان و واق ورمانى منى كەم دەكردهو.

ويكچونىك لېچوونىك كە زورتىر لە ھەمىۋو ئەمىنى جەزەرەبە دەكسىردو زەجىر دەدا، ئەمە بىۋو، كە ئەلۋجەلۋىكانىش ۋەكىۋو مىن لەم لكاتە- خىزانم- خۇشيان دەھات، ئەۋىش بەۋانى زورتىر مەيل و ئارەزوۋ ھەبىۋو. لىم يەقىنە كە ئىرادو كەموۋوۋورى لە وجودى يەكېك لە ئىمە بوو.

نام لكاتە(جانانەو سوزمانى و سەلىتە) ناو، چونكە چ ناۋىك بەۋ باشىيە لىنى نەدەۋەشاۋە. نامھەۋى بلىم خىزانم، چونكە خاسىيەتى ژن و مىردايەتى لە مابەينى ئىمە بىيە نەبىۋو، و لە گەل خۇم درۋ دەكرد. ئەمىن دایم و دەرھەم لە پرۋى بەرى، ناۋى وىم لكاتە ناو، بەلام ئەم ناوە كىشىكى تاييەت و ناخازاى ھەبىۋو، ئەگەر ئەوم ھىنسا، لە بەر ئەمە بىۋو كە ئەو سەرەتا وىستى خۇى بۇ لای مىن دەرېرى، ئەۋىش لە ئاين و ئۆين و تەلەكە بازى و مەكر و فىل و فەندەكەى بوو. دەنا چ ئىلاقەيەكى بە مىن نەبىۋو. ھەر لە بىيات چلۇن ئىمكىانى ھەبىۋو ئەو ھەز لە يەكېك بكات و بە كەسىك ئىلاقە پەيدا بكات و ماناى خۇشەۋىستى و دۇستايەتى و ئەۋىن و ئەۋىندارى بزانىت؟ ژنىكى ھەۋسباز پىۋاۋىكى بۇ شاۋەتبارى، يەكېك بۇ ھەكەدارى و يەكېك بۇ ئەشكەنجە و جەزرەبەدان دەۋىت.

گومان ناكەم كە ئەو بە ئەمەشى بەس دەكرد! بەلام ئەمىنى بىگومان بۇ ئەشكەنجە ھەلېزاردبىۋو، لە

پراسستیش دا لہمہ باشتری نہدہتوانیٰ ہلہبزیڑی۔
بہلام ئەمن بویہ ئەوم ہینا، چونکہ وەدایکی
دەچوو، چونکہ ویکچووونیکی بنەبرو دووری لە گەل خۆم
ہەبوو.

ئیسستا ئەوم نەک تەنیا خۆشدەویست، بەلکوو ھەموو
زەرەری لەشەم ئەوی دەویست. بە تەئایبەت
بەدەنم، چونکہ نامھەوی ئیھساسات پراسستی و
پراستەقینە لە بن لەفافەیی خەیاڵی ئەوین و ئیلاقەو
حیکمەت و زانستی ئیلاھی بشارمەوہو حاشاردەم.
(ھوزوارشن) ئەدبی بەزارم چەژو تام ناگەئینن. فکرم
دەکرد کہ چەشنە ورشە - یان جۆخینەیک کہ لە
سەر ئەنبیاو ئەولیا دەبیندری، لە لەشم دا شەپۆلی
لێدەدا و جۆخینەیی زێوان لەشی وی پەنەنگە
جۆخینەیک کی کزو دەروون پیس بەد توخم و تۆرمە
خەراپ و ناپەسەن و ناکەسی بیماری دەویست و بە
تەواوی قودرەت بۆلای خۆی پەکیش دەکردو دەیکشا.

حالم کہ باشبوو پیریارم گرت پڕۆم، پڕۆم خۆم ون کہم-
وہکوو سەگیککی خۆرە گرتوو کہ دەزانن کہ دەبی
بمیری، وہکوو بالندەکان کہ چاخیک مەرگ لێیان نزیک
دەبیتەوہ، خۆیان ون دەکەن و وەدەشیرن.

بەیانن زوو لە جی رابوووم، دوو کولیچە کہ لەسەر
پەفجەبوو ھەلگەرت و بە جۆریک کہ کەس ناگادار
نەبیت لە مال بۆی دەرچوووم و ھەلاتم، لە دەست ئەو
نەکبەتیہی کہ ئەمنی گرتبوو ھەلاتم، بەلام بی
ئەوہی بزائم دەچمەکوو؟ لە ناو گەرەک و کوچەکاندا!
بی تکلیف و سەرگەردان لە ناو ئەلۆوجەلوکان،
ھەموو ئەوانەیی بیچم و پۆتەراک و بەچک و تەرح و

دیدارو پارو بژیرو چاو تەنگ و بەغیل و چاو چنۆک و چارووک و چاوی تواحکاریان هەبوو وەدواي پارهو نابانگ کەوتبوون، تێپەڕیم، ئەمن ئاتاجیم بە بینینی ئەوان نەبوو، چونکە یەکیەک لەوان نوێنەری ئەوانی تر بوو. هەموو لە زاریکیان تەغیوو کە لۆچیک پەرخەلوکە بە دواي یەکیەکدا هەلاوسراو سەری دیکی دەگەشتەو و ئەسپابی نێرینەو مێوینەکیان.

لە ناکاو هەستم کرد کە زەرەنگ و توندو تۆلوو چالاک و سووکتر بوومە، ماسوولکەکانی قاچەکانم بە توندی و شێوەکی تایبەت کە نەمەتوانی چاوەروانی بکەم وەرێکەوتبوو. هەستم کرد کە لە هەموو داوو بەندەکانی ژێوار رزگاریم پەیدا کردووە و نەجاتم بوو. شانم هەلتهکاندن، ئەمە جۆلانەوی سروشتی من بوو، لە منداڵی هەر کات لە ژێرباری قورسی ئارووشەو زەحمەت و بەرپرسیاریەتی ئازاد دەبووم ئەمە ئاکارەو پەفتارم ئەکرد.

رۆژ هەڵدەکشـا، دەیسـوتاندو دەیسـوژاند. لە کوچهکانی بێدەنگ و خـلـووت کەوتـم، سەـر رێگـام مـالـهـکـانـی رەـنـگ خـۆـلـه پـۆـتـیـنـه بە شـکـلی هەندسی، سەپرو سەمەرە- چوار قولینچک، شەش لایەن، قـوـیـج،- بە لایبـاجـهـی دە کـوـرت و تـاریـک دەبینـدران. ئەو دەریچـانـه بـیـی دەرک و دەروازە، بـیـی خـاوـهـن و ئامـانـهـتی وەبەر چـاو دەکەوتـن. وەکوو ئەمە بوو کە هـیـچ کات گـیاـنـدـارـیـک نەیتوانی بیت لەو مالانەدا دانیشتنی هەبوویت.

رۆژ چەشـنـی شـمـشـیـری تـیـژـی زـیـپـراوی لە قەراخ و قوجاخی سـیـپـهـری دیـوارـی دەبـیـری و دەتاشـی و

لښــېـږـدهـکـردهـوـهـو هـلـدـهـگـرت. کـوچـهـکـان لـه نږـوان
دـيـوارـهـکـانـي کـوڼـهـي سـپـي کـردـوـو دريږـڅ دـهـبـوونـهـو،
هـمـوـو شـوږنـيک تـاسـودـه تـارـام و کـپ و بښـدـهـنگ و لال و
بښـزـوان بـو، وـهـکـوـو تـمـه هـمـوـو عـنـاصـر يـاسـاي
مـوقـعـهـدـهـس و مـمـبـارـهـک تـارـامـشـي هـهـواي سـوژيـاگ-
يـاسـاي کـپ و بـيـدـهـنـگـيـان- لـه بـهـر چـاو گـرتـبو.

بـه نـهـزـهـر دـهـگـهـيـي کـه لـه هـمـوـو شـوږنـيک بـهـريږـوانـي و
دـاږـوشـراو نـهـيـنـي بـو، بـه جـوړنـيک سـيـپـهـلـاکـهـکـانـم
قـودـرـهـتـي هـهـنـاسـه هـلـکـيـشـانـيـان نـهـبـو. لـه نـاکـاو
بـهـخـوـم زـانـي کـه لـه دـهـرـواـزـه وـهـدـهـرکـهـوـتـوـوم. گـهـرـمـاي
خـوړ لـه گـهـل هـهـزـارـان دـهـمـي هـلـمـژيـوـو تـارـهـقـهـي
لـهـشـي مـنـي دـهـکـيـشـا دـهـر. گـهـلـاو بـنـچـک و بـرکـهـي سـارا
لـه ژيـر خـوړي تـيـشـک هـاوږـڅ بـهـرـهـنـگـي زـهـرـدـهـچـيـو
گـوړـابـوون. ږوژ وـهـکـوـو چـاوـي نـهـخـوـش گـهـنـدـهـتـاي
لښـو، گـزـنـگـي سـوژيـاوـي خـوـي لـه مـيچـي تـاسـمـان
بـهـسـهـر تـهـمـاشـاگـهـي کـپ و بـيـدـهـنـگ و بښـگـيـان دـهـپـرژـاند.

بـهـلام زـهـوـيـن و گـيـاکـانـي ژيـره، بـوڼـي تـايـبـهـتـي هـهـبـو،
بـوڼـي وـي بـهـرـادـهـيـهـک بـه هـهـرـهـکـهـت بـو کـه لـه
هـلـمـژيـنـي وـي وـهـبـيـري سـاتـهـکـانـي سـهـرـدـهـمـي مـنـالي
خـوـم کـهـوـتـم. نـهـک تـهـنـيـا جـولـانـهـو و شـهـکـانـي تـهـو
زـهـمـانـي هـيـنـامـهـو بـهـر چـاو، بـهـلـکـوـو چـرکـهـيـهـک تـهـو
سـهـرـدـهـمـم لـه خـوـمـدا هـهـسـت پـيکـرد، وـهـکـوـو وـهـي کـه
دوښـي قـهـوما بـو ږوويـدا بـو.

جـوړنـيک سـهـرـهـگـيـزهـي پـيخـوـشـبوون، بـوـم هـاـتـه پـيـش،
وـهـکـوـو تـهـوـهـي سـهـر لـه نـوږ لـه دـونـيـايـهـکـي بـزـرـبو و لـه
دـايـيک بـووم. تـم هـهـسـت و تـيـحـسـاسـه
تـايـبـهـتـمـهـنـدـيـهـکـي مـهـسـت و سـهـر خـوـش هـيـنـهـري

ههـبوو، وهـكوو شهـرابی كوونی شیرن له دهـمارو
رهـگهـکانی من ههـتا بنهـبانی لهـش و بیهی کارتیـکهـری
کرد.

له سارا درک و دال، ورکه خیزو بهـردهـلان، بهـژن و قهـدو
بالاو ساقهـتهی دارهـکان و بـپرک و پـنچ و بنچـکی
گچـکهی کاوکوتم دهـناسی، بوونی سهـوزایهـکانی
خوـمالیم دهـناسی، وهـبیر رۆژهـکانی دووره دهـستی
خوـم کهوتـمهـوه، بهـلام ههـموو نهـو بیرهـفانـانه به
شیوهـکی چهـشنه نهـفسوون لهـ من دوور کهوتـبوون و
نهـو یادگارایـانه پیـکه وه ژیاـنکی سهـر بهـخوـیان
ههـبوو، له حاڵیـکدا که نهـمن شایهـدیکی دوورو فهـقیرو
دهـسته وهـستان و ههـژار زیـده نهـبووم و ههـستم پیـده
کرد که له زیـوان نهـمن و نهـوان گێژاوـیکی قـوول
ههـلکهـندرا بوو. ههـستم دهـکرد له نهـمیره وه دلم
خالی و بهـتاله، پـنچ و عهـتری جادویی نهـو سهـر دهـمم
ون کرد بوون، دارهـکانی شهـنگهـبی، زۆرتر زیـوانیان
پهـیدا کرد بوو، مابهـنیان زیـده تر بوو، بـپرکه و بنچـک
ویشـکتر بوو. گیان له بهـرو بونهـوهـریک که نهـوکات بوون
ئیـدی بیهی نهـبوو و نهـگهـر حازریشـم دهـکرد و له
گهـلی دهـئاخافتم نهـیده بیست و بابهـتهـکانی منی فام
نهـدهـکرد و تینهـدهـگهـیی. قهـلافهـت و روخساری بیهی
ئادهـمیکی ههـبوو که پـیشتر له گهـل وی ئاشنا بووم،
بهـلام لهـ من و بهـشیـک لهـ من نهـبوو. دونیا بهـ نهـزهـرو
چاو لیـکردنی من، مالـیکی چۆـلوو هـوول و بهـتال و
عهـتال و خهـماوی بوو، له سـینگهـمدا پهـریشانی
بیـقهـراری و دلـپهـشیوی دهـوری لیـدهـدا، وهـکوو نهـوهی
ئیسـتا مهـجبـوور بووم بهـ پیـ پهـتی و پیـخواسی و
رووت، سهـر له ههـموو هۆدهـکانی نهـو مالهـ بـدهـم

به سهر جه میان رابگه م و چاو له ههموانیان بخشینم.
له و هـودانه ی جمـک و ده بالیکـدا تـیده پهریم، به لام
کاتیک ده گه یـمه هـوده ی ده وایین، له به رابه ری لکاته
قه رارم ده گـرت درگا کانی پشت سهری من به
شـیوه کی خودکار بوخویان گالده درا، ته نیا
سـیـبه ره کانی رازاوه ی ئه و دیـوارانه ی که
قولینچه کانیان بنه بر بوون چه شنی غولامان و
که نیزانی پیست رهش له ده وره ی من پاسه وانیان
ده داوکیشکیان ده کیشا.

که گه یـمه نـزیکـایی "چه می سورن" له پیشم
چیا یه کی ویشک و زورکوو قاقرو چول دیاری دا.
هه یکه لی ویشک و ره قی کیو ئه منی وه بیر دایانم
خست، نازانم چ په یوه ندیه ک له زیوان ئه وان وجودی
من هه بوو! له قه راخی چیا تپه پهریم، له دایره کی
گچکه خووش ئاوو هه وا که کیوه کان ده ورو به ریان
گرتبوو، فهره شی زه وی ته ژی و دارمال له برکه و پنچ
وبنچک گولی نیلوفه ری مه یله و سوور بوو، به
شیوه یه ک که ههردی داپوشی بوو، له ترؤپی چیا و
قه لایچه یه کی بهرز که به خشتی وه زنده دار وقـورس
دورست کرا بوو ده بیندرا.

له م کاته هه ستم به شه که ت و کفتی و مانده تی
کرد. چوومه قه راخ چه می سورن، له بن سیبه ری
داریکی کوئی شه نگه بی، له سهر خیزه لان دانیشتم.
شوینیکی بیده نگ و کپ و چول و قه پوقرو ده وله قووج
و بیه ست و ئارام بوو. له ناکاو ئاگادارو خه به ردار
بووم و بینیم له پشت داره کانی شه نگه بی
کیژوله یه ک هـاته ده رو بوو لای قه لایچه که چوو.
جلووبه رگی ره شی پووشی بوو که به پوو پرایه لی زور

ناسک و سووک به ئاوریشمی چنرا بوو. نینووکی دهستی چهپه دهجـووت و دهـمـژت و به جولانه وهیه کی ئازادانه و بی به هیند گرتن ده خوشی و رت ده بوو. وام به زهین داهات که ئوم بینی بوو، ده مناسی. به لام له و مابهینه دووره له ژیر تیشک و گزنگی خوړ بووم نه کرا هه لیه اویرم که چلون به کجاره کی له بهر چاوم ون بوو!

ئەمن له سهەر جینگای خووم رهق هه لاتبووم، بی ئه وهی بتوانم بچوکتین جولانه وهیه ک بکه م. به لام جارپک به چاوه کانی له شی خووم ئوم بینی که له پیشه من تپه ری و بزربوو. ئاخو ئه و گیان له بهرپکی راسته قینه و یان به بیرداهاتن و بۆریشکه و زینده خه وژپک بوو؟ ئاخو خه ونم بینبوو، یان له بیداری و هوشیاری بوو؟ هه ر چه ند کردم و کراندم و حولوو ده ولم دا که وه بیرم بته وه له خوړایی بوو. له رزینه کی تایبه تیم له سهەر تیره و قه به زه ی پشتم هه ست پیکرد. له دنیای خه یالای وام به بهرچاویدا هات، که له م کاترمیره هه موو نیسی و سیبه ره کان سه رچیا و کپوه کان گیانیان هاتبوو بهرو و ئه و کیژوله یه کپک له دانیش توانی پیشووی شاری قه دیمی و که ونارای شاری ره ی بووه. ته ماشاگه یه ک که له بهر چاوی من بوو، یه ک ده فحه بووم ناسیاگ وئاشنا هات. له من دالی روژپکی سیژده به دهرم هاته وه بیر که هاتبوینه ژیره، خه سووم و ئه و لکاته ش هاتبوون. له و روژیدا ئیمه چه نده له پشت ئه و دارانه ی شه نگه بی به دوا ی یه کدا هه لده هاتین و گه مه مان کرد! دوا یی گروپک له منالانی دیکه ش به ئیمه لکان که به باشیم وه بیرناپته وه.

گه مهی "سرمامک" مان ده کړد. جارېک که نه من به دواي لکاته هه لینگم دا له نزيکايي نهو چه می سورن بوو، لاقی وی خوشی له چه م کهوت، نه ویان دهره یناوه برديان له پشت داره کانی شه نګه بی جلوو بهرګی بګوړن، نه من به دواي که وتم. له پېشه وی پرده یان کیشا بوو، به لام نه من به دزی له پشت داره که هه موو له شی ویم بیني. نهو پېده کهنی و قامکی گه وره ی ده سستی چه په ی ده جووت. پاشان، قه دیفه کیان تېپچا و جلوو بهرګی ره شی ئاوریشمی نه ویان که له تانوو پو ی ناسک چنرا بوو له بهر خوړ هه لخت.

له ئاکامدا له بن داری که ونارای شه نګه بی له سه ر خیزلان درېژ بووم. ده نګی ئاو وه کوو ئاخافتنی بر بړه ی تېنه گه یشتر او مانا دهر نه که وتوو که له دونیای خو و سوژه و ناره ناری ده کړد، به گوچکه م گه یی. ده سته کانم بېئه وی بمهه وی له ره لم و خیزی گهرم و نمدار نوو غرو بوون و چالدا که فتن کړد. چه زیخ و ره لم لیمي نمدارو به هالاوم له مستم داده کوشی، وه کوو گوشتی له شی کړېک بوو که له ئاو که وتبی و جله کانی ئاله گوړ کړد بن.

نازانم چه ند کاتی تېپه کړد چاخیک که له جیی خو م هه ستم بی نه وه ی بمهه وی وهړی که وتم. هه موو جپیه ک کپ و بېده نګ و ئارام بوو. نه من دهر ویشتم به لام دهورو بهری خو م نه ده دی. تابش تیک له ئیختیاری من دانه بوو نه منی وادار به رویشتن ده کړد. هه موو فکرو زکرو زه یی و هو شم ئاګاداری هه نګاوه کانی خو م بوو. نه من پړیګا نه دهر ویشتم، به لام وه ک کړی ره شپو ش له سه رلاقه کانم

ده خوششيم و پرته ده بووم. کاتيک که وه خو هاتمه وه بينيم ته وه له شار له بهر ده رگاي خه زورم، خوم بيني. نازانم بوچ ريم له مالي خه زورم که وت! کوره گچ که که ی- براي خيزانم- له سهر سه کو دايش تبوو، وه کوو سويک که له گهل خوشي که له ت کرابن. چاوي ده شيرين خيلي تورکمه ني، کولمه کاني ده رپه رپو، رهنگي گه ندمي، که پوي شاو ته تي، روخساري کزو تيک سپرماوي هه بوو. ههر به مجوره دانيش تبوو قامکي شاده ي ده ستي چه په ي له سهر دهم دانا بوو.

ئه من بي ئيختيار چوومه پيش، ته و کوليچانه ي که له گيرفانم دابوون ده رهيناو به ويم دان و گوتم: " ته مانه شاجوون بوي ناردوي" چونکه به خيزاني مني- که خوشي کوو- ده گوت شا جوون. ته و به و چاوانه ي تورکمه ني خوي چاويکي واق ورمماوي له من کرد، که کوليچه کاني به شک و گومانه وه وه ده ستي گرتبوو. ئه من له سهر سه کو ي مال دانيشتم ته وم له ناميز کرد به خومه وه م کوشي. له ش ي گهرم و لاقه کاني وه کوو قاچه کاني خيزانم بوو، ههر ته و جولانه وه ي بيته کليفي وي هه بوو. ليوه کاني وي، وه کوو ليوه کاني باوکی بوو، به لام ته وه ي له لاي باوکی ته مني بيريز ده کرد به پيچه وانه له ويدا بو من جه زمه و پراکيشه ري هه بوو، وه کوو ته مه بوو که ليوه کاني نيوه کراوه ي وي تازه له ماچيکي گهرم و دوروو دريژ جيا بو ته وه، ده مي نيوه کراوه ي ويم رامووسي که وه کوو ليوه کاني خيزانم بوو. ليوه کاني وي تام و چه ژي کونه هاروييان ده دا- تال وگس بوو. رهنگه ليوه کاني ته و لکاته يه ش ته م تام وچيژه ي هه ييت!

لهم وه خته دابنیم باوکی- ئه و پیره میره پشت کوره
که شالگه ردنی به سستبوو- له مال هاته دهروو بی
ئه وهی چاو له من بکات تپه ری. دابر دابر پیده کهنی،
که نینیکی ترسه نوک و مه ترسیدار بوو، که مووی له
لهش مروف ده کرده نیشته ر، و شانەکانی له توندی
پیکه نین وه له رزین که وتبوون. له بهر خه جاله تی
وه خت بوو ببه دلویه ئاویک و به ههر دابچه خوارو
زه وی قووتم دا. نینیکانی روژ ئاوا بوو، رابووم، وهک
وهی ده مه ویست له بهر خووم و له ده ست خووم راکه م
و هه لیم. وام به نه زه ر گه یی که له ناو شاریکی
بیانی و پینه زانراو نه ناسراو ده گه رییم! ریزه مالیکی
ده سه یرو سه مه ره به شکلی هه نده سی بر بر به
لاباجه ی به جیه یلراو به جیه یشتراوی رهش و برش له
ده وروپشتی من بوو. وه کوو ئه وه بوو که هیچ کات
بوونه وه رییک نه ییده توانی له وی سه قامگیر و دانیش توو
ییت. به لام دیواره کانی سپی وی به پروونا کایه تی
که متا کورت ده دروشاوه، شتیکی عه جایب و غه ریب
بوو، شتییک که نه مده توانی باوه ر بکه م، له به رابه ر هه ر
کام له و دیوارانه راده وه سستام، سییه رم له بهر
شه به قی مانگه شه وی خه ست و مایه دار، وه دیوار
ده که وت به لام بیسه ر بوو. سییه ره که م سه ری نه بوو.
بیستبووم که ئه گه ر نیسیی که سییک سه ری نه بیست،
هه تاسه ری سال ده مریت.

به ترس و له رزه و واردی ماله که م بووم و په نام بو
هؤده که م برد. له وه خته دا لووتم دارسا، له دواپی
وهی که خوینیکی زور له که پووم هات به بیهوشی له
جیی و باندا که وتم. دایانه که م خه ریکی په رساری من
بوو.

بەر له وهی بـخهـوم له ئاویـنه چاوم له چروچاوی خۆم کرد، بینیم پروخسارم تیکشکا بوو، بنه‌پرو بیگیان بوو. به‌را‌ده‌یه‌ک ئاسه‌وار به‌راو ئه‌جکان‌دراو تیکچوو بوو، که خۆم نه‌ده‌ناسیه‌وه. چوومه ناو ته‌خت و خواب لی‌فهم به‌سه‌ر خۆم‌دادا، خۆم گه‌وزاند، پرووم له‌لای دی‌وار کرد، لاقه‌کانم کیشانه‌وه بال‌خۆم و خه‌ر کردنه‌وه، چاوه‌کانم له‌سه‌ر یه‌ک دانان و هه‌ودای خه‌یاڵم وه‌ده‌ست گرت. ئه‌وه‌وه‌ودایانه‌ی که چاره‌نووسی تاریک، خه‌ماوی، به‌هه‌یه‌ت و په‌ر له‌که‌یفی منی پیک‌ده‌هینا، ئه‌وه‌ش‌وینیه‌ی که ژیا‌ن له‌گه‌ل مه‌رگ و مه‌ردن پیکه‌وه تیکه‌ل ده‌بن و ته‌کس و ویننه‌و شکله‌کانی به‌ر چه‌وت و ته‌لاساو پێ و هه‌ن کردو لی‌گه‌وراو لاده‌ر وه‌دیدیت، ئاره‌زوو مه‌یله‌کانی کوژراوی دی‌رین، جاریکی تر زیندوو ده‌بنه‌وه هه‌اوا‌ری تۆله‌ده‌که‌ن. له‌م چاخه‌دا له‌سروش‌ست و دونیای په‌وه‌اله‌ت هه‌ل‌ده‌که‌ندرام و حازر ده‌بووم که له‌جه‌ره‌یانی ئه‌زه‌لی بنه‌پرو نابوود بم. چه‌ند جار له‌گه‌ل خۆمم جه‌زمه‌کرد: "مه‌رگ.. مه‌رگ..." "مه‌ردن... مه‌ردن..." "له‌کویه‌؟" ئه‌مه‌ ئۆخه‌ژنی دا به‌من و چاوکانم که‌وته‌سه‌ریه‌ک.

که‌چاوه‌کانم به‌سه‌ترا، بینیم که له‌ناو محه‌ممه‌دیه‌بووم، داریکی به‌رزیان چه‌قاند بوو، پیره‌میره‌کی که‌لاله‌یا‌ن له‌پیش هه‌و‌ده‌که‌م به‌سه‌ی‌داره‌هه‌لاوه‌سیبوو. چه‌ند که‌س ته‌نگه‌که‌ری مه‌ست له‌بن‌دار شه‌رابیان ده‌نۆشی. خه‌سووم به‌پروخساریکی داگیرساو، به‌چه‌هره‌یه‌ک که له‌کاتی پو‌نگ‌زاوی خه‌زانم، ئیستا ده‌بینم که په‌نگی لی‌وه‌کانی ده‌په‌رێ و چاوه‌کانی گچکه‌و ترسه‌نۆک ده‌بوون، ده‌ستی منی ده‌کیشا و له‌ناو خه‌لک تیده‌په‌ری و به‌میرغه‌زه‌ب، که

جلی سووری له بهر دابوو نیشان دهدام و دهیگوت:
"ئوهش له دار بدهن" ئهمن به ترس و لهزهوه له
خه و راده پهریم، وه کوو کووره دهسوتم و ئاورینگم
دهدان، له شم له ئاره قه دا تهرو شتل ببوو پروومه تم
ئاگریان لیده باری. بو ئوهی خوُم له دهست ئه م
کامووسه ی رزگار بکه م هه ستم ئاوم خوارد که میکم
له چروچاوی خوُم دا. دیسان راکشام، به لام خه وم
نه ده هات.

له بهر نیسی پرووناکی هه وه له گه وهی ئاو که له
سه ره فحه بوو ده مروانی. وام به نه زه ر دا هات هه تا
ئه و کاته ی که گه وه له سه ره فحه یه ناتوانم بنووم.
ترسیکی بیجیم بو ساز ببوو، که گه وه ده که وئ، رابووم
که جیی گه وه که ی پاریزگاری بکه م، به لام به هه وئ
دنه ی نه زانراو که بوخوُم ئاگاداری نه بووم، ده ستم به
ئه نه سست وه گه وه که وئ، گه وه که وته خووارو شکا. له
ئاکامدا پیلوه کانی چاوم پشاوتن، به لام وام هاته نه زه ر
که دایانه م هه ستاوه چاو له من ده کات.

مسته کانی خوُم له بن لیفه کرده گری، به لام چ
رووداو پیک پرووی نه داو نه قه ومما. له حالئ بیهوشی
دهنگی ده رکه ی کوچه م بیست، دهنگی پئی دایانم،
وه بن گه وچه که که وئ که ده مپا کانی له هه رد
ده خشان و چوو نان و په نیری هینا. پاشان دهنگیکی
دوور ده سستی فروختار پیک هات، که گاسی
ده کرد "سفره به ره شاتوت..."

نا، ژبانیکی باوو ئاسایی، خاووفش و مانده و ته ی
ده سستی پیکرد بوو. پرونا کایی زیده تر ده بوو، که
چاوه کانم هه لئان له تیک له وه دیاری که وتنی خوُر له

سەر پرووبەری ئاوی اسـتـیـلک که له دەرـبـیـجەى
هـۆـدەـکەـم وەـمـیـچـى کهـوتـبـوو دەـلەـرزى. وام هـاتە بەر
چا و که خەوى دوى شە و ئەوەندە دوورو ئاسوار بـپـراو
ریشە کیش کرا و بوو، وەک ئەوەى چەند سال پـیـش
کاتـیک که مـنـدال بـووم بـیـنـیـومە. دایانم چیشتی منى
هیناوه، وەکوو ئەمە بوو که پـرـوخـسـارى دایانم له سەر
ئاوینەیهک داییتەوه، ئەوندە درێژە پـیـدرا و ئالـدـوـوزـو کـزـو
و بەر چاوه کهوت، بە شـکـلـیـکى باوەر نه کرا و سـهـیـرو
سـهـمـهـره گۆرانکـارى بهـسـهـردا هـاتـبوو، وەک وەى که
قورسایى دەم و چاوى کیشرايیتە خوار.

هەر چەند نه نکى خوشەویستم دەیزانى دووکهـلى
قەننەى ئاوى، بـۆ مـن زەرەرى هەیه، بەلام دیسان له
هـۆـدەـکەـم قەـلـوونى دەکیشا. له بـنـهـرەـتەـوه هەتا
قەننەى نه دەکیشا به دەماخ نه دەبوو. ئەو هینـدە
دایانەکەم له ماله کهى له بووک و کورە کهى قسەى
بۆ کرد بووم، ئەمنیشى له گەل که یفەکانى شاوہتى
خوى هاو بەش و شەریک کردبوو. چەندە شـیـتـانەـیه!
جارو باره له خووه دەکەوتمە فکرى ژيانى که سـیـنى
مالى دایانەکەم، بەلام نازانم بۆ ژيان و خوشى
خەلکى دیکە، دلـى مـن وەژان دینیت- له حالیکدا
دەمزانى ژىوارى مـن تەواو بووه و به شـیـوـهـیهـکى
خەمماوى و له سـهـرەـخۆ دەکـوژـیـتەـوه! به مـن چ
پەيوەندى هەبوو که فکرم هاو دەمى ژيانى ئەو
شـیـتـانە و ئالۆجەلۆيانە بکەم که ساخ و سەلیم
بوون، باشیان دەخوارد، باش دەنووستن، و کارى
سەرجیان دەکرد و هـیـچ کـات زەرەیهک دەر دوو
ناسۆرى منیان هەست پینەکرد بوو، بالهکانى مردن
چ چرکه، له سەرو سیمایان نه خشا بوو؟

نه نه گيانم وه كوو مندا له كان له گه ل من ره فتاري
 ده كرد. ده يه ويست له هه موو شوينيك ته من بديني.
 ته من هيشتا له خيزانم شه رمه گيلاخه م ده كرد. كه
 لاقم له هه وده كه م دهن، ته من ته و خلتته ي كه
 له "له گه نم" كرد بوو دامده پوشي. شه بقمه ريكووپيك
 ده كرد. به لام له كن داياننه كه م چ شسيوه
 شه رمه گيلاخه م نه بوو. چونكه ته م ژنه كه هسيچ
 په يوه ندي له گه ل من نه بوو، خو ي ته وه نده تيكله به
 ژياني من كرد بوو. وه بيرم دي له م هه وده يه، له سه
 ئاوي حه نبار، كورسيان داده نا. ته من و داياننه كه م له
 گه ل ته م لكاته يه له ده وره ي كورسي ده نوو سستين.
 تاريك و رووني به ياني چاوه كانم هه لده هينا، شكلي
 سه ر په رده ي گول دوزي كه له پيش ده رگا هه لاهه سرا
 بوو له به رامبه ر چاوه كانم گيانم ده گرت، چ
 په رده يه كي سه يرو عه جايبات بوو؟ له سه ر په رده كه
 وينه ي پيره ميړيكي پشي كوور، وهك جوكياني هند،
 مه نديل به ستوو له بن داريكي شه نكه بي دانيشتبوو،
 سازيكي وه كوو سياتاري لپوه فان و سه ماکه ر له
 ده ست دابوو كيژيكي خوشكوک وه كوو بوگام داسي
 كايكه ردوخي بو تخانه ي هند ده سته كاني له زنجير
 كيش رابوو، وه كوو ته مه بوو كه ناچاره له پيش
 پيره ميړه كه، سه مابكات!

له به ره خو مه وه فكم ده كرد ره نكه ته م پيره
 ميړه شيان له گه ل ماريك له كي به رك ي له چالاو
 هاويش تبيت، كه به و شكله گوراوه و مووي سه ر و
 روخساري سبي بووه. له م په ردانه ي زيړ دوزي
 هندي بوو، ره نكه باوكم يان مامم له ولاتاني
 دوور كه وتوو يان نارد بوو.

وختییک زۆر لهو شکله خورد دهبوومهوه، دوترسام.
دایانم به خهوالوو له خه و قییت دهکردهوه، ئه و به و
هه ناسه ی بۆنی ناخۆش و مووی رهق و زوورو رهشی
له روخسارم دهخشا ئه منی به خۆوه دهکوشی.

سبجهینه که چاوم هه لیدینا دیسان ئه و هه ر به و
شکله وه به ر چاوم ده هات. ته نیا جه غزه کانی چرو
چاوی قولترو به پزوو گپژاوی تر وه کوریشک هاتبوو.
زوربه ی بۆ له بیرچوونه وه، بۆ راکردن و هه لاتن له
به رخۆم، سه رده می منالی خۆم وه بیر دینمه وه. بۆ
وه ی خۆم به ر له بییماری هه ست پیکه م، هه ست
بکه م که ساخ و سه لامه تم، هیچتا هه ستم ده کرد که
منالم و بۆ مردنم، بۆ له ناو چوونم، هه ناسه یه کی
دووهمی بوو که روحم و به زه یی به مندا ده هات، به
حالی منالیکی که دهرییت. له و وه ختانه ی پر
مه ترسی ژیا نی خۆم کاتییک روخساری ئارامی
دایانه که م ده بینی، ره نگ په ریوه، چاوکانی نوغرو،
پیده نگ و خه مگین و عیجز و په ره کانی ته نک ی لووت و
نیوچاوان ئیسکه کانی پانی ویم که ده بیی،
بیره قانه کانی ئه و کاتان له من دا زیندوو ده بوونه وه.
ره نگه شه پوله کانی ته ژ ی له ره مزو رازو نه ینی له وی
ده ده لاند، که هوکاری ئوقره گرته ی من ده بوو. خالیکی
گۆشتی که له سه ر لاجانگی بوو، مووی له سه ر
روابوو. وه ک وه ی که ته نیا ئه مرۆ ئاگاداری خالی وی
بم. پیشتر که چاوم له روخساری ده کرد ئه وها لپی
ورد نه ده بوومه وه و ئه وها به وردی لیم نه ده پروانی.
به لام ئه گه ر نه نک ی خۆشه ویستتم به ره واله ت
گۆرانکاری به سه ردا هاتبوو، هزرو فکری وه کوو خۆی
سه ر به مۆر ما بوو. ته نیا به ژیا نیکی زۆر تر

حەزوئىيلاقەى دەردەبەرى و لە مردن دەترسا. ئەو مەيش و مەگەسانەى كە سەرەتاي پاييز بو هۆدە هجووم و پەنايان دەهينا. بەلام ژيانى من، هەر پوژو هەر چركە دەگوراو جور بە جور دەبوو. واى بو دەچووم كە دريژايى زەمان و گورانكارىەك كە مومكين بوو ئينسانەكان لە ماوەى چەندىن سال تيانداسەقامگير بى، بو من ئەو پەلەو تاوو تيژى و خولوو سوورى مەسەلە، هەزاران جار دوو بەرابەر و توندتر بوو. لە حاڵىكدا كە خوشى وى بە شـيـوـهـيـەـكى ئاواژوو پـيـچـەـوانـە بو لای سفر دەروى و پەنگە لە سفرىش تىپەرى دەکرد. كەسازىك هەن كە لە بىست و پىنج ساليدا دەست بە پەنج و كويرةوەرى و عەزاب كيشان دەكەن، لە حاڵىكدا كە زوربە لە خەلك تەنيا لە كاتى مردنيان، زور سەبرو لە سەرەخۆ وەكوو چۆلەچرا كە پرونەكەى تەواو دەبێت، دەكوژێنەو.

نيورۆ كە دايانم فراوينى هينا، ئەمن كاسكى ئاشم وەسەر خۆم گيپرا، هاوارم كرد، بە هەموو تينم هاوارم كرد. هەموو دانىشتوانى مال هاتن لە بەر دەرگای مالم كو بوونەو. ئەو لكاتەش هات و زوو پەت بوو. چاوم لە زگى كرد، منالى وەزگى كەتوو، ئاوس بوو. نا، هيجتا نەزا بوو، چوون كە كيم باشيان خەبەر كرد. ئەمن لە پالخۆمدا كەيفم دەکرد كە هەر نەبێت ئەو گەوج و ئەحمەق و شيتانەم لە زەحمەت خستوون.

كە كيم باشى بە ردیڤىكى سى بستى، دەستوورى دا كە ئەمن تریاك بكیشم. چ دەرمازیكى بە قىمەت بو ژيانى پر لە كولوو دەردو ناسوورى من بوو!

جاخێـك كه تريـاكـم دهـكێـشا فـكـرم گهـوره و زهـريف، چـالاك دهـبوو. له ئاـقاـرو مهـلبهـنديـكى سهـرهـوهـى دونـيايى باـوو ئاسـايى، خۆـلوو سوـوريدـهـداو گـشت و گـوزارى دهـكـرد، بـيرو بۆـچـوون و خهـيـالات و هـزرهـكانـى له تهـلهـكهـو داوو بهـندى گـران و قورسـى شـتهـكانى سهـر گۆـى زهـوى ئازاد دهـبوو، بۆ لاى ئاسـمانى ئارام و بـێـدهـنگى دونـياى كـپ و به تال ههـلـدهـفـرى و دهـرۆـيى، وهـكوو ئهـوهـى ئهـمنى له سهـر بالهـكانى شهـمشـمه كوێـرهـى زياروويى دانا بوو، له دونـيايهـكى خالى و بهـتال و چـۆـل و هـۆـل و به ورشـهـو و درهـوشـانهـوه كه به چ لهـمپهـرێـك گهـچـان ناكات، سهـهـيرانـى دهـكـرد. به رادهـيهـك ئهـم كارتيكهـريه قوولـوو پـر له خۆشـى و شايى و كهـيف بوو ههـتا له مهـرگـيش خۆشـى پـتر بوو.

له قهـراخ مهـنـقـهـل كه ههـسـتـامهـوه چـوومه لاى دهـربـيـجهـى ڤوو به حهـوشـهـكهـمان، بـينـيم داـيانـم له بهـر خۆـر دانـيشـتبـوو، سهـهـوزى خاويـن دهـكـردـهـوه. بـيسـتم به بووكهـكهـى گوت: 'ههـموومـان دل زهـعـيف بووين، خۆـزـيا خۆـدا كوشتـبوـاى ئاسـودهـى بكات'. وهـك دهـلـيـن ههـكـيم باشـى به وانـى گوتـبوو كه ئهـمـن چـاك نابمهـوه. بهـلام ئهـمـن پـيـم سهـهـر نهـبوو. ئهـو خهـلـكه چهـنده بـي ئاقل و ئاوزهـو ئهـحمهـقـن! ساعاـتيـك دوايى بوـمـن چـيـشتـيـكى گهـرمـى هـيـنا، چاوهـكانى به هـۆـى گريان سوورو ههـلمـساـبوو. بهـلام له لاى مـن به تـۆـبـزى دهـمـى بهـبـزه دهـكـرد. له پـيـشهـ مـن گهـمهـى دهـكـرد، ئهـويـش چهـنده ناشـيانه! به خهـيـالى وان ئهـمـن نهـمـدهـزانى! بهـلام بـوـچى ئهـو ژـنـكه ئهـو هـيـنده سهـهـهـرهـت به مـن خۆشـدهـويـستى دهـردهـبـرى؟ له بهـر چ هـۆـيهـك خـۆـى به شهـهـريـكى دهـردى مـن دهـزانـى؟

پروژيک پارەيان دابوو، ئەو مەمکەکانی پیرەلۆک و
رەشی وەکوو گۆزەلەي لە زاری من ئاخیبوو. خۆزیا
خۆرە وە مەمکەکانی کەوتبوایە! ئیستە کە مەمکەکانی
دەبینم ئاوەز لە دەست دەدەم بۆ مەمکەکانی،
ئەوکات چەندە بە مگێزو ئیشتیایەکی هەرە زۆر
شیری ژيانی ویم دەمژێ و گەرمای لەشمان تێکەل
هەو دەبوو.

ئەو هەموو لەشی منی بە دەسمال پاک و خاوی
دەکردەو و دەستێرەو، بۆ ئەمە بوو کە ئیستەش بە
جورئەت و بێباکی و چاوە قایمی دەمسووری پروو
هەلماڵاوی و بیسەامی بێگەشی و زەهەلەداری و
زاتداری و جەسارەتی تایبەتی، کە مەمکەکانی ژێکی
بێ مێرد هەبێت، سەبارەت بە من پەرەتار دەکات.
هەر بەو چاوی منداڵی چاوی لە من دەکرد، چونکە
سەر دەمێک ئەمنی پەرەداشت. کێ دەزانی شاید لە
گەل من پانیانۆکی کرد بێت، وەکوو دەستە خوشک
کە ژنان بۆ خۆیان هەڵدەبژێرن. ئیستەش بە چ
پرسیارو تۆزەرەو و وەرد بینی دەي تەپاندەو، ژێرو
روو سەر نخوون و بە قەولی خۆي تەروو ویشک
دەکرد. ئەگەر خێزانم، ئەو لکاتە بە من راگەیبوایە،
ئەمن هیچ کات نەهەجوم، بۆ لای خۆم رێگە نەدەدا.
چونکە لە پال خۆمدا فکرم دەکرد کە بازەو دایرەي
هەزوو هەست و ئیحساسی جوانی خێزانم زیادەتر لە
ئێ دایانم بوو، و یان تەنیا شاوەت ئەو هەست و
شەرم و حەيای بۆ من وەدیپێنابوو. لەم بارەو لە کێ
دایانەم کە مەترم پروو دەربایستی هەبوو و تەنیا ئەو بوو
کە بە من پەرەگەشت.

ره نـگه دایه نـم ئاقـیـده ی وا بـووه که قهزاو قهدهر
ئه مجـۆره بووه، هه سـاره که ی ئه مه بـووه. جـگه له مه
ئه و له بـیمـاری منـی که لکـی نـاحهزو نـابه جـئ
وهرده گـرت، هه مـوو دهردی دـلـی بنه مـاله که ی، گـشت و
گـوزار، ده مه ته قه و مــرچ و مــۆری و به به ریه ک
هه لاچـوون و په ره چه نـگ و چه چهـر، ده مه قـاله و قـونه
شهر و گیانی به دفهرو هه رامزاده یی و گدا نشینی
خـۆی، بـۆ مـن ئازهنـتی ده کردو له داشـگیرو بـیژینگ
ده داو شـی ده کـرده وه ودـل پـری خـۆی له بـووکی
هه بـوو، وه ک ئه وه که هه ویـی ئه وه، و له ئیشـق و
ئه وینـداری کـوره که ی سـه بارهت به وی دزیـوو، به چ
غـرز لـی ده گـیـراوه و نه قلـ ده کرد! ده بی بـووک
خوشـکۆک بـیت! ئه مـن له دربیچه ی پرو به هه سـار
ئه وم بینیبوو، چـاوی ده مه ری، مـووی بـۆرو، که پـۆی
قه له می بوو.

دایانم جارو بار له مـوجزاتی ئه نبیاو ئه ولیا قسه ی بـۆ
ده کردم، به بـۆچوون و خه یـالی خـۆی، ده یه ویست ئه مـن
به وه دـل ئـۆقره پـبـدات. به لام ئه مـن به فکـری پـیس و
ره زالهت و سـووک و په سـتی و بی ئاوهزی و نه فامی
و تینه گیشـتوووو حه مـاقهت ویم حه سـپـهت ده برد. جار
وابوو کاری سیخوری و شـۆقاری بـۆ ده کردم، بـۆ نموونه
چه ند رۆژ پـیش به منـی گوت: که کـیژه که ی- یانی
لکاته- کراسی قیامهتی بـۆ مـنـاله کی خـۆی دروه.
دوای وه کوو وه ی بـوو ئه ویـش ده یزانی و دـلـی منـی
ده داوه. جارو بار ده چـئ له ده روجـیرانان ده واو ده رمان
دینـئ، لای ته له سم و چاره نـۆرو حه ساوگه ری، خـاوهن
جام ده روات. کتـیب ده کاته وه، سـه بارهت به مـن له
گه ل ئه وان راویژ ده کات. چوار شه مۆ ئاخـری سـال چـوو

بوو لای شەمۆلە، کاسکێکی ھێنابوو کە پیاوازو برنج و
رۆنی بۆبای تیدا بوو. گوتی ئەمە بە نییەتی
سەلامەتی من سوال کرد بوو. ھەموو ئەو
گەندوگە سافەتانی بە دزی دەرخواردی من دەدا.

بەین، بەین، ھەموو کولاوەکانی ھەکیم باشی لە
ناوکی من دەبەست- ئەو دەرمانانە بە پیری
بۆمن بە ڕەوا زانی و شیاو دانابوو: سماق، ڕب
سوس، کافور، پەری سیاوشان، گۆلی سپی بابونە،
رۆنی قاز، تۆی کتان، تۆی سەنەوبەر، خاکە شیرو
نشاستە ھەزار جور مەزەخەفاتی دیکە...

چەند رۆژ پێش کتێبێکی دوای بوو ھێنابوو کە
بەستێک تۆزی لە سەر کەوتبوو. نەک تەنیا کتێبی
دوای بەلکوو ھیچ جورە کتێب و نوشتە و ھزرو فکری
کشتەکی ئەلوجەلۆکان بە کاری من نایە. چ پێویست
بە دروو دۆدی بوو؟ ئاخۆ ئەمە من بۆخۆم
ئاکامی زنجیرەیک بەنەچەکەو، تۆرەمە، ڕەسەن،
ڕەچەلەک، ڕەگەز، قەرەچە، ۆل، نەژاد، وەچە
نەسەلەکانی ڕابردوو نەبووم، و ئەزموونی ئێرسە
ئەوان لە من دا نەما بوو؟ ئاخۆ ڕابردوو لە خودی
مندا نەبوو؟ بەلام ھیچ کات بە نۆیژگە و نە دەنگی
بانگدان و دەست نۆیژ گرتن و تەف فەیدان و دوو قەت
بوونەووە لە بەرابەر خۆدایەکی بە قودرەت و خاوەن
دەسەلات و توانا و سەر بەست کە دەبی بە زوانی
عارەبی دەردی دلی خۆتی بۆ بپشکنیەووە بۆی ڕاقەو
ئازەنتی و شی بکە یەو، دەنا گویا حالی ناییت، لە
من کار تێکەری نەبوو. ئەگەر چی پێشوو کە لەش
ساخ بووم چەند جار بە تۆبزی بۆ نۆیژگە چوومەو
نۆیژم کردووە و تێکۆشاوم کە دلی خۆم لە گەل

خەلکی دیکە جوورو ھاو ئاھەنگ بکەم. بەلام
چاوەکانم لە پرووی ئەو کاشیانی پەر لە نەخش و
نیگاری دیواری مەزگەوت، کە ئەمنی بوو لای خووی
رەکیش دەکردو دەبرد بۆ ئەوەی بمههوی لەم وەسیلە،
رێگەیی هەلاتن و دەرباز بوون بۆخۆم پەیدا دەکرد،
زەق پروانی. لە کاتی دوعاکردن و پارانەو چاوەکانی
خۆم لە سەر یەک دادەنەن لە پەیی دەستم لە بەر
روخسارم دەگرت. لەم شەووەی کە بوو خۆم وەدیھێنا
بوو، وەکوو ئەو وشانەیی کە بێ بەرپرسیاریەتی فکری
لە خەو دا دووپات و چەند پات دەبنەو، ئەمن دوام
دەکرد. بەلام دەریزینی ئەو وشانە لە قوڵای دل نبوو.
چونکە ئەمن زۆرتر حەز دەکەم کە لە گەل خودا-چونکە
یان ئاشنایەکی قسەبکەم هەتا لە گەل خودا-چونکە
خوای لە من سەروترو زیادەتر بوو. ئەوکاتەیی کە لە ناو
جێبوو بانی گەرم و نەمدار نوسستیووم هەموو ئەو
بابەتانەم بە پراوەی دەنەکی جووێکی بایەخ بوو
دانەدەنا، یان بۆ مانیان بە ئەندازەی دەنگە جووێکی
نەرخ و قیمەت و ئیحتوبارو قەدر و ئەرزیش نەبوو، و لەو
چاخ دا نەمدەویست بزانم کە لە پراسیتیدا خودایەکی
بیەیی هەبە یا کوو تەنیا شووینی سەر هەلەدانی
فەرمانەرەو و حوکمرانان سەر گۆی هەردە کە بوو
قایمبوونی پەلەو پایەیی باری تەعالاو بە تالانبردن و
پورکردن حەق پامالین و رووتکردنەو مال لێساندنی
موسکینەکان و پرایەتەکان و هەزارەو دەستەووەستان و
ژێر دەستانیی خۆیان بە خەیاڵیاندا هاتوو،
فەرزیان کردو، وینەو پروو پەری پۆی هەردیان بە
ئاسمان پەنگداو تەو! تەنیا دەمەویست بزانم کە
شەو بە سەبەیی دەگەینم، یان نا؟ هەستم کرد لە
بەرامبەر مردن، مەزەب و ئاقیدە چەندە سست و

منڊالانەو نڙىزىكەى جوړه گشت وگوزار بوو ټه
كهسانهى لهش ساخ و خوښ بهخت و شانس بوو!
له بهرامبهردا بهراستى مهترسى و ترسنووكى مردن
و شيوهى گيان عذاب دهر و جانكاه كه ريښه پري
ټهوهى پهيوه نډار به سزاو هقهدهست و گيان و روژى
هاتوو هاوار له زاريان كوشىووم و له ميښكيان
چه سپاند بووم فريوهكى بى تام و چيژو ببوو، ټه
دوعايانهى كه فيريان كرد بووم له بهرابه ر مهترسى
مهرگ و مردن چ كارتىكه رى نه بوو.

نهك ترس له مردن برؤكى منى بهرنه ده دا.
كه سنازيك كه ره نچ و كوږه وه رى و دهر دو كوليان
نه كيشاوه ټه و زاراوانه نافامن و لږى حالينابن و تڼى
ناگه ن. به راده يه ك جوانى ژيان له من دا زيده ببوو
كه بچوكترين چركه ي خوښى ټوله ي گه لږك كاترم پري
دل ه كوته و پريشانى و بيتاقه تى و بيقه رارى ده كردوه.
دهم ديت كه كول و خه م و دهر دو كوږه وه رى و
كووله وارى نه بوونى و هه ژارى هه تلله و هه لوه دايى
ئاراگيلى دهر په راندن و برسپايه تى و بى ماف بوون
هه يه، به لام به تال و عه تال له هه ر جوړه چه مك و
زانراو مه به ست و مانا بوو. ټه من له ناو ټالوجه لوكانى
ره چه له ك و نژادىكى نه زانراو نه ناسراو، نه ناس ببوو،
به جوړىك كه له بىرم كرد بوو كه پيشوو، به شىك له
دونىاى وان بووم. شتىك كه مه ترسيدا روترسپنه رو
ټوقينه رو وحشتناك بوو، هه ستم پيډه كرد نه زيندووم
و نه مردوو، ته ني سامردوه كى جولاوه ببوو، كه نه
پهيوه نډم له گه ل دونىاى زيندوان هه بوو و نه له
فهراموشى و ناسايشى مردن كه لكه وهرده گرت.

ههوللی شهو له رهخ مهقهلی تریاک پرابووم، له دهربیجهی هۆدهکهه چاویکم له دهروه کرد، داریکی ویشکی رهش که له دووکانی قساوی کرا بوو، وه بهر چاو کهوت. سیبه رهکانی بولیل تیکه زیبوون. ههستم پیکرد که هه موو شت به تال و ئامانه تییه. ئاسمانی رهشی قپراوی وه کوو ره شماییکی کۆن و دریاو بوو که به هوی هه ساره کان له ئه ژمار به ده ر ورشه دارو کون کون ببوو. له وه خته دا دهنگی بانگدان بهرز بووه، بانگیکی بی وهخت بوو، گویا ژنیک- رهنگه ئه و لکاته- منالی ده بوو، قروسکهی سه گیک له گه ل بانگه که ده بیسترا. ئه من له پالخۆمدا فکرم کرد: "ئه گهر ئه و قسه راسه ته و هه ر کهس هه ساری خووی ههیه، هه ساره ی من ده بی دوورو بولیل و بی مانا و مفهوم ییت! له وانهیه ئه من هه ر له بنیات ئه سستیره م نه بوو ییت!".

له و چاخه دا دهنگی ده ستهیه ک پاسه وانی مه ست له ناو کوچه بهرز بووه، که تیده په رین پیکه وه گه مه و قسه ی قورو بیتامیان ده کرد. دواپی هه موو پیکه وه ئه و بالوره یان ده ست پیکرد:

" وه ره برۆین با مه ی بخۆین، شه رابی مو لکی ره ی بخۆین، ئیستا نه خوین که نگی بخۆین؟"

ئه من به وه ره زی و جارزی خوُم کیشاوه دواپی، دهنگی وان له هه و به شیهو کی تاییه ت ئاوازه ی ده داوه، ورده ورده دهنگه که یان دوور بووه خه فه وکپ بوو. نا، ئه وان کاریان به مه ن نه بوو، ئه وان هه ر نه یانده زانی و ئاگیان له خو شیان نه بوو....

جاره کی دیکه کپ و بیده نگی و تاریکی بالی به سه
هه موولایه ک داکیشا. ئەمن چۆله چرای هۆده کهم
هه لکورد، ههزم ده کورد که له تاریکان دابنیشم.
تاریکان، ئەو مادهیهی خهست و رهوان که له هه موو
شوین و هه موو شت ده لاندنی ههیه، ئەمن به ویم
عادهت گرتبوو، ئالوودهی ببووم. له تاریکان دابوو که
فکهره کانم ون بوون، مهترسی له بیرچوو، ههزری به سام
و هه یبهت و باوه پر نه کراو که نه مده زانی له کام
قولینچکی میشتک خۆی وه شار دبووه و حاشا دردا بوو،
هه موو شت له سه ره تاوه گیانی ده گرت، به لام
لاسای منی ده کوردوه، ده مه لاسکهی ده کورد.
قولینچکی هۆده، پشیتی په رده، له رهخ ده رگا، تهژی و
دارمال لهو هه زرو فکهرانه و هه یکه لی بیشتکل و
هه ره شه کهر بوو. له وی له قه راخ په رده، هه یکه لایکی
ترسه نوک دابنیشتبوو، نه ده بزووت، نه خه مناک بوو نه
خۆش حال و به که یف، هه ر کات که ده گه پرامه وه له
گلاینه ی چاومی ده روانی. به پروخساری وی ناسیاگ
بووم، وه کوو ئەمه بوو که له مندالی ئەو قه لافهت و
به ژن و بالایه م بینیه وه. رۆژیکی سیژده به ده ر بوو، له
رهخ چه می سورن، ئەمن له گه ل منداله کان گه مه ی
"سرمامک" م ده کورد، ئەو په چک و بیچم و پۆته راک و
ته رح و چروچاوو دیدارم هه اتبووه به رچاو، که به قیافه و
ده موو چاوی دیکه که به ژن و بالای کورت و
مه سه خه ره و بی مه ترسیان هه بوو خۆی نواند بوو،
په نگوو ره والایک وه ک ئەو مروقه قه ساوه که پروو به
پرووی ده ربیچه ی هۆده م ده چوو. وه ک ده گپرنه وه ئەو
کابرایه له ژیا نی من تداخولی هه بووه و ئەوم زور
بینی بوو! گویا ئەو سیبه ری جمگی من بوو، له
بازنه ی سنوورداری ژیا نی من هه لکه وتبوو...

کاتیک هه ستم چۆله چرا هه لکه م ئه و هه یکه له خود
 به خود له بهرچاوم رۆیی و بزرو ون بوو. چۆمه بهر
 ئاوینه که له خۆم رامام، ئه و وینیهی که له ئاوینه ی
 نهخش بهست بیانی بوو. باوهر نه کردوو مهترسیدار
 بوو. وینیهی من به تابشت ترو له خۆم خۆی ده نواند،
 ئه من وهک ئه کسێ سهر ئاوینه بووم. وام به فکردا
 هات ناتوانم ته نیا له گه له خۆم له هۆدهیه کدا
 بمینمه وهو بژیم. دهترسام ئه گهر هه لیم و بۆی پراکم و
 بۆی دهر بچم ئه و وه دوام بکهوئ، وه کوو ئه وه که دوو
 پشیل به بۆ پهره چنگ روو به روو ده بن. به لام ده ستم
 بهرز کرد، بهرچاوم گرت هه تا له چاله ی له پی ده ستم
 شه ویک ئه به دی بخولقینم. زور به حالاتی ترس بۆم
 که یف و مهستی تاییه تی هه بوو به جوړیک که سه رم
 گێژ ده بوو، چۆکه کانم سست و شل ده بوو،
 ده مه ویست پرشیمه وه. له ناکاو ئاگادار بووم که له
 سه رلاقه کانم پراوه ستاوم. ئه م مه سه له بۆم سه یر
 بوو، موحیزه بوو. چلۆن ئه من ده متوانی له سه ر
 لاقه کانم پراوه ستم؟ وام به زه یندا هات ئه گهر یه کیک
 له قاچه کانی خۆم ده بزوت هاوکیشی خۆم له
 ده ست ده داو جله وم له ده ست دهر ده چوو، جوړه
 حالاتیکی سه ره گێژه بۆم په یدا ببوو. زه ویی و
 بوونه وه رانی به پرا ده یه کی زۆر له من دوور ببوون. به
 جوړیکی ناروون و نادیار ئاره زوی بوومه له رزه، یان
 هه سه ره راخوشانیکی ئاسمانیم ده کرد، بۆ ئه وی
 بتوانم سه ر له نوێ له دونیا ی ئاسووده و ئارام و
 پروناک بیمه سه ر گوێ زه وی.

کاتیک ویستم بچمه ناو نوین، چهند که رت به خۆم
 وت: "مردن... مردن...". لیهو کانم پیکه وه وه نووسا

بوو، بهلام له دهنگی خوم دترسام. له بنیات بوړی و به جهرگی و نازایه تی و بڼه ځی پېشوو له من دا نه ما بوو. وه کوو میشم لېهاتبوو که سه رتهای پاییز بو هوده هېرش دینن، میشه کانی ویشکبوو بڼگیان له دهنگی وزه ی بالی خوځان خوځ ده کهن وده ترسن وده رونه وه. چرکه یه ک بڼه دهنگ و بزوتنه وه میگه لیک له سه ر دیوار کروشمه ده به ستن و خومات ده دهن، کاتیک که تیگده گهن که زیندون خوځان بی ترس و واهیمه و هه راس، به د روو دیوار داده کهن و ترمی وان له که لښ و قوژی هوده ده که ویت.

پلوه کانی چاوم که ده هاته خوار دونیا یه ک بی ناسه واری له پېشم نه خشی ده به ست، دونیا یه ک که هه موو بوخوم وه دیه ښابوو وله گه ل فکروه زرو بینینه کانم هاو ته رازو به رام به ر ده هاته وه، له حالیکدا زور راست ترو سروش تی تر له دونیا ی وه خه به ر بوون و هوش یاریم بوو، وه کوو نه مه چ له میپه رو پېشگر له پېش فکرو بیروچوونم بیه ی نه بوو، زه مان و مه کان کار تیکه ری خوځان له ده ست ده دا. نه مه هه سستی ش او ه تی کوژراو که خه وی وه دیه ښانی وی بوو بېچووه ښانی تاجی دوا یینی ئیمه بوو، ئارووشه کانوو رووداوه کان باوه ر نه کراو، به لام سروش تی له به ر چاوی من شکل پیده داو ده خسته به ر چاو، پاش نه وه ی که وه خه به ر هاتم له و چرکه دا هیچته ا به بوونی خوم شک و گومان هه بوو، له زه مان و مه کانی خوم بیخه به ر بووم، گویا نه و خه وانه که ده مدیتن هه موو بوخوم دورست کرد بوو شروقه و لیکدانه وه ی راستی نه وم ده زانی.

به تلایک له شه و تپه پریوو که خهوم ویکهوت. له ناکاو بینیم له کوچه کانی شاریکی نامو که ماله کانی سه یرو سه مه ره و به نه شکالی هنده سی، قویچ و چوار قولینچک، به ده ریچه ی کورت و تاریک دورست کرا بوو و له دهرو دیواری نه وان گولی نه یلوفه پر هالا بوو، به ئازادی و سه ر به سستی ده گهرام و به هاسانی هه ناسم هه لده کیشا. به لام دانیشتوانی نه و شاره به نه خوشیه کی غه وارو بیگانه یه ک مرد بوون. هه موو له جیی خویان رهق هه لاتبوون، دوو تنووکه خوین له زاریان هه تا سه ر جلوو به رگیان هاتبوو خوار. ده ستم له هه ر کامه کیان ده دا سه ری هه لده قه ندرا و ده کهوت.

گه یمه بهر دوو کانیکی قساوی، مروؤیک وه کوو پیره میړیکی که لاله، له بهر ماله که مان به شالگه ردزیکی به سستراو، کاردیکی ده سته داری له ده ست دابوو و به و دوو چاوی سوووری وه کوو نه وه که پیلوه کانیان پریبی له منی ده روانی. ویستم چه قوکه ی له ده ست ده ریتم، سه ری هه لقه ندراو به هه ردا کهوت. نه من له عه جمهت وترسان ده ستم به هه لاتن کرد. له کوچه کان هه لده هاتم، هه ر که سیکم ده بینی له سه ر جیگای خوی رهق هه لاتبوو. ده ترسام ئاور وه پشت سه رم ده مه وه. که خوم گه یانده بهر ده رگای خه زوورم، برای خیزانم - برای گچکه ی نه و، لکاته - له سه ر سه کو دانیشتبوو، ده ستم له گیرفانم رو کرد که دوو کولیچه ی بو ده ریتم، ویستم وه ده سستی بدهم به لام وه ختییک ده ستم ویکهوت، سه ری هه لقه ندرا و کهوته خوار. نه من هاوارم کرد و له خه و هه خه بهر هاتم.

ههوا ههچتا تاريك و پروون بوو، دلم لاييدهدا، وام به نه زه هات كه ميچ له باني سهرم قورسايي ده كرد، ديواره كان له راده و نه اندازه به ده ر نه ستور و به جه م بيوون، سينگم دهيه ويست بقه لشيئت. سومايي چاوم بيرهنگ بيوو. سه ر ده ميك به حالاتيكي ترسه نوک چاوم له كوله كه و كاريتو و ئاله داره كانى هو ده برييوو، نه وانم ده ژماردن، و دوو باره و جاريكي ديكه و ديسان له سه ر را ده ستم پي ده كرده وه. چاخيك چاوم هه لپشاوتن دهنگيك هات. نه كه گيانم هاتبوو، هه تا هو ده كه م كه سكه بدات، چيشته نه ي منى له وه تاخى باله خانه دانا بوو، نه من چوومه باله خانه دانيشتم. له و سه ره وه پيره مي ريكي كه له لا، له به ر هو ده كه م سه رو كه لله ي ديار نه بوو، ته نيا له لا ي چه په وه پيا وه قه سا وه كه م بينى، به لام ره فتارو كردارى وى كه له دريچه ي هو ده كه م به شيوه يه كي ترسه نوک، قورس، هه لسسه نگاو وه به ر چاو ده كه وت، له سه ره وه به هه ژارو مه زلوومانه ده بيندرا، وه كوو نه وه ي كه نه و مروقه نه ده بو ايه كاري قه سا وى يئت و كه مه ي كردوه. پاشته ركي نه و نه سبه ره شوو كز و بيره ي زانه ي له دوو لا دوو كه له شى په زيان پيه هلا وه س را بوو، كو خه ي ده وي شك و قوليان ده كرد. كا برا ي قه سا و ده سستى چه وري به سميلى داهينا، چا وه كي كپي ارانه ي له مه ره كان كرد دوو سه ري له وان به زه حمت برد به چه نكه كي دوو كانى هه لا وه سين. سه ري مه ره كانى ده لا وان دنه وه. ره نكه دوئ شه و كه ده سستى له له شى خيزانى خشاند يئت، بيرى مه ره كان كر دى و فكري كر يته وه، نه گه ر نه كي كو شت بو ايه، چه نده ي پاره وه رده گرت!

که گه سسک لږدان ته و او بوو، بو هـوډه که م گه پرامه وه،
پريارېکم گرت- پريارېکي ترسـيـنـهـرو تـوـقـيـنـهـر : چـوـوـمـه
خـلـوـهـتـي هـوډه م، چـهـقـوـي دـهـسـک ئيـسـکـم له
سـنـدـوـقـوـله دهره يـنـا، تـيـغـه که م به داوينـي عـهـبـام خـاـوـيـن
کرده وه و له بن سـهـرـيـنـم دـاـنـا. نه و پريارم له ميـژـ بوو
گرتـبـوـو. به لام نه مـدـه زانـي چ له بـزـوتـنـه وهـي مـرـوـقـي
قه ساودا بوو کاتيک که رانـي مـهـرـه کـانـي پـشـک پـشـک و
له ت له ت دـهـبـيـري، له تـهـرـاـزـوي دـهـدا و وـهـز ن دـهـکـسـرـد،
دوايـي سـيـله چـاـوـيـکـي به ئا فـهـرـمـي دـهـکـر د که ئه مـن له
خـوـرا هـهـسـتـم کـر د که دهمه ويسـت لاسـاي وي
بـکـه مـه وه. به پـيـوـيـسـتـم زانـي که ئه م که يـفـه بـکـه م. له
دربـيـجـه ي هـوډه که م له نا و هـوـرـه کـان کـوـنـيـکـي به
ته و او ي عـاـبـي قـوـول، له سـهـر ئا سـمـان و هـبـه ر چـا و
که و ت. و ام به زه يـنـدا هـا ت بـو ئه وي بـتـوانـم بـگـه مـه وئ،
دـهـبـيـي له نه رديـوـا نـيـکـي به رز و هـسـسـه ر که و م. قـهـراخ
قـوـجـاـخـي ئا سـمـان هـوـري زه ردي خـهـسـت و خـوـل،
ئـهـوـيـي ئا لـوـوـده کـر د بوو، به جـوړـيـک که له سـهـر هـمـو و
شـار قـورسـايـي دـهـکـر د. هـهـوا يه کـي به سـام و تـهـژي له
که يـف بوو. نـا زانـم بـو چ ئه مـن بـو هـه ر د دـا دـه هـا تـمـه وه!
دا يـم و دـهـر هـم له م شـيـوه هـهـوا يه ئه مـن و هـفـکـري
مـر د ن دـه که و تـم. به لام ئيـسـتـا که مـر د ن به پـرـو خـسـاري
خـو يـنـسـاي و پـه نـجـه ئيـسـتـا که کـانـي، گـه ر و و ي
رېکـده کـوشـيـم، ئيـسـتـا تـه نـيـا پـريـار م گرتـبـو و که ئه م
لکـا تـه ش له گـه ل خـو م به ر م هـه تـا دوايـي مـن،
نه لږن "خودا لږخو شـيـو و ئا سـو و دـه بـو و!"

له م چـا خـه دا له به ر دـه ر بـيـجـه ي هـوډه که م تـا بـو و تـه کـيـان
دـه بـر د، که پـا رـچـه کـي پـه شـيـان به سـه ر دا هـه لکـيـشـا بـو و،
له سـه ر هـو هـي تـا بـو و ت شـه مـيـان ئا يـسـا نـد بـو و ن.

دەنگى "لااله الا الله" ئەمنى ئاڭدار كىرد. ھەممو كاسىبكىرو رىبىبىوار لە رىبىبىگەى خۇيان دەگەرەنەو ە حەوت ھەنگاۋ بە دواى تابووت دا دەرۋىشتىن. ھەتتا كابراى قەساۋىش ھات و بۇ خىر، حەوت شەقاۋ بە دواى تابووت دا رۋىيى و بۇ دوۋكان گەرەۋە. بەلام پىرە مېرى دەستفرۇش كەلوۋ پەلەكانى لە سەر سفرە كۇ نەكردەۋە. ھەممو خەلىك رەنگ و پروخسارى مجدىان بە خۇۋە گرتىۋو! رەنگە ۋەپىرى فەلسەفەى مردنى ئەو دونىا كەوتىۋون! دايانەكەم كە بۇ مىنى غەزاي گەرم ھىنا، بىنىم نىۋچاۋن گىزىۋو،،دەنگە تەسىيىحى گەرەى داۋىشت و لە گەل خۇى زكىر دەكىرد. ھات نىۋزەكەى لە پشت ھۇدەكەى مىن كىرد و بە دەنگىكى بەرز دەخوئىند "الاهم،الاهم..."

ۋەك ئەۋەى كە ئەمىن كار بە دەستى لىپوردنى زىندەكان بىم! بەلام سەر جەمى ئەو بىزدان و پاسقالى لە مىن دا چ كار تىكەرى نەۋو. بە پىچەۋانە كەفم دەكىرد كە ئالۇ جەلۇكانىش ھەر چەند ئامانت و درۇ، بەلام چەند چىركە دونىاي مىنان دەپىرى. ئاخۇ ھۇدەى مىن تابووتىك نەۋو؟ جىۋوبانىم ساردتر و تارىك ترو تەنگتر لە قەبر نەۋو؟ جىۋو بازىك كە دایم و دەرھم لە گورى ۋو، ئەمنى بانگىشتىن بۇ نووستىن دەكىرد. چەند كەرەت ئەو فكىرم ھاتە بەر، كە لە تابووت دام. شەۋانە بە تەرتىب و لىك و لە بارى ھۇدەكەم گچكە دەۋو، ئەمنى رىك دەكوشى. ئاخۇ لە قەبر ئەو ئىحساسە ناكەن؟ ئاخۇ كەس لە ھەست و ئىحساساتى دوايى مەرگ خەبەردارە؟

ھەر چەند خوئىن لە لەشى مىن رادەۋەستى و پاش شەۋ رۇزىك بازىك لە ئەندامى مىن دەست بە لىك

بلاو بوون ده کات، به لام هه تا سه رده ميک دواي مردن
مووي سه رو زين ووک شين ده بنه وه. ئاخو
هه سته کاني ده روني و هه ناو نه ژنه و نه شينه ویش
دوايي پراوه ستاني دل له ناو ده چن و يان هه تا
سه رده ميک له پاش ماوه ي خوينيک که له ده مارو
ره گه کاني گچکه دا هه ن، له ژيان يکي ناروون و نادي ار
به رده وام ده بن؟ هه ست به مهرگ بوخوي ترسه نوکه،
چ بگات به نه مه که هه ست بکه ن که مردوون! پيري
ئه وه ها هه ن که زه رده خه نه يان له سه ر ليوو به
پيکه نينه وه ده مرن، وه کوو نه مه که ده خه ون، يان وه ک
چوله چرايه ک که ده کوژيته وه. به لام لاوه کي به گورد
که له ناکاو ده مري و هه موو نه ندامي له شي هه تا
سه رده ميک دزي، له گه ل مهرگ ده جه ننگي، چ
هه ست و ئي حساسيکي ده ييت؟

گه لايک جار به فکري مردن و له ت و په ت و پزيوو
بووني له شم که وتبووم، به شيوه يه ک که نه م فکره
نه مني نه ده ترساند، به پيچه وانه ئاره زوه ي به راستيم
ده کرد که نيست و نابوود بم. له ته نيا شتيک که
ده ترسام نه مه بوو که زه يراتي له شم بو ناو زه يراتي
له شي ئالوو جه لوپه کان بپروات. نه م فکره له بووم له
تابشت به دوورو باشار نه کراو بوو. جار وابوو دل م
ده يخواست هه تا هه موو زه يراتي له شي خووم به
وردي کو کرد بو او وه و له ده ستم دا راگرتبو ايه، هه تا
زه يراتي له شي من که مالي منن، بو ناو له شي
ئالوو جه لوکان نه چن. جار فکرم ده کرد نه وه ي که
ده ميني، که سازيک که له سه ر گيانه لالاو ئاويلکه دان
و ئاو زينگ دانن، نه وانيش ده ياندي. ترس و له رزو
دله هوره و مهيلي ژيان له مندا دامرکا بوو، له ئاخيني

ئاقىدە يەك كە دەمىشكى مىنان ھاوشىت بوو
ئارام بوونىكى تايىبە تىم لە خودا ھەست پىدە كرد. تەنيا
شىتىك كە لە منى دلخوشىدە رەو و دلنەوادە رەو
دە كرد، ھىواى نەبوون پاشى مەرگ بوو. فكىرى ژيانى
سەر لە نوئ ئەمنى دەترساند و ماندوودە كرد. ئەمن
ھىچتا بەو دونىايەى كە دەويدا ژيانم تىپەر دە كرد
ھاودەم نەبووم وخۇم پىنە گرتبوو، دونىاي دىكە چى
بۇ من تىدا بوو؟ بىگومان بە دەردى منى نەدە خوارد؟
ھەستەم دە كرد كە ئەم دونىا بۇ من نەبوو، بۇ
دەستە يەك ئىنسانە كانى بىچەيا، پىروو، سىوالكەر،
زانىارى فروش، چوار داو روو، چاوو دل برسسى، بۇ
كەسانىك كە لىھاتووى ئەو دونىايە خولقاندرابوون،
لە دەسلە لاتدرانى زەوى و ئاسمان وەكوو سەگى
برسسى لە بەر دەركەى قەساوى كە پشكە پۆكىك
كلكە سووتە دەكات سىواليان دە كرد. ئىكلامىان
دەكىشا و ماسىتاوچىەتى و زوان لووسسى و خو
رىكخەرى پىرامووسسى تەر زوانى و تەشى رىسىيان
دە كرد. فكىرى ژيانى سەر لە نوئ ئەمنى دەترساندو
ماندو دە كرد. نا، ئەمن ئاتاجىم بە بىنىنى ئەو ھەموو
دوونىايانەى ھەلىنچە پىنەر و قىافانەى نكەتبار نەبوو.
مەگىن خودا ئەوندە نەدى بدى بوو، كە دونىاي خو
بە چاوى ئىمە داداتەو؟ بەلام ئەمن تارىفى درو
ناتوانم بىكەم و لە حالىكدا كە دەبى دونىاي تازە
بىرى، ئارەزوم ئەو بوو كە فكىرە ھەست و
ئىحساسىكى بىھەست و پىنج تەزاو ھەلقەندراوم
ھەبوایە، بە ھاسانى پشوو ھەلدەكىشا، بى ئەو
ھەست بە ماندووتى بىكەم، دەمتوانى لە سىبەرى
كۆلەكە كانى پەرسىگەى "لىنگم" بوخۇم ژيانم
تىپەر كەم. پىاسەم دە كرد بەجۆرىك كە خو لە چاوم

نه که وتبوايه، قسه‌ی خه‌لک و ده‌نگی ژيان گويچکه‌ی
که‌ر ده‌کردم.

هه‌ر چه‌ند زورت‌ر ده‌چووومه بـاله‌خوم، وه‌کـوو ئه‌و
گيانله‌به‌رانه‌ی که‌ وه‌رزی زستانان خويان له‌ کوزيک
ده‌کـوتن و ده‌خـزين، ده‌نگی ئی دیکه‌م به‌گويچکه
ده‌بيست و ده‌نگی خوم له‌ گه‌رومدا گوي لیده‌بوو.
ته‌نيایي و لاتهریکي و دوووره‌ په‌ريزي خو له‌ خه‌لکی
دوور خستنه‌وه‌و دزينه‌وه‌، خو‌ی له‌ پشت سه‌رم
حاشار دابوو، وه‌کـوو شه‌وه‌کانی ته‌زه‌لی مه‌يو و
تيکشيلدراو تیکچـرژاو بـوو، شه‌وه‌کانی تاريکی
په‌وه‌نووساويان هه‌يه و چاوه‌روانن له‌ سه‌ر، سه‌ری
شاره‌کانی خلوه‌ت که‌ ته‌ژی له‌ خه‌ونه‌کانی شاوه‌ت
بزوين، بـرووخين. به‌لام ته‌من له‌ به‌را به‌ر ئه‌و گه‌وره‌يه
که‌ بو خووم بـووم، زيده له‌ جوړيک سه‌لماندنې به
به‌لگه‌ و نيشاندان و سه‌قامگير کردنی ئازاده‌و به‌ر
خوه‌دارو به‌ردرياگ وشي‌ت، شتيکی دیکه‌ نه‌بووم.
ته‌وژم و فشاريک که‌ له‌ کاتي به‌ دونيا هاتن وه‌کـوو
دووکه‌س بو چاره‌سه‌ری ته‌نيایي پيکه‌وه‌ ده‌نووسين و
له‌ ئاکامي ئه‌و لايانه‌ ديوانه‌يه که‌ له‌ هه‌موو که‌س دا
بيه‌ی هه‌يه و له‌ گه‌ل داخ و سه‌سه‌ره‌ت ئاويته‌ بـوو،
به‌ سه‌برو له‌ سه‌ره‌خو بو لای قولای مه‌رگ خوازيار
ده‌ي‌ت.

ته‌نيا مردنه‌ که‌ درؤ ناکات! بـوون و حـزووری مردن
هه‌موو خه‌يالات نيست و نابوودو ريشه‌کيش ده‌کات.
ئيمه‌ منالی مردنين و مردنه‌ که‌ ئيمه‌ی له
فريووخواردنی ژيان کردن پرگزار ده‌کات و نه‌جات
ده‌دات، و له‌ بنه‌بانی ژيان که‌ ئيمه‌ گاس ده‌کات و بو
لای خومان بانگه‌يشتن ده‌کات. له‌و ته‌مه‌نانه‌ی که‌

ئىيمە ھىشتا زوانى خەلک تېنئاگەين، ئەگەر چەلک لە ناو گەمە را دەوەستىن، وچان دەدين، بۆ ئەمەيه کە دەنگى مەردن بېسىن. و لە تەواوى سەردەمى ژىوار، مەرگە کە بە ئىيمە ئامازە دەکات. ئاخۆ بۆ کەسەيک پرووى نەداوە کە لە ناکاوا بى بەلگە بە فکرى دا بچىت و ئەوئەندە لە ھەزردا قوم بىت کە لە زەمان و مەکانى خووى بىخەبەر بىت و نەزانى کە فکرى شتەيک دەکات؟ ئەو کات دوايى دەبى تېکۆشى بۆ ئەوئەي بە چلۆنایەتى و ھەلکەوتى دونیای رەوالەتى خووى سەر لە نوئ ئاگاھ و ئاشنا بىت. ئەمە دەنگى مەرگە.

لەم نوینوو بانەي تەروو نەمدار کە بۆنى ئارەقەي گرتوو، وەختەيک کە پیلوووى چاوەکانم قورسايى دەکرد دەمەوېست خۆم بە نېست و نەبوون و شەوى ئەبەدى بە دەستەوئە بىدەم، ھەموو بېرقانەکانى بزر و ن بوو ترسەکانى لە بىر چووم، سەر لە نوى گيانيان دەھاتەوئە بەر- ترسى ئەمە کە توو کەکانى ناو بالنج، تیغ بىر پريان بکات، دووگمەي "نیم تەنەم" بە را دەي بەرداشەيک گەورە بىت، ترسى ئەمە لە تە نازەيک کە لە سەر ھەرد دەکەوئ، وەکوو شووشە بىشکىت و ھەرد بقلش بىت، دوو دللى ئەوئەمە کە ئەگەر خەوم وئەبکەوئ، نەوتى چۆلە چراکەم بىرژىتە سەر زەوى و شار ئاور بگرئ، نىگەرانى ئەوئەمە کە لاقەکانى سەگى بەر دووکانى قەساو، وەکوو سەمى ئەسب دەنگ بىداتەوئە، دلھورەم ئەمەيه کە ئەم پىرە مېرەي کەلالە، لە رەخ سەفرەي خرتەووپرەکەي پیکەنېننى بىي و نتوانىت پېشى پیکەنېنەکەي بگرئ- ترسم لەمەيه کە کرمى ناو لاقشورى ئەستىرکى

ماله كه مان، بېټته ماري هندي، ترسم له مهي
جيوبانه كه م بېټته بهردي قهبر، و به هـوى لوله يه ك
له دهوره ي خـوى، ئەمـن وخـوى وهـبن خـول بخات و
ددانه كانى مهـرمهـر پـيـكه وه قفل بـكـرـين، ترسم ئەوهيه
دهنگم ههـلنهـبـرئ و ههـر چهـند هـاواربكهـم كهـس به
فهريام نه گات...

ئەمـن ئارهـزوم دهـكـرد كه منـدالهـتى خـوم وهـبـير
بـيـنمهـوه، بهـلام چاخـيـك كه دهـهات و ئەوم ههـست
پـيده كـرد وهـكوو ئەو سهـردهـمى ئارووشهـو دهرـد هـيـنـهـر
بوو! كوـخهـكان، دهـنگى كوـخهـى ئەسـبهـكانى رهـشى
كـزو لاواز، له بهـر دووكانى قهـساوى دهـهات، بهـ تـوـبـزى
فـريـدانى شـتى تـيـكهـلاو، مهـترسى ئەمه مهـبادا پهـلهـو
پـنوـكى خـوين دهـويدا وهـبهـر چاو بـكهـوى- خـوينى ئەو
مـادهـيهـى جـلال و رهـوان، و شـوـرمهـزه كه له بنهـبانى
لهـش دـيـته دهر كه شـيرهـى ژيانه و ناچار دهـبـوايه
بـرشـيـته وهـو بـيـهـيـنـيـته وه، ههـرهـشهـى دائيمى مـردن كه
ههـموو فـكـرو هـزرى وى بـيـ ئومـيد گهـرانـدوه، پـيـشـيـل
دهـكات و تـيـدهـپهـرئ، بى ترس واهيمه نه بوو.

ژيانى پـشـوو دريـژى و به حهـوسهـلهـيى، و بايهـج
پـيـنهـدان و بهـهـيـند نهـگـرتن روخسارى ههـر كهـس بـو
خـوى زاهـير دهـكات، وهـك دهـلـين ههـر كهـسـيـك چهـند
روخسارى ههـيه! بازـيـك تهـنـيا له يهـكـيـك لهـو
روخسارانـه بهـردهـوام كهـلك وهـردهـگرئ كه سـروشـتيـه
وهـك كـلمـيـچ و كـلمـيس دهـبيـت، يان قهـوچـهـل و وـپـزو
گهـنجى تـيـدهـكهـوى و پـيرهـلـوك و چـرووك دهـبـيـ. ئەم
دهـسـتهـيه له خهـرج ئەنـدازه رادهـگـرن. دهـسـتهـكهـى
ديـكه روخسارى خـويـان، بـو ئەولادى خـويـان رادهـگـرن،
بازيـكى ديـكه بهـردهـوام رووى خـويـان دهـگـورن، بهـلام

کاتیک له زیو کهوتن و پیر بوون دهفامن و تیدهگهن که
ئهمه ئاخیرین ږوخساری ئهوان بووه، که خیرا دهکار
کراوه و کوښووک بووه و له ناو دهچیت، ئه و کات
ږوخساری ږاستهقینهی ئهوان له پشت ږووی ئاخری
ئهوان خوی نیشان دهدات.

نازانم دیوارهکانی هؤدهم چ کارتیکهریهکی ژههرئاوی
پېوو، که هزروفکری منان دهرمانداو مهسموم کرد!
ئهمن لیم یهقین بوو که بهر له مهرگ، کهسیکی
دیوانه و شیتی زنجیری له هؤده بووه، نهک تهنیا
دیوارهکانی هؤدهم بهلکوو تهماشاگهی دهرهوه، ئه و
کابرای قهساو، پیره میړی که لاله، ئه و لکاته، و ههموو
ئه و کهسانه کی که ئهمن بینیمن وهر و کاسکیکی
ناشخوری که ئهمن دهویدا ناشی جوم دهخوارد، ئه و
جل و بهرگهی که له بهرم بوو، ههموو ئهوانه دهستی
یهکتریان گرتبوو، بو ئهمه ئه و فکره له مندا وهدی
بینن.

چهند شه و پیشتر کاتیک له شانشینی همام جل و
بهرگم داکه ند فکرو هزرم گؤرا. کابرای همامچی که
ئاوی به سهرمدا دهکرد، وهکوو ئهمه بوو که
فکرهکانی رهشمی شووشتوتهوه. له همام سیبهری
جوم له سهر دیوارهکانی تهری ئارهقه کردو بینی.
بینیم نهونده لاوازو تیکشکاوم که دهسال پیش
چاخیک زاروک بووم، به باشیم له بیر بوو سیبهری
لهشم به مجوره له سهردیواری ئارق کردوی همام
دهکهوت. له لهشی جوم رامام، ران، بهلهکی پی،
ناوقه دم حالاتیکی شاهوت بزوین وناهومییدی هه بوو.
سیبهری ئهوان وهکوو دهسال پیش بوو- وهکوو
وهختیک که گچکه بووم. ههستم پیکرد که زیانی من

سه رجهم وه كوو نيسي سهر گهردان، سيپه ره كاني
له رزو كي سهر ديواري حه مام بي ماناو بي مه قسه د
تيپه ريوه، به لام ئي خه لكی ديكه قورس، مو حكه م و
مل نه ستوور بوون. ويده چي سيپه ري نه وان له سهر
ديواري ئارق كردوي حه مام پرره نكتر وگه وره تر
ده كه وت و هه تا سه رده ميک شوينه واري خووي
ده هيشته وه. له حالتيكدا سيپه ري من زور زوو پاك
ده بووه ده ستراوه.

له شويني جلوو بهرگ داکه ندن، لياسم پوشي،
بزوتنه وه م، قيفهم، فكه ره كانم سهر له نوئي گورا.
وه كوو نه مه كه پيم له مه لبه ندو دونيايه كي تازه ناوه.
وه كوو نه مه كه له و دونياي كه لي بي زم هه لده ستا و
بيزار بووم، چاريكي تر بو سهر نه و دونيا هاتبووم. له
هر حالدا دوو باره ژيانم وه ده ست هينا بووه. چونكه
بوم موجه بوو كه له خه زينه ي حه مام وه كوو كلو
خوييه كه نه توابوومه وه نه ببووم به ناو.

ژيانى من به بو چوونى خوم، نه وه نده ناسروشتي،
نامه علووم و باوه پر پينه كراو ده بيندرا، كه شكلي سهر
قه له مـدانتيك كه خه ريكي نوسيني ويم، گويـا
كه سيكي نه خش كي شي ديوانه و واسواسي سهر
جلدي نه و قه له مدانه ي كي شاوه. زور به چاو له و شكله
ده كه م وه كوو نه مه يه كه به بو چوونى من ناشـناگ
ديت. داريكي شه نـگه بي كي شـراوه كه له بني پـره
ميـره كي پشت كور وه كوو جو كيـاني هندوستان
هه لـترو شـكاوه... عه باي له خو پيچاوه، مه نـديلي له
سهر به ستووه، به حالاتي واق ورمـان قامكي شاده ي
له سهر ده مي دانـاوه. له پروو به پرووي وي كيژتيك به
جلـووبه رگي ره ش و دريـژ و به حالاتيكي

ناسروشستی، ږهنگه بوگام داسییه که، له پیښ وی
سه ما ده کات، گولیکي نه یلو فوهری وده ده ست گرتووه و
له زیوان وان جوگه لویه کی نه و مابهینه.

له بن به زم و ږه زمی مه نقه لی تریاک، هه موو فکرو
هزری تاریکم له ناو دوو که لی زهریف و جوانی
ناسمانی بلا و کرده وه. له م چا خه دا له شم فکری
ده کړد، جه سته م خه وی ده دیت، هه لده خولیسکا
وه کوو نه مه له قورسی و هه وای ئازاد کړاو، له
دونیای پینه زانراو نه بیندراو که پر و ته ژی و دارمال و
لپاولپ و دار به سهر له ږه نگ و وینه کانی نه بیندراو
بوو، بالی گرتبوو ده فږی. تریاک گیانی نه باتی،
گیانی به زوتنه وده یه کی هیور له کلیشه و جه سته و
جه نده کی من پفیوو. نه من له دونیای گیایی چورتم
لیده داو بوړش کم ده بړد، بیووم به گیا، به لام هر
به مجوره که له پیښ مه نقه ل و سفره ی چهرمی
چورتم لیده دا و عبا له سهر شانم بوو، نازانم بوچ
وه بیري پیره میړی که لاله که وتم!

نه و هر وا له پیښ دهم و ده زگاکه ی چه میاگی
ده کړد و بهم حاله داده نیشیت. نه و فکره شوینی
مه ترسی بو وده یه ینام، رابوومه سهر پی و عه بام
توور هه لدا شیت، چوومه بهر ئاوپنه، کولمه کانم و
سوور هه لگړابوون، ده تگوت دایسین، وهک ږه نگی
گوشستی پیښ دوو کانی قساوی بوو، ردینیم
ناریکوویک به لام حالات و شییوه یه کی روحانی و
پراکش و کیشه رم په یدا کړد بوو. چاوه کانی
نه خوشم حالاتی ماندووه تی، ئازار دیتوو و دل ئیشاو
دل ږه نجاوو توړاو مندا لانه ی هه بوو. وهک نه وهی هه موو
شته کانی قورسی ژیر زه مینی و ئاکاری مروځانه و

ئىنسانىيەت لە مەن دا بىۋو بە ئاۋ. لە بىننىنى
روخسارى خۇم كەيفىم كىرد، جۇرئىك كەيفى شاۋەتىم
لە خۇم دەبىننى. لە بەر ئاۋىنە بەخۇم گوت: "
دەردوكولى تۇ ئەۋىندە قوۋلە كە لە بىنەبىنى چاۋ گىرى
كىردە،..." ئەگەر بىگىرىيە يان فرمىسك لە پىشت
چاۋت دىتەدەر، يان لە بىنىات دا ئەسرىنت لوزەو
نابەستى!... پاشان دوو بارە بەخۇم دەگوت: " ئەتۇ
دىن و ئەحمەقى! بۇ خىراتىر شەرى خوت ۋەلا نابەى؟
چاۋەروانى چى؟ ھىجتا تەۋەقۇع و چاۋەروانىت ھەيە؟
مەگىن شووشەى شەراب لە خلوەتى ھۇدە نىيە؟
چۇرئىكى بىنۇشە و قومئىكى لىبخۇۋە رۇيى كە رۇيى!
ئەحمەق! ئەتۇ ئەحمەقى!"

ئەمەن لە گەل ھەۋا دەئاخافتم! ئەو فكىرانەى كە بۇم
دەھاتنە ژوان، پىكەۋە پەيۋەندىان نەۋو. دەنگى خۇم
لە قىرچۇچكىم دەبىست، بەلام ماناى وشەكان
تېنەدەگەيشىتم. لە مېشىكىم دا ئەو دەنگىانە لە گەل
دەنگەكانى دىكە تىكەل دەۋوون، بۇ نىۋونە كاتىك كە
گەندەتام لىۋو، قامكەكانى پەنجەم گەۋرەتەر ۋەبەر
چاۋ دەكەوت، پىلۋى چاۋەكانىم قورساتىيان دەكىرد،
لېۋەكانىم ئەستور بىۋو. كاتىك گەرامەۋە بىنىم
دايانەكەم لە ناۋ چوار چىۋەى دەرگاۋاۋەستەۋە. ئەمەن
دامە قاقىاى پىكەنىن. روخسارى دايانەكەم
نەدەبزووت، چاۋەكانى بى سۇمايى لە مەن رادەما،
بەلام بىۋاۋ ورمەن، يان تۋورە بۋوون و بىۋ
تېكتىرىنچاۋو پىلمەژياگ بۋو. لە سەر يەك بزووتنەۋەى
شېتانە پىكەنىن دىنى، بەلام پىكەنىنى مەن قوۋلتر لە
ۋى بۋو. ئەم ئەحمەقەى گەۋرە بەۋ ھەمووشىتانەى
دىكە كە لە دونىا لىۋى ھالى نەۋونە تىگەينى رىژدو

دژواره په یوه نډی هه بوو. نه و هه ی له بڼه بانی تاریکی شه و ه کان ون بوو، بزوتنه و ه یه کی بالا ده سستی به شه ری مردن بوو. دایانه کم مهنقه لی هه لگرت و به هه نگاوی نه ژمارده چوو دهر، نه من ئاره قه ی سر نیوچاوانی خوم نه ستریه و، له پی ده سته کانم پنوکی سپی تیکه وتبوو. پالم و ه دیواردا، سهری خوم و ه سر بڼاخه ی دیوار کرد، و ه کوو و ه ی که حالم باشتر بوو، دواپی نازانم نه و گورانییه م له کوئ بیستبوو! له بن لیوانم دا ناره نارم پیکرد" و ه ره هه تا کوو مه ی بخوین، شه رابی مولکی ره ی بخوین، ئیستا نه خوین که نگی بخوین؟"

دایم و دهره م بهر له نویژی نیورؤ ئاخگه و قه یران له دلما کار تیکه ری هه بوو. په ریشانی بیقه راوی و دلپه شیویی و بیتاقه تی دل کرمی بوونیکي تاییه تی له من دا به دیده هات، دل خورپه و حالاتیکی خه ماوی بوو، و ه کوو گرپیه ک که له سر دلم خر بیته و، و ه کوو ئاو هه وایه کی بهر له باهوؤزو بلیک و بوران و له نگیزو توفان، نه وکات دنیای راسته قینه له من دوور ده بوو و له دنیایه کی برووس که دارو به دهروشین و گرشه دارو شاهیک و شه و قدار و بریقه دار، ژیانم ده کرد که به دریژایی به راوردو ته خمین نه کراو له گه ل دنیای سر گو زه وی ته و فیرو مابه ینی هه بوو. له و کاته دا له خوم ده ترسام، له هه موو که س ده ترسام، و ه ک ده لاین نه و حالاته په یوه نډی به نه خوشی بوو. بو من نه مه بوو که فکرم بی بڼیه و ویتین و ته شک زراف ویتیزو کزو لاوازو خه سته و دهر دمن ببوو. له بهر دهر که ی دریچه ی هه دده کم پیره میړیکه ی په که و ته، و قه ساویشم که بینی ترسام. نه زانم له

بـزـووتـنـهـوـه و جـولـانـهـوـه و قـیـاـفـهـی ئـهـوان چ شـتـیـک
ترسـیـنـهـر بـوـو! دایـانـهـم شـتـیـکی ترسـهـنـۆکی بـو
گـیـرامـهـو، دـیـگـوت: "سـوـیـنـدی بـه پـیـرو پـیـغـهـمـبـهـر
دەخـوارـد کە بـیـنـیـوـیـه کە ئـهـو پـیـاـوـه پـیـرە پەک کەوتەیه،
شەوانە دیتە بەر دەرگای هۆدەیی خیزانم، و لە پشت
دەرگا بیستبووی کە لکاتە بەوی دەگوت" شالگەردەنت
بکەوه!"

قەت ناتوانی فکری لێبکە! دووینیی یان پیری بوو
وختیک کە گاسم کرد و خیزانم هاتبوو، لە کونی
درگای هۆدەکم بینیم، بە چاوی خۆم بینیم کە
شوینیی ددانەکانی چلکـن و زەردو کرمای پیرەمیر کە
لە کەلێنەکانیان ئایەتی عارەبی دەهاتە دەر، لە سەر
لایوی خیزانم بوو. لە بنەرەتـرا بـۆـچی ئـهـم مـرـۆـفـهـ لەو
کاتە کە ئەمن ژنم هیناوه لە بەر دەرگای مائی من
پەیدا بوو؟ ئاخۆ بێمال و حال بوو؟ بێمالوو حالی ئەم
لکاتە بوو؟ وەبیرم دای ئەو رۆژیک چوومە سەر دەم و
دەزگای پیرەمیر، بایی گۆزەم لای پەرسیار کرد. لە ناو
شالگەردن دوو ددانـی کـرمـای لە لای لایوی شەکەری
هاتە دەر، پیکەنی، پیکەنێکی ناخۆش و تال و ییزاو
ویشک، کە موو لە لەشی مـرـۆـف قـیـت دەبـۆـو، و
گوتی " ئاخۆ نەدیتوو دەیکری؟ ئەم گۆزەلەیه قابیلی
نییه ها. بییه، خیری لێبینی."

ئەمن دەستم لە گیرفانم رۆ کرد، دوو دەرهم و چوار
پەشیزم لە سەر سفرەکە، دانا، دیسان پیکەنی،
پیکەنێکی پیس و ناحەزو ییز وەبوو، بە جۆریک کە
مووی لە لەشی مـرـۆـف قـیـت دەکردەوه. ئەمن لە بەر
خەجالەتی دەمەویست بێم بە دلۆپە ئاوێک و زەوی
قووتم بدات. بە دەستەکانم پیشی روخسارم گرت و

گەرامەو. لەو خرتوو پـرتەى لە پـیـش وى، بـوـنى
ژەنگاوى كەلووپەلى كوون، كە ژيانى وانى وەلام
دەداو دەكرا. رەنگە دەپەويست شتەكانى كوونى
ژيانى بەئىمە نیشان بدات! بە خەلك نیشان بدات!
ئاخۆ بوخووى پىرو پەكەوتە نەبوو؟ شتەكانى سەر
سفرەى وى هەموو بى كەلك و لە كار كەوتوو بوو،
بەلام چ ژيانىكى پىس و پەلۆس و ئاوە سوو، چاوو پروو
قايم، چ ژيانىكى چارداوروانە، بيشەرم بئايروو، بەلام
چ ژيان و چ شەكلەكانى پىر ماناى هەبوو! ئەو
شتوو مەكى بى كەلك و بيگيان بە رادەپەك كار
تەيكەرى خويان لە من دابەجەيشت، كە ئىنسانەكانى
زىندوو نەيان دەتوانى لە من كارتەيكەرى دابنن.

بەلام نەنكى خۆشەويستەم خەبەرى بو هینابووم، بە
هەموانى گوتبوو"لە گەل سولكەرىكى پىس وپۆخل!"
دايانەكەم گوتى : جیووبانى خیزانم ئەسپى
تەيكەوتبوو بوخوشى چۆتە حەمام.

سەيبەرى وى لە سەر دیواری ئارەقە كەردوى حەمام
چ جور بوو؟ رەنگە سەيبەرى شاووەتى كە بە خووى
هەموادار بوو! بەلام لە سەر يەك ئەم كەرەت
سەلیقەى خیزانم پى خەراپ نەبوو، چونكە پیاو پیرە
مرۆفەيكى ئاسايى و بێتام و بەد حەمەل، وەكوو ئەم
مرۆفانەى تۆقى كە ژەنەكانى حەكەدار و نەزان بوو
لای خويان رادەكیشن، نەبوو. ئەم دەردانە، ئەم
چینانەى چارەپەشى، كە بە مەزنایەتى و سەرورەرى
پیرەمیر قاتمەاغ بەستبوو، و بەد بەختى كە لە دەورو
بەرى دەبارى، لەوانەپە بوخوشى نەيزانبێست، بەلام
ئەوى وەكوو نەمچە خوداپەك نەمايش دەداو بەو سفرە

پیسوو په لوسه ی، که له پیښ وی بوو، نو پنه رو
چا وگه ی سهر هه لدانی به دپنهان و خه لقه ت بوو.

به لئ شوینی دوو ددان، ددانی زهردی کرم خواردوو
که له که لپنیان نایه ته کانی عاړه بی ده هاته دهر، له
سهر روخساری خپزانم بینیبوووم. نه م ژنه که
نه یده هیڅ شت نه من تخوونی بم، و نه منی
ده شکاندوه و سوکایه تی پیده کردم، به لام به بوونی
نه و هه م ووانه نه وم خوښده ویست. به ته وای
له شم، به ته وای وجودم، هر چه ند نه و هه تا ئیستا
نیجازه ی پنه دابوووم ته نانه ت بوو جاریک رووی
رامووسم!

خو زهر د بوو، ده نگیکی به ئیش و ژانی نه قاره بهرز
بووه، ده نگی پی اړانه وه و لالانه ویه ک که هه م وو
خه اراتی ئیرسی و ترس، له تاریکی وه خه بهر
ده هینا. حالاتی ئاخگه و قهیران، حالاتیک که پیشتر
کاری له دلم کرد بوو، چاوه روانی بووم بیست.
گه رمایه کی سوو پنه سهرانسهری له شمی
داگر تبوووم، ده هاتم بخنکیم، چووم له ناو جیووباندا
بووی راکشام و چاوه کانم له سهر یه ک دانان. له
حه جمه تی گه نده تا وه کوو نه م بوو که هه موو شتیک
گه وره بووه، په راویز له سهر په راویز، لیوار له سهر
لیوار. میچ له جیاتی دابکه وئ، بهرز ببووه. جلوو
به رگه کانم له شمیان فشارده دا. له خورا رابوووم له ناو
نوین و بان دانیشتم. له پالخمدا ناره نارم ده کرد: "
له م زیده تر مومکین نیه... " باشار نه کراوو له تاقه ت
به دووره... له ناکاو کپ و پیده نگ بووم. پاشان به
حالاتی نه ژماردن به ده نگی بهرز و به شیوه یه کی
گه م پیدان ده مگوت: " له م زیده تر... " پاشان لیم

زیده ده کرد: " ئەمن ئەحمقم!" ئەمن لە مانای ئەو
وشانەی کە دەرمەدەپرین حالی نەبووم. تەنیا لە
لەرزینەوێ دەنگی خۆم لە هەوا سەیران وکەیفم
دەکرد. ڕەنگە بۆ دەفەق و کەمکردنەوێ تەنیا ی خۆم
لەگەڵ سەپەری خۆم دەئاخافتم! لەو کاتە شتێکی
باوەر پێنەکراوەم پێنی. دەرگا کراوە و ئەو لکاتە هات.
دیاری دەدا کە جار وایە بە فکری من دادی. دیسان
جێگەی لە بەر چاوگرتن مانگار بوو! ئەو دەیزانی کە
ئەمن زیندووم و کوێرەوێ دەکێشم و بە سەبزو
لەسەرەخۆ دەمرم. جێگەی پێزانین مانگار بوو. تەنیا
دەمەویست بزانم ئاخۆ دەزانی کە لە سۆنگەی ویوو
کە من دەمردم! ئەگەر دیزانی ئەو چاخ ئاسوودەو
خوش بەخت دەمردم. ئەو کات ئەمن خۆش بەختترین
ئینسانی سەر گۆی زەوی بووم. ئەم لکاتە کە پێی لە
هۆدەکەم نا، لێکدانەوێ هەزری خەراپەم هەلات. نازانم
چ گەزنگێک لە لەشی، لە بزوتنەوێ دە دەلاندا کە بە
منی ئارامی دەبخشی! ئەم کەرەت حالی باشتر
بوو، قەلەو جی کەوتوو بوو، لە مەو قانی ئەنگوچک
خۆلە پۆتینەو خۆلەمیخی پریبوو، چونکە برۆکانی
هەلگرتبوو، خالی لە ناو داناوو، وەسمە ی کێشابوو،
سووراو سپیای کرد بوو. بە کورتی بە حەوت قەلەم
پازانەوێ پێی لە هۆدەکەم نابوو. وەکوو ئەمە بوو کە
لە ژبانی خۆی پازییە و بێ ئەو بیهەوی قامکی
شادە ی دەستی چۆپە ی لە سەردەمی دانا. ئاخۆ
ئەمە هەر ئەو ژنەکی زەریفە، هەر ئەوکیژی زەریف و
مێھرەبان بوو کە جلوبەرگی ڕەشی چین چینی
دەپۆشی و لە ڕەخ چەمی سورن پێکەوێ گەمە ی"
سەرمامکمان" دەکرد؟ هەر ئەو کیژی کە حالاتیکی
ئازدو مندالانەو ئامانەتی هەبوو و زەندی پێی شاووت

بزوینی له ژیر داوینی جلو بهرگی دیاری ده‌دا؟ هه‌تا ئیستا که له ویم ده‌روانی به باشی تینه‌ده‌گه‌یم. له‌و چاخه‌دا ده‌تگوت په‌رده‌یه‌ک له بهر چاوم که‌وت! نازانم بو وه‌بیری مه‌ره‌کانی قه‌راخ دوو‌کانی قه‌ساوی که‌وتم! نه‌و بو من حو‌کمی له‌ته‌ گوشتیکی بی‌ره‌گ و چه‌وری په‌یدا کرد بوو، خاسییه‌تی دل‌رفینی پیش‌ووی به‌ته‌واوی له‌ده‌ست دابوو. ژنیک‌کی چیکه‌وت‌ووی به‌ویقارو مه‌تین و سه‌نگین و ره‌نگین بوو که له‌فکری ژیان دابوو، ژنیک‌کی به‌ته‌واوی مانا! خیزانی من! به‌ترس واهیمه‌بینیم که‌خیزانم گه‌وره‌و ئاقل و خاوه‌ن ئاوه‌ز بوو، له‌حالیک‌دا بوخوم به‌حالاتی مندالی مابوومه‌وه. له‌راس‌تیدا له‌روخساری وی، له‌چاوه‌کانی خه‌ج‌اله‌تم ده‌کیشا، ژنیک‌که‌له‌بن هه‌موو‌که‌س دابوو جگه‌له‌من، و نه‌من ته‌نیا خوم به‌بیره‌وه‌ری خه‌یالی مندالی وی دلخوشتی ده‌داوه. نه‌و کاتی که‌چروچاوئیک و بیجمیک‌کی ئاسایی و مندالانه، حالاتیکی جوقه‌واریرین و چلیان‌دن تیپه‌ری‌ووی هه‌بوو، ئیستا شوینی ددانی پیره‌میری په‌که‌وته‌له‌پانایی روخساری نه‌ده‌دیترا. نا، نه‌و‌که‌س نه‌بوو.

نه‌و به‌لاتاو پرس‌یاری کرد که "حالت چونه؟" نه‌من له‌ولامدا گوتم: "ئاخو نه‌تو ئازانی؟ ئاخو هه‌ر چی دلت ده‌خ‌وازی و ده‌یه‌وی نایکه‌ی؟ چیت له‌ساخ و سه‌لامه‌تی من داوه؟" نه‌و ده‌رگای پیک‌داداو روئی. به‌هیچ جور نه‌گه‌راوه‌و چاو له‌من بکات. گویا نه‌من شیوه‌ی ئاخافتن له‌گه‌ل ئینسانه‌کانی دونیا، له‌گه‌ل ئینسانه‌کانی زیندووم له‌بیر کرد بوو! نه‌و هه‌ر نه‌و ژنه‌که‌فکرم ده‌کرد دوور له‌هه‌ر جـوـره ئی‌حساساته، له‌وره‌فتاری من دل ئیش بوو. چهن‌د جار

ویستم رابه م برۆم خۆم باویمه سه ر دهست و پئی،
بگیریم و داوای لیبوردنی لیبکه م، فکرم ده کرده وه
ئه گهر توانیبوام، بگیریم راحه ت ده بووم ئاسووده
ده بووم. چهنده قیقه، چهنده کاتژمیر، یان چهنده
سه دهه تیپه ری؟ نازانم! وه کوو شیتیم لیهاتبوو، له
دهردی خۆم که یفم ده کرد، که یفیککی بالادهستی
به شه ری، که یفیک که ته نیا ئه من ده شیا م بیکه م،
خودا کانی ش ئه گهر بوونیان بوایه، نه یانده توانی هه تا
ئه و راده که یف بکه ن و مه ست و سه رخۆش بن. له
کات دا به چاتری و به رزتتری و له پیشتری و له
سه رتری خۆم له ئالۆجه لۆکان، له سروشت، له
خواکان هه ست پیکرد، ئه و خویانی که وه دیهینه ری
شاوه تی به شه رن. ببووم به خودایه ک، له خواش له
سه رتر بووم. چونکه جهره یانزیککی ئه به دی و تاق و
ته نیام له خۆمدا هه ست پیده کرد... به لام ئه و سه ر
له نوێ گه راوه. ئه و هنده ش که فکرم بوو ده چوو دل
ره ق نه بوو. رابوو مه سه ر پئی و دامنم راموسی و له
حالی گریان و کوخه خۆم خسته به ر پئی، پرووم له
به له کی لاقی وی خشانده و چهنده جار به ناوه
حه سه له که ی گاسم کرد. وه ک ئه وه بوو که ناوه
راسه تییه که ی ده نگ و زه نگکی تایبه تی هه بوو! به لام
له ناخی دل، له قولایی قه لبم ده مگوت: "لکاته!"
ماهیچه کانی پئی که تامی کولمه ی هاروپیان
ده دا، تال و سازگارو ئامال تفت بوو، له ئامیزم گرت.
ئه ونده گریام، نه مزانی چهنده کات تیپه ر بوو! وه ختیک
وه خو ههاته وه بینیم ئه و روپی بوو. ره نگی ئه م
چرکه یه کی نه کیشا بوو، که هه م بوو ئه و که یف
ولاوانده نه وانه و ده رده کانی به شه ریم له خومدا
هه ست پیکردو هه ر به و حالات وه کوو ئه و وه ختی که

له بن دەموو دەزگای تریاک دادەنیشستم، وەکوو پیرەمیری پەک کەوتە کە لە ڕەخ شـێـرە و بـێـرە ی خـۆی دادەنیشـیـت، لە پـیـش چـۆـلە چـرا کە دوو کەلی دەکرد مابوو مەو. لە سەر جیگای خۆم نە دەبـزـوتم، هەر بەمـجـۆـرە بە دوو کەلی چۆلە چرام دەروانی، دوو کەلەکان وەکوو بەفری ڕەش لە سەر دەست و ڕوخسارم دەنیشـت. کاتـێـک کە دایانە کەم کاسـکـێـک ئاشی جـۆی و پـلـاوی جـوـجـە ی بـۆ هـیـنـام لە بەر ترس و واھیمە هاواری کرد، کشاوە پشـتـە وەو سـیـنی شامی لە دەست کەوت.

ئەمـن خۆشـحـال بـووم کە هەر نەبـی هۆکاری ترساندن ی وی بـوم. پاشان هەستامە وەو سەری فـتـیـلەم بە مقسـت لـێـداو چـوومە بەر ئاویـنە هیسە کەم لە چـرـوو چـاوم ئەستـیـرە وە. چ بـیـچم و بە چـکـێـکی ترسە نووک! بە قامکی لاقم پیلووی چاوم دەکـیـشا و بەردەدا، دەوم بەش دەکـرـدە وە، گـوـوپی خـۆم فـو و دەدا، بن ڕـدـیـنم هەلـدـیـناوە و لە دوو لاوە بامـدە داو دەمـپـیـچاوە. ئەداو ئەتـوارم دەر دەھـیـنا. چـرـو چاوی مـن ژێـھـاتـووی بـۆ چ هەیکەل و بـیـچم و قەلـافـە تـیـکی سەیر و سەمەرە و ترسە نوکی هەبوو! گۆیا هەموو شـکـلە کانی مەسـخـەرە و پـێـکە نـین هـیـنەر، ترسە نوک، و باوەر نە کراو کە لە دەروونی مـن شاراو بوو، بەم وەسـیـلە هەمووم بە ئاشـکـرا دەبینـین. ئەو حـالـاتم لە خۆمدا دەناسی و هەستـم پـێـدە کرد و لە عەینی حـالـیش دا بە بۆچـوونی مـن مەسـخـەرە بـوون. هەموو ئەو قیافانە لە مـن و مالی مـن بوون.

بـیـچم و پـوـتـە راکەکانی ترسە نوک و خـوـنـپـیـژی و مەسـخـەرە کە بە ئامـازە یەکی سەر قامکی، دەگـۆـران

و ته غیری شکلیان ده‌دا. شکلی پیره میړیکي قازی،
شکلی قه‌ساو، شکلی خیزانم، هه‌موو نه‌وانه‌م له
خومدا ده‌بیزیت.، ده‌تگوت ده‌نگ دانه‌وه‌و ږه‌نگ‌دانه‌وه‌ی
وه‌ده‌رکه‌وتنی هه‌موو نه‌وان له من دابووه! هه‌موو نه‌و
قیافانه له مندا بووه، به‌لام هیچ کام له نه‌وان مالی
من نه‌وو. ئاخو حالاتی ږوخساری من، به‌هوی دنه
دانیکی نه‌ناسراو، به‌هوی واز وازی بوون، تیکه‌لای و
نومیده‌کانی ئیرسی دورست نه‌بوو؟ و نه‌من که له
ناکاو نه‌و باره قورسه‌ی ئیرسی بووم، به‌هوی
پړحه‌سانیکي شیتانه، بی ئیراده فکرم ئاگادار نه‌وو،
که نه‌م حالاته‌م له بیچم رابگری؟ ږه‌نگه‌ ته‌نیا له
کاتی مهرگ بیچم له زنجیری نه‌و واسواسیه ئازاد
ده‌وو، حالاتی سروشستی که ده‌بوا هه‌بوا، وه‌خوی
ده‌گرت! به‌لام ئاخو له حالاتی دوايشدا حالاتیک که
دائیم ئیراده‌ی گه‌مه‌ که‌ری منی له سه‌ر بیچمی من
هه‌لقه‌ند بوو، نیشانه‌ی خوی توندترو قولتر
نه‌ده‌هیشته‌وه؟ به‌کورتی تیگه‌یم که چ کاریک له
ده‌ست من ده‌هات! به‌لپه‌اتووی و ژپه‌اتووی خوم
حالیبووم. جاریک ده‌ستم به‌پیکه‌نین کرد، چ
پیکه‌نینه‌کی کړاوو به‌لاتاوو پلار و ترسه‌نوک بوو! به
جوړیک که موو له له‌شم راست بوونه‌وه. چونکه
ده‌نگی خوم نه‌ده‌ناسیه‌وه. وه‌کوو ده‌نگیکي ده‌ره‌کی،
پیکه‌نینه‌ک که زوربه‌ی له بن قرقچکه‌م گریوگولی
کرد بوو، له بن گویچکه‌م ئاوازه‌ی دابووه، و له گویمدا
گاسی کرد. نه‌و کات کوخه‌م ده‌ستی پیکرد، له‌تیک
له‌خلتی خویناویم، له‌تیک له‌جه‌رگم که‌وته سه‌ر
ئاوینه. به‌سه‌ری قامکم نه‌وم له سه‌ر ئاوینه
کیش‌اخوار. کاتیک گه‌رامه‌وه بینیم نه‌نکی
خوشه‌ویستم به‌ره‌نگ په‌ریوه‌ی مانگه‌شه‌و،

سه‌روكه‌زى شىپريو ئالوزاو چاوى كه‌م سو‌ماى، به ترس و واهيمه كاسكېك ئاوى جو‌ى له‌و ئاشه‌ى كه بو‌ى هېنا بووم و له ده‌ستى كه‌تبوو پرژابوو، به ماتى چاوى له من بېرى. ئه‌من ده‌سته‌كانم له‌به‌ر چاوم راگرت له پشت پرده‌ى خو‌لوه‌تى خو‌م حاشاردا.

كاتېك كه‌ هاتم بـخه‌وم، ده‌وره‌ى سه‌رم ئالقه‌يه‌كى ئاگرين فشارى ده‌دا. بو‌زېكى توندو تېژى شاوه‌ت بزوينى رو‌نى سه‌نده‌ل كه‌ له‌ چو‌له‌ چرام كرد بوو له كه‌پو‌م ده‌گه‌را. بو‌نى ماهيچه‌كانى پېى خېزانمى ده‌دا و تاموو چيژى كو‌لمه‌ى هاروئ تالوو نه‌رم وعه‌ليمى له ده‌مم دابوو. به ده‌ستم له‌شم دا ده‌مالى و له خه‌يالمدان نه‌ندامى له‌شم- ران، به‌لكى لاق، باسك و هه‌موو نه‌وانه‌م- له گه‌ل نه‌ندامه‌كانى له‌شى خېزانم له به‌ر يه‌ك راده‌گـرتن و هه‌لده‌سه‌نگاندو سه‌نگ و سووكم ده‌كرد. خه‌تى ران و سمت، گه‌رماى له‌شى خېزانم، نه‌مانه‌ سه‌ر له نو‌ى ده‌هاتنه‌وه به‌ر چاوم. له خستنه به‌ر چاو گه‌لېك قه‌وى ترو به تابشت تر بوو، چونكه‌ روخسار ئاتاجيه‌كى هه‌بوو پېحه‌سىام كه ده‌مه‌وئ له‌شى وى نزيك له من يـئت. بزوتنه‌وه‌يه‌ك، پريارېك بو‌ له ناو بردنى نه‌و واسواسيه‌ى شاوه‌ت بزوين به‌س بوو. به‌لام ئاو ئالقانه‌ى ئاگرين ده‌ورى سه‌رم به راده‌يه‌ك ته‌نگ و سوزياگ بوو كه به ته‌واوى له ده‌ريايه‌كى ناروون و بو‌لېل و تېكه‌ل پېكه‌ل له گه‌ل هه‌يكه‌له‌كانى ترسه‌نو‌كوو قوم بووم.

هېچتا هه‌وا تاريك بوو. له ده‌نگى ده‌سته‌ته‌يه‌ك پاسه‌وانى مه‌ست وه‌خه‌به‌ر هاتم كه‌ له ناو كوچه تېده‌په‌رين، جزيوى پيسان پېكده‌دان و پېكه‌وه نه‌و گورانیه‌يان ده‌گوت: وه‌ره با بچين مه‌ى بخو‌ين،

شەرابى مولكى رەى بخوڧن، ئىستا نەخوڧن كەنگى
بخوڧن؟".

وہبىرم ھاتەوہ، نا، جارڧك بە من ئىلھام كرا، كە لە
خەلوەتى ھۆدەى مالەكەم، شووشە شەرابىكم
ھەيە. شەرابىكى ژەھراوى، ژەھرى ددانى ناگ"مارى
كوپراى ھندى" لە ويدا تىكەلكرا بوو و بە چۆرڧك
خواردنەوہ، لە وى ھەموو كامووسەكان ژيان نىست
و نابوود دەبوو، لە ناو دەچوو. بەلام ئەو لكاتە...؟ ئەم
وشە ئەمنى زۆرتەر بە وى بە تەماح و بەر چاو برسى
دەكرد، زۆرتەر ئەوى سەر حال گەرم وگور بە من
دەخستە پروو نىشاندەدا. چ باشتر لەمە دەمتوانى
خەيال بكەم؟ پيالەيەك لەو شەرابەم بە وى دابوايە،
پيالەيەك بوو خۆم وەسەرم كردبوايە. ئەو چاخ لە ناو
تىكترنجان وتىكچوون و ھەژان، پىكەوہ دەمردىن.

ئەوين چىيە؟ بوو ھەموو ئالۆجەلۆكان، بىئاپروپى،
بىويقارى و، ھەرزە بوونىكى ئامانەتيە، ئەوينى
ئالۆجەلۆكان دەيىت لە دەستە دەستەو چىن و گروپ
كردنى پرووسپى و ئەو ئىسلاحات ناحەزو ناشىرىن و
نالەبار كە لە دونىاي مەستى و سەر خۆشى و
ھوشيارى دوو پات دەيىتەوہ بدۆزيەوہ. بەلام ئەوين
سەبارەت بە وى بوو من شتىكى دىكە بوو. ئەمە
راستە ئەمن ئەوم لە قەدىمەوہ دەناسى: چاوەكانى
شىرىن خىلى، سەر سورماوى، دەمى تەنگ و نىوہ
كراوہى، دەنگى كپ و ئارامى، ھەموو ئەوانە بوو من
تەژى لە بىرەڧانى دوورو درىژ و بە خەم و كوول و
دەردو ھەسپرەت بوو، و ئەمن لەو ھەمووانە ئەوہەى
كە لىي بىبەش و مەحرووم مابووم، شتىك پەيوەندى

بەخۆمەو ھەبوو، كە لە منيان ئەستاتاند بوو،
لەيدەگەرام.

ئاخۆ بۆ دايم و دەرھەم ئەمنيان پېشەش و مەحرووم
کرد بوو؟ بۆ ئەمە بوو كە ھستى ترسەنۆكتر لە من دا
سەرى ھەلدا بوو. لەزەتێكى دىكە كە بۆ ئەوينى
ناھومىدى خۆم ھەست پىدە كرد، بۆم ببوو جۆرە
واسواسىيەك. نازانم بۆ بە بىرى مروڤى قەساوى پروو
بە پرووى درېيچەى ھۆدەم بووم، كە باسكى
ھەلدا كردن "بسم اللہى" دەگوت و گۆشتەكانى
دەبىرین. حال و چلۇنايەتى وى ھەميشە لە بەر چاوم
بوو.

لە ئاكامدا ئەمن پىارم گرت، پىارىكى ترسەنۆك. لە
ناو جىووبان رابووم، باسكم ھەلمالين و كىردى دەسكە
ئىسكم كە لە بن بالنج نابوو ھەلگرت. پشتم كور
كردەو ھە و عەبايەكى زەرديشم بە سەر شانم دادا،
پاشان سەرو پرووى خۆم بە شالگەردن پىچا، ھەستم
پىكرد لە عەينى حالدا حالاتىكى تىكەلاو، لە گەل
ورەى قەساو ئەو پىاوە پىرە پەككەوتە لە من دا
پەيدا بوو. پاشان وردە وردە سەبر سەبر بۆ لاى
ھۆدەى خىزانم چووم. ھۆدەكەى تاريك بوو، دەرگام
سەبرۆكە كردەو ھە، وەكوو ئەمە بوو كە خەو دەبينى، بە
دەنگى بەرز لە گەل خۆى قسە دەكرد: "شالگەردنت
بكەو ھە" چوومە ناو جىووبان، سەرم لە پىش ھەناسەى
گەرم و نەرمى وى راگرت. چ گەرمایەكى شىيرين و
زىندوو كەرى ھەبوو! بۆچوونم وابوو ئەگەر ئەو گەرمماو
بۆن بەرامەيەم سەردەمىك ھەلكىشا بوايە، سەرم لە
نوئى زىندوو دەبو ھەو ھە. ئۆ! چ رادە وەخت بوو كە ئەمن
فكرم لەدەكرد ھاناسەى ھەموو كەس دەبى وەكوو

هه ناسه ی من داغ و سوژیاگ یئت. به وردی ایی
خوردبوومه وه که بیینم ئاخو له هۆده ی وی مروؤیکه
دیکه بوونی ههیه؟ یانی: لهو فاسقانه ی وی،
که سیک له وی بییه ههیه یان نا! به لام ئه و ته نیا
بوو. تیگهیم هه ر چی وه پال ویم ده دا تۆمهت و ئیفتراو
بوهتان بووه. له کوئ مه حلوومه ژنه هه ر کچیکی
سه ر به مۆرنه بوو! له سه ر جه م خه یالاتی ناروون و
بولل سله بارهت به وی شه رمه نده بووم. ئه و
ئیهساسه ده قیه یه ک زیده درێژه ی نه بوو، چونکه له و
کاته وه ختیکی له ده ره وه ده نگه ی پشمین هات و
پیکه نینه کی کپ و مه سخه ره که مووی له له شی
مروؤ راست ده کرده وه بیستم. ئه و ده نگه هه موو
ره گه کانی له شمی کیشا ده ر. ئه گه ر ئه و پشمین و
پیکه نینه م نه بیستبوایه، ئه گه ر ئه و سه ره
نه هاتبوایه، هه ر به و جوړه ی که ییارم گرتبوو، هه موو
گۆشتی له شی ویم پشک پشک ده کرد و ده مدا به
قه ساوی به ر ده رگای ماله مان هه تا به خه لک
بفرۆشی، و بو خوم پشکیکی له گۆشتی رانی وی
وه کوو نه زر ده دا به پی ره می ری قورئان خوین، و
سه به یه که ی به ویم ده گوت: ئه من دوینئی! ئه و
گۆشته ی که دوینئی خواردت مالی کی بوو؟ ئه گه ر
ئه و پینه که نیبوایه، ده بوایه ئه و کارم به شه و کرد بوایه
که چاوم به چاوی لکاته نه ده که وت، چونکه له حالاتی
چاوه کانی وی خه جاله تم ده کیشا. ئه منی سه ر کو نه
ده کرد. سه ر ئه نجام له ره خ جیووبانی له ته پارچه یه ک
که پیشی لاقی گرتبووم هه لگرته وه و باز ره و سام
رینیشتوو وه ده رکه وتم.

كاردەكەى دەست ئىسكەم، بە ھەسانى تىژ كىرد،
چونكە ھەمىو ھىروڤكىرى خويىڭىزى ئەو كاردە بىۋى
ۋەدەيىيا بىووم. ئەم كىردە ۋەكىو كىردى مەۋقى
قەساۋبوو لە خىۋم دور كىردو لەو لام دانا. كە بىۋ
ھۆدەكەم گەرامە ۋە، لە بەر شەبەقى چۆلە چىرا بىنىم
كە كراسى وىم ھەلگىرەۋە، كراسىكى چىلكن كە لە
سەر گۆشتى لەشى ۋى بىو، كراسى ئاورىشىمى
نەرم كارى ھىد كە بىۋى لەشى ۋى، بىۋى عەتىرى
مىوگرا دەدا، ۋ لە بىزوتنەۋەى لەشى، لە بىيەى ۋى، لەو
كراسە دا ما بىۋ. ئەم بىۋ كىرد، لە ناۋ لاقانم دانا ۋ
نەۋسىتم. چ شەۋىك ئەۋەسا بەۋ ئاسىۋەدەيى
نەۋسىتبىووم. سەبەى زوۋ لە دەنگى ھەراۋ ھورىاى
خىزانم لە خەۋ رابىووم، بىسىتم كە لە مەۋ ۋن بىۋى
كراسى ۋەرىخسىتبىو، چەند پىلاتى
دەكىردەۋە "كراسىكى نىۋى...!" لە خالىكىدا سەرى
قولى دىراۋىو. بەلام ئەگەر خىۋىنىش ۋەرىكەۋتبىۋاى،
ئەمىن خازر نەبىووم كراسەكە بىدەمەۋە. ئاخۇ ئەمىن
خەقى كراسە كۆنىكى خىزانم نەبىو؟

نەنگى خۆشەۋىسىتم كە شىرى كەرى ۋ ھەنگىۋىن ۋ
نانى تافتوۋى بىۋ ھىنام، كاردىكى دەسك ئىسكىشى
لە سەر سىنى چىشتى مىن داناۋىو، گوتى: ئەۋى لە
ناۋ خرتوۋىرتى پىرە مىرى دىۋە ۋ كىۋىتى. دوۋاىى
بىۋىكەنى ھەلتەكاندو گوتى: "خا كىرد بىۋاى بە دەردى
خىۋار بىۋام". ئەمىن گىلشكىم ھەلگىرت ۋ چاۋم
لەكىرد، ھەر ئەۋ كىلەكى خىۋم بىو. دوۋاىى نەنە جىۋىن
ۋەكىو سىكالاكەر ۋ دىل ئىش گوتى: بەلى! كىژەكەم-
يانى لكاتە- بەرەبەيانى ھاتوۋە دەلەت كراسى مىن
دویشەۋ ئەتۋ دىۋوتە. ئەمىن نامەۋى شىۋەۋە ۋەمەى

ئېۋە بىم! بەلام دوينى خيزانت پىۋكى خوينى دىۋو....
ئىمە دەمانزانى كە مىندال... بۇخۇى دەيگوت: لە
ناوھەمام مىندالى ۋەزگى كەوتوۋە، شەۋ دەچووم
كەمەرى مشتوومال بىدەم بىنىم كە لە سەر باسكى
چەند شوين شىن ۋەش بىۋو، بەمنى نىشاندا
ۋگوتى چوومە ژىر زەمىن، توندىان قورىنجىم. " دوو
بارەگوتى: " ئاخۇ دەت زانى خيزانت مىندالى ۋەزگى
كەوتوۋە؟ ئەمىن پىكەنىم ۋگوتىم: "رەنگە شىكىلى
مىنالىكە ۋەك شىكىلى پىرە مىر بچىت، پىرە مىرى
قورئان خوين، رەنگە روۋبەروۋى ۋى بزوتىت!".

دوایی نەنەچوون، بە حالاتى رەنگ بىركاۋ، لە دەرکە
ۋەدەر كەوت. ۋەكۋو ئەمە چاۋەروانى ۋلام نەبىت،
ئەمىن دەستوۋچى رابووم، گزلىشكى دەسك ئىسكىم
بە دەستى لەرزۇك بىرد لە خلوۋەتى ھۋدە لە ناۋ
مجرى دانا، ۋ دەرگەم گالە كرد.

نا، ھىچ كات مومكىن نەۋو كە مىنالىكە لە روۋبە روۋى
مىن جۇلايىتەۋە. بىگومان لە بەرامبەر پىرە مىرى
پەككەۋتە جوۋلابوۋە!

پاش نىۋەپرو دەرکە ھۋدەم كراۋە، براى گچكەى-
براى كچكەكەى ئەۋ لكاتە- لە حالىكىدا زىنوۋكى
دەجۋوت ھاتە ژوور. ھەر كەس ئەۋانى دەدىت
دەستوۋچى تىدەگەيى كە خوشك ۋ بران. ئەۋندە
ۋىكتەر دەچوون دەتگوت سىۋەكن لەت كراون. دەمى
گچكە، تەنگ، لىۋى گۆش تالۋى تەرو شاۋەتى،
پىلۋەكانى خوارەۋە ۋوۋ خومار، چاۋەكانى شىرىن
خىل، گۇناكانى دەرپەرىۋو. موەكانى خورمائی ۋ نا

تەكوز و پروخسارى ئەسمەر بوو. دورست وەك ئەو لکاتە بوو و لەتیک لە گیانی شەیتانی وی هەبوو. لەو پروخسارانەى تورکمنەنى بى ئیحساس و هەست و بىگىيان کە بە لایەتاتوو پەرەچەنگ لە گەل ژيان سازدرا بوو. قىفافەیک کە هەر کارى بو بەردەوامبوونى ژيان بە ڕەوا دەزانى، وەکبوو ئەمە سروشت پىشتەر پىشتىنى کرد بوو، وەکبوو وی ڕەچەلەکی ئەوان زیدەتر لە ژیر خوړو باران ژیا بوو و لە گەل سروشت جەنگی بوو و نەك تەنیا شىکل و بیچمى خويان بەگۆرانکاریەك بە ئەوان دابوو، بەلکبوو لە خوړاگرى، لە شادەت و ئیرەیی لە تەماح و برسایەتى خويان بە ئەوان بەخشیبوو.

تامى زارم دەزانى، وەکبوو تامى هاروئ تالوو نەرم بوو. کە واردى هـۆدە بوو بە چاوەکانى واق ورمایى تورکمنەنى چاوى لە من کرد وگوتى: " شاگیان، دەلێت حەکیم باشى گوتووێ ئەتۆ دەمرى، لە شەهەرت خەلاس دەبم. مەگین مـرۆف چـلۆن دەمرى؟" ئەمن گوتم " پێى بلێ ئەمن زۆر لەمێژە مردووم".

شاگیان گوتى: ئەگەر منداڵەكەم لە بەر نەچووبوایە هەموو، مال ئى من دەبوو". ئەمن بى ئەوەى بـمـهـوـئ دەستم بە پیکەنین کرد، پیکەنینەكە ویشک و بە لاتاو بوو کە مووى لە لەشى مـرۆف راست دەکردەو، بە جۆریك کە دەنگى خۆم نەدەناسى. کوریزگە لە مال دەریەری. لەم وەختە تیگەیم کە بۆچ مـرۆفى قەساو لە پرووى کەیف کێردى دەسک ئیسكى بە رانى مەرەکان خاوین دەکردەو! کەیفى پیرینى گۆشتى نەرمەى پیرەگ و چەورایى کە لە ناو وی خوینى مردوو، لەتە خوین وەکبوو قور کۆ ببووه و لە

خړخړوکه ی پزه کان دلۆپ دلۆپ خوښاو دهتکا سر ههرد. سهگه کی زهرد له پيش قهساوخانه، چاوی له کهله ی پړوهی گایه ک که له سر ههرد کهوتبوو دهکرد، هر وا سهری هه موو مهړه کان، بهو چاوانه، که چوکیک تۆزی مردنیان له سر کهوتبوو، نهوانیش دیوویان، نهوانیش دهیانزانی!

له ناکامدا حالپووم که بوومه به نیمچه خودایه ک، له سهرووی هه موو ئاتاجیه کانی بی بایه خ و گچکه ی خه لک بووم، مه سه له ی نه زه لی و نه به دیم له خۆمدا هه ست پیده کرد.

ئاخیره ت و پاشه پړوو دوا پړۆ، یان هه میشه یی بوون چییه؟ بو من له ناو نه چوون و نه پسانه وه و بهرده وامی، بریتی له مه بوو که له ره خ چه می سووون، له گه ل نهو لکاته گه مه ی "سه رما مه ک" بکه م و ته نیا چرکه یه ک چاوه کانم له سر یه ک دانیم و سه رم له ناو داویننی وی وه شارمه وه.

له ناکاو نهو بوچوونه له من دا گوورا که له گه ل خۆم قسه ده کرد، نهویش به شیوه کی ئاواره یی و نامویی و که س نه ناسی و هه تله و هه لوه دایی و تهره و ته وه لایی و دهر کراوی. ویستم له گه ل خۆم باخۆم، به لام لیوه کانی به راده یه ک قورس بوون که ته نانه ت ئاماده و حازر بو که مترین بزوتن نه بوو. به لام بی نهوی لیوه کانم بجولینه وه و بزوون یان دهنگی خۆم بیسم، هه ستم پیکرد که له گه ل خۆم قسه ده که م.

له م هۆده دا که وه کوو قه بر، هر چرکه ته نگ ترو تاریکتر ده بوو، شه و به سیبه ره کانی ترسیپنه رو تۆقینه ر، ده وره ی منی گه مارۆ دا بوو. له بهر چوله چرا

كه دوو كه لى ده كـرد به پـالتوو عـبايه ك كه له خـۆم
 وه رېچـابوو وشـالگه رـدـنـم به سـتـبوو به شـيـوه يـه كى
 بـيـده نـگ سـيـبه رـم وه دـيـوار كه و تـبوو، نـيـسـيـكه م
 راسـته قـينه تر له خـۆم بـوو، گـۆيـا پـيرـه مـيـرى
 خـنـزـر پـنـزرى، مـرؤـقى قـه سـاوا، نـه نـكى خـۆشـه و يـسـتم و
 خـيـزانم لكـاته هـمـوو سـيـبه رى مـن بـوون، ئـهـو
 سـيـبه رانه ي كه له ناويـانـدا زـيـنـدانى و حـهـپـس بـووم.
 له م چـاخـه بـيـووم به كـونـديـك، به لـام گـمـه گـمـم له
 گـهـروومـدا حـاسـي بـوو، به شـكـلى پـنـوـكى خـوين،
 ئـهـوانـم تـف ده كـردوه. رـهـنـگه بايه قـوشـيش نـه خـۆشـى
 هـيه، كه وه كـوو مـن فـكـر ده كـاته وه! سـيـبه رـم له سـهـر
 دـيـوار بـوو به كـونـد و به شـيـوه يـه كى خـۆ خـوار
 كـردـنـه وه، نـوسـيـنه كـانى مـنى به و ردى ده خـوـيـنـده وه.
 بـيـگـومـان ئـهـو بـاش تـيـده گـهـيـى، تـهـنـيا ئـهـو ده يـتـوانـى
 بـفـامـيـت. به سـيـله ي چـاوـم كه له سـيـبه رى خـۆم
 دهـروانى، دهـترـسام.

شـهـويـكى بـيـده نـگ و كـپ و تـاريـك، وه كـوو شـهـويـك كه
 هـمـوو ژيـانى مـن داگـرتـبوو. به شـكـل و شـهـمايـلى
 تر سـهـنـوك كه له دهـرو دـيـوار، له پـشـت پـهـرده، گـهـمـهـيان
 به مـن ده كـرد ولا سـايـان ده كـرد مـه وه. جـار وه بـوو
 هـۆده كـه م ئـهـونـده تـهـنـگ ده بـوو وه كـوو وه ي كه له
 تـابـووت دا نـوسـتـيم. لـا جـانـگه كـانـم ده سـوـتـانه وه، دهـمـاره
 هـهـسـته كـانـم بـۆ كه مـتـرـين جـولـه حـازـر نه بـوون.
 قـورسـايـه ك له سـهـر سـيـنـگـم ئـهـمـنى فـشـار دهـدا و
 رـيـكهـده كـوشـى، وه كـوو بـارسـتـايـى ئـهـو جـهـنـده كـه و
 كه له شـانـه ي كه به سـهـر پـالـانى پـشـتى ئـهـسـپـهـكان
 رـهـشـى كـز دـاده كـهـن و دـاـيـنـن و تـهـحـويلـى قـهـسـاوى
 دهـدهـن.

مردن له سه ره خوو گوراني خوۍ به ناره نار ده ست
پېده كړد. وه كوو كه سيكي لال، كه ناچاره هر
وه شه يه ك دوو پات كاته وه و كاتي ك كه كه سيك
شي عريك ته واو ده كات، ديسان له سه را ده ستي
پېده كاته وه. ده ننگه كه ي وه كوو له رانه وه ي ده ننگي
مشار له سه ر گوشتي له شي تي ك و چرژ، بو
قه لاشتن، دوايي ده رزوو قه لشت و تيك پيدان،
دادیده قه ليشيت، هاواري ده كرد له ناكاو كپ و بيده ننگ
ده بوو.

هيچتا چاوه كانم نه چوو بـوونه خو، كه ده سـتـه يه ك
پاسه واني مه ست له پشت هـوـده كه م تپـده پـه رين و
پي كه وه هم گورانيان ده گوت: " وهره بـرـوـين تامه ي
بخوين، شه رابي مولكي ره ي بخوين، ئيسـتا نه خوين
كه ننگي بخوين؟". به خو م گوت: له حالپكدا كه سه ر
نه نجام روژي ك وه ده سـتـي دارو غه ده كه وم. له ناكاو
قوه تيكي بالا ده سـتـي به شه ريم له خو مـدا هـه ست
پي كړد، زيوچاوانم فينك بووه، رابووم عـباي زه رده م له
سه ر شانم فريدا، شالگه ردنم سه ر له نوي له ده وري
سه رم هـه لاند، خو م كور كرده وه، چووم كيـردـي ده سـك
ئيسـكم كه له خـلـوه تي له ناو مجري دانا بوو، هينا
ده ر، سه بر سه بر بو لاي هـوـده ي نه و لكاته روپـشـتم.
كه گه يمه به رده ركه، هـوـده كه له تاريكـايه كي بوليـل و
نه نگو ست له چاودا نـوـقم بـوـو. به وردی گـوـيـچـكه م
هـه لـخـسـت، ده نـگـيـكم بيسـت كه ده يـگـوت: "هـاـتي؟
شالگه رده نت بكه وه!"

ده ننگه كه ي زه نـگـيـكي شـيـرين بوو، وه كوو سه رده مي
منالي لپه اتبوو، وه كوو ناره ناريك كه بي به رپـرسـي له
خو ده يـكه ن. نه من هم ده نـگـم پيشـتر له خـه وـيـكي

قوول و گران بیستبوو. ئاخو خەوی دەبینی؟ دەنگی وکپ و گەورە وەکوو دەنگی کێژۆلەیهک ببوو که له قەراخ چەمیی سـوورن له گەل مـن (گەمە سەرمامەکی) دەکرد. بەرێک پراوەستام سەر له نوێ گویم لێبوو که گوتی: "وەرە ژوور، شالگەردەنت بکەوه!"

ئەمـن له سەرهخۆ له تارێکی دا چوومه هـۆدەکه، عەباو شالگەردنم دەرھێنان، خۆم پرووت کـردەوه، بەلام نازانم بۆچ بەم جۆرە که کێردی دەسک ئیسکم له دەستدا بوو له ناو نوێن خزام؟ گەرمایی جیوو بانەکهی وەکوو ئەمە بوو که گیانێکی تازەهی به جەستەهی مـن پقی. دوایی لەشی شیرین، نمدارو خۆش گەرمایی ئەوی به بیری ئەو کێژی رەنگ پەریوەی کـز، که چاوەکانی گەورەو بێتـاوانی تـورکـمەنی هەبوو له قەراخ چەمیی سوورن له گەل مـن گەمە سەرمامەکی دەکرد له ئامیز گـرت. نا، وەکوو دەعبایەکی درندەو وەحشی و برسی هێرشم کردە سەر و له قوولایی دلمدا پیم ناخۆش و دلنەخواز بوو. وام هاتە بەر چاو که هەست و ئەوین و غەرز پێکەوه بوو. لەشی مانگە شەوو فینکی وی، لەشی خێزانم "مارناگ" که له دەورە یێچیری خۆی دەهالا، لێک بووه و ئەمـنی له ناو خۆیدا هەپس کرد. عەتری سینگێ مەست هێنەر بوو. گۆشتی باسکەکانی نەرمیی که له دەورە ی گەردنم هـالا گەرمایەکی جوان و نەرم و خۆشکۆکی هەبوو. لەم چرکه تاسەو ئارەزووم دەکرد که ژیانم دوایی پـی هاتبوايه، چونکه لەم دەقیقەدا غەرز کینەو دل ئیشی که سەبارەت به ویم هەبوو له ناوچوو بوو حەولم دەدا

که پېشۍ گريانی خوّم بگرم. بئى ئهوهى ئاگام له خوّم بئىت وهكوو موحيبهتى گيا، لاقهكانى له پشت پېيهكانى من قفل بوو و دهستهكانى له پشت گەردنم چهسپان. ئهمن تين ئه و گوشتى شيرينى و تهرو تازەيهم ههست دهکرد، تهواوى زهريه زهريه لهشى سوژياگم، ئه م تينهى تېده گهرا و دهنوشى. ههستم دهکرد که ئهمنى وهكوو پارو له دهرونى خويدا دهکيشا.

ئىحساسى ترس وکەيف تېکهلى يهکتر بوو. دهمنى تام وچېژى هاروڤى دەدا و تفت و مزر بوو. له ناو ئه و تهوژمه شيرينه ئارهقهه دهريژاند و له خوّم بيخه بهر بووم. چونکه لهشم، ههموو ئەندامم به منيان فهرمانى حوکم رانى دەدا. پيرۆزيوو سههه كهوتنى خويان به دهنگى بهرز رادهگهياند، ئهمن مهحکووم و ههزار له و دونياى بئى دوايين له بهرامبهه ئه و شهپولانهى ههواو ههوس سهههه تهسليم وخو بهدهسته وه دانم دههينئاخوارو کړنوشم دهبرد. تاله مووهكانى وى که بوونى عهترى زيوکى ئاسکيان دەدا کهوتبوو سهههه چروچاوم و پيوه نووسا بوو هاوارو پهريشانى ودله خوړپه و خوشى و شايى له ناخى لهشم دههاته دههه. له ناکاو ههستم پيکرد که ئه و ليوى منى به توندى گهست، به جوړيک که له ناوههراست دريا. ئاخو قامكى خوى ئه و جوړه دهجووت، ياکوو تېدهگه يى ئهمن پيره ميري ليو شهکههه نيم؟ ويستم خوّم نهجات بدهم بهلام ههتا کهمترين جوړانه وه بوّم له کردن نههاتوو نامومکين بوو. ههه چهنه دهولوو تهقهلام کرد بيڤايده و چوونه بوو. گوشتى لهشى ئيمه يان پيکه وه له حيم کرد بوو جووش

دابووه. فکرم کرد شیت بووه. لهو کیشمه کیشمه دا
بی ئه وه بمههوی دهستم راوه شاندهستم پیکرد
ئهو کیره دی که له دهستم دابوو وه شوینکی له شی
وی که وت و چوو خوار. ترایه کی گهرمی به چرو چاوم
دا پرژاند. ئه وه هاواری کرد و ئه منی به رهه لا کرد.
تهرایه کی گهرم که پری دهستم ببوو هه لاتم و
کیره کهم فریدا. دهستی ئازاد بووم له له شی وی دا
به تهوای ساردبوو. ئه وه مردبوو.

لهو زیوه دا وه کوخه که وتم، به لام ئه مه کوخه نه بوو،
دهنگی ویشک و لاتاو بوو که مووی له له شی مروف
قیت ده کرده وه. ئه من توقیوو، زاتچووگ و سام
رینیشتوو، عه بام به سه ر شانم داداو بو هوده ی خوم
رویشتم. له بهر شه به قی پروونا کای چوله چرا مستم
کرده وه، بینیم که چاوی وی له ناو دهستم دابوو، و
تهوای له شم خویناوی ببوو.

چوومه پیش ئاوینه به لام له هه یه تی ترسان
دهسته کانم له بهر چاوم گرت. بینیم وه کوو- نا هه ر له
بنه رت- ببووم به پیره میره کی په که وته. مووه کانی
سه رو ردینم وه کوو مووه کانی سه رو ردینی که سیک
بوو که زیندو له هوده وه ده رکه وی که ماریکی مارناگ
ده بال کرابی، هه موو سپی ببوو. لیوم وه کوو پیره میر
دریابوو، چاوه کانم بی مژولک بوو، چه نگیک مووی
سپی له سینگم هاتوو ده ر و گیازیکی تازه چوو بوو
ناو له شی من. له بنیات دا جوریکی دیکه م فکر
ده کرده وه، جوریکی دیکه م هه ست ده کرد
نه مده توانی خوم له ده ست وی، له ده ست دیویک که
له مندا وه خه بهر هاتوو نه جات بدهم. هه ر بهم جوړه
که دهستم له پیش چاوم راگر تبوو له خورا دهستم به

پیکه نین کـرد، پیکه زینکی تونـدتر له هه وهـل که
جهـسته ی منی وهـله زین خـست. پیکه زینکی قـوول که
مهـعلووم نهـبوو له کام بیری بزر بووی له شم دیتـه دهـر!
پیکه نینکی بهـتال که تهـنیا له گهـرومدا پـچـی دهـخوارد
و له ناوهـکی بهـتال دهـهـاته دهـر. ئەمـن بـووم به
پـرهـمـپـرکی په ککهـوته.

رێکـهـوت ۷-۱۰ دهـسـتم بهـوهـرگـیرانی کـرد له ۲۱-۱۰ ی
۲۰۰۱۲ تهـوابـوو، یـانی بهـدوو حـهـوتـوو (۱۴)
پـوـژ، وهـرمـگـیراوه. حـامـیدره شـیدی زهـرزا....

